

MAMUT TOUR

Gejza – 217 km x 100 m

Na letošního Mamuta jsem se těšil a hlavně jsem byl zvědav zda se mi podaří zajet lepší čas než před 2 roky. Do Přerova jsem vlakem dorazil v pátek odpoledne kolem 14 hodiny a tak jsem vzal kolo a jel na prezentaci a najet trošku Km před závodem, nakonec jsem na rozjetí dal 40 km vrátil se na prezentaci a zde potkal Laco a jel s nima na ubytovnu, ubytování, nákup v tesku a večer vynikající večeře v číně na náměstí, trošku piva a hurá spinkat.

Budíček 06,00 snídaně, namazat traťovky (rohlík a sýr) naplnit bidony a hurá na start. Počasí nevypadá špatně a už se těším na start. Hlášení pořadatelů, že první cca 3 Km se pojedou v poklidném tempu dává příslib času na zahřání, ale hned po startu se jede 35 km tak to moc klidně nevypadá

JAK ŠEL ZÁVOD

08,00 start, i přes slibovanou manifestační jízdu svižnější tempo a kousek za Přerovem se sjíždíme Já, Kolíkáč, Milhoš a vydáváme se sjet Icemana, který je někde před náma, Jede se docela svižně a Icemana sjíždíme před stoupáním na Slavkov.

09,00 První dnešní prověrka sil stoupání na Slavkov. Chytám se asi 7 členné skupiny a jedeme vzůru, bohužel ostatní šlapky zůstávají pozadu, ale tempo naší skupiny mi vyhovuje a taj se skupinou zůstávám, s myšlenkou, že mě stejně Kolíkáč a spol v následném sjezdu dojedou. Nahoře na Slavkově pohoda a přijdeme, že to ani moc nebolelo a tak hurá na dlouhý sjezd směr Potštát, a Odry. Tady je to paráda a ve skupině, která čítá cca 30 jezdců se pravidelně střídá a jede se slušné tempo až do Oder

10,00 stoupání za Odrami na Veselý kopec, další prověrka sil, stále vše docela v pohodě, stále se držím ve stejné skupině, ale sluníčko už začíná připalovat a voda v bidonech dochází. Už se těším na bufet na 100 Km, kde doplníme tekutiny. Bohužel v prudkém sjezdu z Veselého kopce mi balík odjíždí a na cca 80 km jsem odsouzen k samostatné jízdě.

11,00 sám si to prdím k 2 bufetu zde zastavuji a doplňuji bidony, troška rozinek a pokračuji dál, zde mě napadá myšlenka, že bych si závod zkrátil dal jen 135 km a to především proto, že mě po 17 hodině jede z Přerova vlak, který musím stihnout. Proti hovoří, že ještě není ani 12 a jsem skoro v půlce a ještě si říkám, že Kolíkáč zatím nikde a tak se mi ho třeba podaří porazit a tak je rozhodnuto nejsem měkota a jedu 215.

12,00 Stále sám ty nepříjemné brdky od 2 bufetu k Tesáku nahoru dolů nahoru dolů a pořád dokola, chvílku jedeme ve třech, ale po chvílce se trháme a zase sám, v duchu si říkám být v 14 na tesáku byla by paráda, ale Rajnochovice projíždím něco kolem 13,00 a tak doufám, že na tesáku budu snad dříve

13,00 stoupání na Tesák pořád sám Kolíkáč v nedohlednu a tak stále doufám, že mu vrátím potupné porážky z posledních závodů, Na vrcholu tesáku jsem kolem 13,30 hod což mi připadá jako dobrý čas a v duchu začínám uvažovat o pokoření času závodu pod 7:30 hod. Na vrcholu doplnit bidony, a mezi řečí zmiňuji nejhorší za náma. Jeden z kolegu na bufetu, ale prohazuje ještě Hadovka . Já si teda myslím, že ta bude v pohodě a upaluji z kopce dolů za vidinou času po 07,30 a porážky Kolíkáče s Milhošem (s hadovkou se příšerně mýlím)

14,00 Z Tesáku směr Fryštát sjezd z kopce, trošku už začínají bolet nohy a záda, ale vidina posledních cca 60 km Po 14 hodině začínám stoupat na Hadovku a pořád věřím, že už ten zbytek tratě cca 40 km za hodinku a půl zvládnou, Utěšuji se, že se jedná o poslední náročný stoupání. Přichází první krize a sotva pletu nohama, výjezd na Hadovku mě stojí spoustu sil, ale nakonec jí úspěšně zdolávám, následuje sjezd, který už tak rychlí není odpočívám a jsem rád, že sotva pletu nohama, Na poslední bufetu rychlé doplnění bidonů, 3 kolečka salámu a hurá na posledních cca 25 km.

15,00 Cíl se blíží a přichází další krize a to ve stoupání k Pavlovicím u Přerova, Od téhle chvíle už až do cíle jen trpím, přicházejí kostky za Radslavicemi, do cíle je to kousek, čas něco

kolem 7 : 15 a zamnou zatím žádná šlapka, ale to ještě netuším co mě čeká. Poslední rovinka za Prosenicí, se v lese otáčím a vidím oranžový dres, těsně před Přerovem mě předjíždí Léňa. Ani se nepokouším se Léni zachytit. Snad to byl poslední jezdec co mě předjel, zase se hluboce mílím. Už jsem ve městě a tabule 1 km označuje skoro konec závodu, posledních 500 m neotáčím se a doufám, že už se do cíle nějak doploužím, 100 m před cílem slyším zaber a kolem mě se prožene Kolíkáč s Mlhošem, no to ne k nas..... myslel jsem, že je o dlouhé době porazím. Nakonec, ale spokojenost s časem, který byl o cca 30 min lepší než v roce 2006 V cíli rychlá rozlučka, rychle na ubytovnu a pak domů.

17,00 na nádraží unavený čekám na vlak, Mamut byl super tak za rok zase na Mamuta
PS Těšte se na Praha Doksy snad budu se snažit porážku vrátit

Iceman – Léňa for prezident

Tak jsem odlovil svého třetího Mamuta. Myslím si, že jsem na něj už docela odborník. Hodně jsem na něm prožil, některé zážitky jsou tak extrémní, že si je budu pamatovat celý život. A doufám, že budou přibývat další – Mamut je maratón, na který se hodlám vracet, dokavad budu moci.

Poprvé v životě se na startu tlačím dopředu. Důvod je jednoduchý. Z minula vím, jak se to v Přerově po startu mele. A taky nechci hned chytit díru, kterou bych musel sjíždět, pod Slavkov chci jet vpředu. Dobře vím, že se tímto způsobem dá pod první kopec dopravit snadno a rychle. Tedy stojím vedle Maliny a Léni, kecáme probíráme taktiku a jsem docela nervózní, navíc pojedou svůj první maratón jen na pocit. Rozhodl jsem se letos na závody nevozit tepák. Zbytečně mě stresuje. Věřím, že to podle pocitu zvládnou lépe a budu se moct soustředit na užitečnější věci než na nějaká proklatě vysoká čísla.

Se startovním výstřelem začíná práce. Propracovat se dopředu a pěkně se někde zašít. Splněno. Je tu i Léňa a Pedro, docela nám to sviští. Jsme 2 balík a Léňa s Pedrem jsou pořád na špici. Blázní jsou to. V brdcích je potřeba přislápnout ale jinak se jede přijatelné tempo, žádná kref a já jen čekám, kdy se začne formovat skupina B. Ke Slavkovu zbývá už jen pár kilometrů, když odzadu konečně přiletí Kolíkáč, Mlhoš a Quit. Bohužel přivázejí i neveselou zprávu o Rainym a Gavosovi. Kolíkáč se okamžitě ujal své role, mozku skupiny a jede seřvat Léňu aby to se špicí zas tak nepřeháněl. A má recht, pod Slavkovem Mamut teprve začíná.....

Slavkov je hnusnej kopec. Dlouhej utahovák. A když myslíte že skončil, zjistíte, že jste vedle jak ta jedle. Hned na začátku stoupaní Mlhoš ztratil brýle. Zastavuje, vrací se pro ně a naše skupina tedy čeká, volíme rozvážné tempo, aby Mlhoš mohl snadno docvaknout. Jedu vedle Quita. Na jarním soustředění o něm Krupi prohlásil, že má postavu jak Kozubek. Quit je pro mne největší hvězdou letošního Mamuta. Ještě před měsícem s námi při tréninku umíral a teď objel krátkou jako by se nechumelilo. Rozhodně měl na dlouhou. Kolíkáč je nejenom mozkiem skupiny ale i jakýmsi tátou, opatrovníkem a garantem integrity skupiny. A navíc pořád kecá. Někdy, zvláště v kopcích je to dost nechutný ☐. Mlhoš od začátku o sobě lže. Jak je v prd... a jak mu to nejede, to slyšíme pořád. Asi je to nějaký jeho tajný rituál ☐. Já však lhát nemusel, ale o tom až později. Ve sjezdu do Partutovic tak točíme v pěti jednu lajnu radost pohledět. Já se hlídám, na špici vždy strávím tak 10 vteřin, víc ne. Nejvíce práce odvádí Léňa. Já toho kluka mám fakt rád. Nesmírně hodnej, skromnej kluk navíc s obrovským rezervoárem sil, které navíc ochotně, bez známky rozmrzelosti dává v prospěch celé skupiny. Kolíkáčův slogan : „ Léňa for prezident“, který nás tak pobavil za Odrami, na něj sedí. Partutovice nejsou Slavkov. Nikdo z nás nemá žádný problém, ve sjezdu k Odrám jen připomínám Léňovi aby nezapomínal jíst a pít. To byl můj domácí úkol od Maliny. Malina s námi pochopitelně nejede ale pár slov o něm napsat chci. Dost jsem přemýšlel, jak ho nejlépe popsat, jak na mě působí a myslím, že mě napadla geniální rovnice. Malina = mladej Vyhup. Tím je asi řečeno vše. Takže Odry. Samotný nejsou nic hrozného, horší však je, že tu dost fouká a začíná těžkej úsek v

kterém si neodpočínáte.To až za Tesákem.Není tedy pro mě žádné překvapení,že si začínám docela dávat.V každém kopci jedu trochu pomaleji než ostatní.Někdy se ke mně vrací Kolíkáč a jak máma mě povzbuzuje.Poprvé hochům odhaluji jak to se mnou vypadá a vybízím je, ať jedou sami.Neb jsou to kamarádi odmítají,no zatím stíhám,byť za cenu,že na každém horizontu dřu jak mezek,abych docvakl a schoval se v skupině.Lěňa teď skoro neslézá ze špice.Všichni ho obdivujeme,Kolíkáče napadá onen geniální příměr o prezidentovi.A tahle historka je taky dobrá.Po druhé občerstvovače se Lěňa nějak zapomněl,zamyslel či co,no zkrátka rozjel to takovým způsobem že jsem jen zalapal po dechu a z posledních sil zvolal : „, cos to tam proboha naházel ! „ . O zoufalství v mém hlasu nebylo pochyb,neb ostatní se rozřehtali jak na povel □.Takže ve svém vyprávění jsem došel na 140 km.Moje krize už vypukla naplno a kyselina mléčná v mém organismu pěkně řádí.Hoši konečně dali na mé naléhání a odjeli,abych je tou kyselinou nenakazil .

Moje situace moc růžová nebyla.Prošítej jak brok,totálně bez síly.Po rovině jsem byl schopen jet tak 20 km/h.,víc ani náhodou.A Tesák se blížil.No,co bych Vám povídal.Ve stoupání na něj jsem si přísahal,sliboval svému poničenému tělu,že tohle je rozhodně můj poslední závod .Nějak mě to masochisticky uspokojovalo.V tu dobu jsem rozhodně nezavodil.Byl jsem rád že žiju,pral jsem se s myšlenkou že slezu a trochu si orazím.Sběrák mi přišel jako dobrý nápad.No,neslezl jsem,Tesák jsem vydrápal a občerstvovačka mě přeci jen postavila do latě,vylil jsem na sebe odměrku vody,do sebe nacpal rohlík se salámem a zalil kofolou.Konečně sjezd a první chvíle odpočinku snad po 60 kilometrech.Velmi zvolna jsem začal regenerovat.Zkontroloval jsem si čas a po zjištění,že čas 8 hodin je pořád reálný mi poněkud stoupl i sebevědomý a nekecám,najednou mi bylo veselo a já se začal těšit na stojku v Kašavě,jak se s ní poperu.V tu chvíli jsem byl zas zpátky a já začal závodit.Na mé poměry to docela jelo.Kašava ani Hadovna mě nijak nerozhodily.Trať si z předchozích ročníků dobře pamatuji,odfajfkovával jsem si úsek po úseku,a najednou tu byly kostky,zahrádkářská kolonie a cíl a s ním i cílové ovace od Šlapek pro mě .Tentokrát čas 8 hodin odolal o 61 sekund.Vycvakl jsem a šel poděkovat celé skupině B za podporu,keré se mi od nich dostalo.

Co závěrem.Nelze vše napsat,na mnohé si člověk nevzpomene,nevybaví si.Mnohé momenty letošního Mamuta se dovíte z jiných reportů.Dočtete se o věrném Jestřábovi,o Rainym,o Igorovi který byl nucen vzdát.Můj report je jen střípkem Šlapkovského příběhu Mamut 2008.Jsem rád,že jsem mohl být u toho.Sakra dobrý to bylo.

Kolíkáč – Oranžový sen

Jak začít? Je tři dny po Mamutovi a já stále jako bych šlapal a užíval si tu sobotu. Povedlo se něco, o čem jsem dlouhá léta snil. Ve skupině B se oranžový express, i přes bolestivou ztrátu, dovezl až do cíle.

Maratón pro mě už začíná v pátek, rodina si udělá výlet do Přerova, takže nahustit auto až po střechu a vzhůru na Moravu. Před Brnem se zdravíme se Strejdou, Natašou a HonzouA, kteří jedou ve vedlejším pruhu a od Vyškova už si to svištíme po nové D1 na Kroměříž, pak však dálnice končí a po nechutných okreskách se za stálého řevu nejmladší dcery dostáváme k ubytovně Stavařov. Tam již Iceman zařídil luxusní byty a setkáváme se s oranžovými maratónci. Pak na prezentaci a procházka po Přerově, který mě překvapil svojí historií, krásnými dětskými hřišti a upraveným okolím u řeky Bečvy, na které se prohánějí lodě, kde pádluje asi 20 lidí za dirigování bubeníka. Pak se přesouváme do vyhlášeného pubu China, kde papáme samá zdravá cyklistická jídla, zapíjíme to 10° Zubrem. Večer poslední přípravy a pokec s Jurou na pokoji u Jestřába, Maliny a Icemana a po půlnoci jdeme do hajan.

Ráno se už budím před 5 hodinou, nějak nemůžu dospat, pak se ale přemlouvám a ještě na hodinu schrupnu, po 6 hodině už mě nahání RiC dolů s vestou a pak již rýžová kaše na posteli s Icemanem a spol., nějaký ty bobulky, ladění kol a bidonů a jde se na to.

Zase ta předstartovní atmosféra mě bere za srdce, na náměstí už orange klubko, ještě s Gavošem na malou a pak se řadíme na chvost balíku. Asi jsem nějak ten začátek podcenil, stejně jsem si říkal, s čelem nevydržíme, věřím skupině B, že už se zformujeme někde u sochy Mamuta a svým tempem pofrčíme. Je odstartováno, vedle mě Honzis, na dostřel Quit a Mlhoš a další Šlapky, jen Léňa s Icemanem a Malinou si chytře vlezli na špic. Dva kruháky proletíme jako vítr, předjíždím několik Šlapek, zdravíme se navzájem a přejeme si úspěšný závod. Blíží se podjezd, za kterým se už začíná stoupat k soše Mamuta, asfalt je tu v pěkných roletách, je nutno se držet pevně řídítek, když už jsem asi 50 metrů za podjezdem na horizontu, tak najednou slyším nehezký zvuk padajících těl a kol. Periferně se ohlédnu, je tam něco oranžového, snad to není nikdo od nás .

Teď už se jen soustředuji na sjetí Icemana s Léňou, Quit už je poblíž, Gejza s Mlhošem po chvíli také, takže roztáčíme stíhací jízdu, v jednu chvíli mě dotahuje Quit do balíku (díky), který Gejza svými nástupy trhá, ale naštěstí se vše uklidňuje a u Veselíčka už je skupina B pohromadě, je tu i Pedro, takže zatím vše podle plánu. Na přejezdu přes dálnici trochu umravňuji Léňu, který v euforii tahá dlouhou dobu celý asi cca 40-ti členný balík, což by se nám nemuselo v závěru závodu vyplatit, tak si to hned bere k srdci a zalézá do závětrří. Tež vidíme u krajnice smutného PavlaM, který má defekt. A je tu první dělení tratí v Loučce, a taky první prosévací stoupání na Slavkov. Větší část balíku nám začíná ujíždět včetně Gejzy, Léňa točí nohama jako nic a tak mu znovu říkám, fakt klidně jed', ale on solidárně zůstává s námi, Mlhoš a Quit tu nejsou, tak jedeme podle Icemana. Po chvíli doráží Mlhoš, který dole ztratil brýle, hned je veseleji a když za další chvíli proletí okolo nás PavelM s hláškou: „Vezu Vám Quita!“ tak euforie dostupuje vrcholu, jsme zase všichni a drápeme se na vrchol. Iceman ho zná dokonale, takže nás informuje, kolik nám ještě zbývá k tomu, abychom konečně roztočili holandský kvapík.

Projíždíme HP a rychle do zákrytu a po panelech si to mastíme na Potštát, točíme rychlé špice, nikdo se nefláká a tak sjíždíme první odpadlíky, je to paráda, takhle jsme si to představovali. Za Potštátem ještě další sjezd romantickým údolím po již hezkém asfaltu a je tu první bufet, zastavovat nebudeme, jen Mr.Kvítek prý musí, potřebuje vyndat nějakou kapičku vody, kterou má v brýlích, my bereme banány a začínáme nabírat výškové metry směr Partutovice, po chvíli si nás Quit, s již vyleštěnými brýlemi, dojíždí. A zase sjezd do Oder, jedeme v 7 lidech a krásně to odsypá. Stoupání na Dobešov už je pěkně vyhřáté od slunce, tak neváhám a rozepínám celý dres a ventiluji veškeré teplo ven, stále se děším, že dnes se bez svých oblíbených křečí neobejdu. Léňa jede fantazii, v kopci jsme sice nejeli žádnou podlahu, ale o to více to roztáčíme díky němu na rovinách, takže jsme schopni sjíždět závodníky, co nám v kopci ujeli. Předpisové terezíny, těch 5 lidí z jednoho týmu naskládaných za sebou, to člověka naplňuje takovým blahem

Jsmo na cca 80km, vzpomínám na minulé ročníky, že teď většinou začalo trápení, trať se stále nenápadně houpe nahoru a dolů, je potřeba dobře pít a jíst, a navíc letos je to okořeněné probíhající výstavbou dálnice, takže silnice jsou pokryté bahnem a prachem, jeden úsek je i čerstvě pokropen, tudíž po chvíli vypadáme jak cyklokrosoví šílenci. No nadáváme jako křečci. Trochu nás to rozhodilo, tento úsek jedeme trochu neuspořádaně, ale naštěstí se blíží druhý bufet, na který se už všichni hrozně těšíme, jen Quit je nějaký pomalý a někde jsme ho vytrousili, ale po chvíli na bufetu už baští s námi. Salámy, sýry, rohlíky, rozinky, všechno peru do sebe pod tlakem, zalévám to kofolou a zdravíme se s příjíždějící Natašou v autě, je 11:30hod., jsme na 107km s průměrem přes 30 km/hod.

A už je tu zase neúnavný Léňa a mačká nás jak pomeranče, rychle za něj a využít každého závětrří, letíme stále přes 40km/hod., projíždíme dobře ohlídáný Lipník a následující rovinu před stoupáním okolo Helfštýna jedeme jak časovku družstev šílenou rychlostí, mám strach, že někoho musíme vytrousit, ale ne, jsme stále všichni, vůbec nechápu, naprosté splnutí duší, šlapeme jako jeden muž, neskutečný pocit. Ve stoupání zkusíme ještě Quita zlomit na

dlouhou, ale ten je rozhodnutý, loučíme se s ním ve Lhotě na dělení tras, řveme na sebe euforické výkřiky povzbuzení, Quite díky, byl nám s tebou moc dobře!

Přichází ta nejsložitější část letošního Mamuta, v nezázivné krajině, nepříjemnými brdky a s myšlenkou na blížící se Tesák. Dvakrát jsme tady již Mamuta zabalil, vypadl ze skupiny a trápil se sám až do konce. Letos to se mnou vypadá lépe, je tu dream team, který mě nedovolí povolit, Léňa je jistota, že to snad dnes nebude tak bolet. Problémy má však Iceman, zkusíme ho rozjíždět, ale bohužel každé naklonění směrem nahoru je pro něj hodně bolestné, dokáží se vcítit do jeho stavu a vím, že po nějakém čase se zase dostane do závodního tempa. Bohužel i sjezdy a roviny, které Léňa pravidelně roztáčí, Iceman odpadá, je mi ho hrozně líto a bojujeme s myšlenkou na jeho opuštění. Iceman stále naléhá, jed'te, jed'te, už to dojedu svým tempem, někde za Všechovicemi už nečekáme a řítíme se ve třech k Tesáku. Rajnochovice jsou pocukrovány jemným šterkem na nových záplatách na silnici, hrozíme se defektu . A je to tu, odbočka doprava a pozvolný začátek Tesáku.

Sjíždíme Vlášku Černohuba (CKKV), Léňa to pálí stále kolem 23km/hod., chytil jsem slinu a tak visim a visim. Mlhoše necháváme za sebou, hlásil, že spíše počká na Icemana a Tesák je stejně nutno vyjet asi každý podle svého. V prudších pasážích pouštím Léňu, přece jenom jeho tempo už nemohu akceptovat, ale stále jedu tak, abych ho aspoň viděl . Uff je to za námi, cítím se skvěle, rychle na bufet a stejný scénář jako na minulém bufetu, narvat do sebe co nejvíce normálních pokrmů. A najednou je tu Mlhoš, fíííí, tak to nezabalil, jedeme dále ve třech. Čeká nás dlouhý sjezd, kde začínám pravidelně střídát Léňu a naivně si začínám pomýšlet na celkový průměr kolem 30km/hod. Stojka u Kašavy mě ale umravňuje a velí, jed' s rozumem, bacha na křeče! Mlhoš se nezdá, stále nadává jakou jede kaši, ale při tom spolehlivě kuká za námi a jeho hvězdné chvíle teprve mají přijít. Sjeli jsme zase další dva, ale nemají šanci se zaháknout, Léňa je neúnavný.

Hadovna, pouštím do světa pár historek, ale kluci už moc nereagují, stále se jen ptají, jak je to dlouhé. Přehazuji na největší pastorek, když tu řetěz vltne mezi dráty, do háje, zastavit a našťestí se nekousl, jde zvolna vytáhnout, to by bylo, to teď tady zabalit . Léňa s Mlhošem trochu zvolnili a dali mi tak šanci si vyjet Hadovnu po jejich boku. Co ten Gejza? Občas si řeknu, že by se mohl zjevit za příští zatáčkou, stále věřím, že bychom ho mohli sjet. A je tu sjezd, lítáme na úzké cestičce mezi turisty jak protržení, a po nájezdu na hlavní už zase roztáčíme kolotoč a znovu především Léňa určuje naše tempo. Dohadujeme se, zda-li poslední bufet projedeme, ale nakonec moudře zastavujeme a doplňujeme vše potřebné. Nabalili jsme dva, takže v pěti zdoláváme poslední taháčky před cílem. A tady chytám trochu krizi, zaostávám, na rozdíl od Mlhoše, který tvrdí Léňovu muziku . Ale nakonec se to povedlo, stále po kupě se klepeme na kostkách a po technické pasáži mezi zahrádkami najíždíme na předcílovou rovinku. Hůůů pěkně fouká, ale i přesto se Léňa odpoutává a míří osamoceně za svým prvním dlouhým maratónem. Zůstáváme ve čtyřech lidech, z toho jeden je naprosto nepoužitelný na jízdu ve skupině, síly má, ale techniku střídání nějak nepobral. S Mlhošem se domlouváme, jak to vyřešíme v cíli , jestli už teď ujet, ale nakonec to necháváme až na cílovou rovinku. Blažený pocit se dostavuje, už jsme schováni v přerovském lese, cíl na dosah, kdo by teď tušil, že to pravá euforie má teprve přijít. Před námi další závodník, máme snad oranžovou mlhu před sebou? Že by to byl Gejza? Mlhoš řve: „Je to on!“ a v pravotočivé zatáčce v nájezdu na cílovou rovinku, házíme oba pily, vybavuje se mi Knežmost a na značce 200m válčujeme za mohutného řevu prosoleného Gejzu. Tak to je závěr! Takový spurt na 217km jsem tedy nečekal ... zjišťuji, že jsem od Hadovny už nebyl schopen sledovat náš čas a průměr, až v cíli zjišťuji, že 30km/hod. se nepodařilo, ale plánovaných 28 jsme pokořili a navíc s takovým velkým finálem.

Cílovou euforii zchlazuje Rainy a zprávy o Gavošovi a Igorovi, sakryš, to je směla . Kluci, ať se dáte brzy do kupy!

Letošní Mamut byl pro mě oranžový sen, nikdy jsem nejel dlouhý maratón s tolika svými, vcelku jsem ho zvládl bez výraznějšího zaváhání, moc krásným zážitkem bylo i vše okolo, měl jsem tu svoje holky, které si Přerov díky slunečnému počasí taky moc užily, a ten poek s ostatními Šlapkami, ta atmosféra, to se prostě musí zažít! Moc už se těším zase někdy příště.

Léňa – Mamutí orange expres

Před deseti lety jsem jezdil na maratóny pravidelně, nevynechal jsem žádného Krále od 96 do roku 2001, pak občas Beskyd, pokaždé traťe krátké do 180km a ještě s doprovodným vozidlem. Zkušenosti s dlouhým maratónem mám tedy na bodě 0. To, že jsem se rozhodl jet dlouhou trať za to může zimní najíždění objemových kilometrů v polabí, kde jsem byl častokrát přesvědčován o tom, že na krátkou ani nemá cenu jezdit, nevěřil jsem. Jako před každým závodem jsem nejdříve musel vyřešit dopravu, zde mi podal pomocnou ruku Rainy (díky moc). Do Přerova jsme z Prahy odjížděli v dešti, ve kterém bylo vidět tak na 50metrů. Složení posádky Rainy, Quit naznačovalo, že cesta bude příjemná a rychle uteče. Čím více jsme se blížili k Přerovu tak počasí bylo stále přívětivější a předznamenávalo to, že trať bude suchá a nemuselo by pršet. Zkoušíme ještě Quita nalomit aby jel dlouhou trať, ale v tomto má bohužel naprosto jasno a nic na něj neplatí! Při příjezdu do Přerova na presentaci už nasávám atmosféru maratónu, kde potkáváme Kolíkáče s rodinkou. Na Struhařově se ubytováváme v bytě ve staronovém složení, které se nám osvědčilo už na moravském soustředění s Lacem, Pedrem, Honzou Adámkem a nově Gejzou. Mistr svého řemesla Laco, mi během mžiku ještě centruje zadní kolo (tak jak mi ho na koleni vycentroval jsem ho neměl ani když bylo nové), seřizuje přesmykač a razíme směr centrum na večeri. Už nevím kdo, ale někdo vybral čínskou restauraci kde jsme se sešli skoro všichni v plném počtu, myslím tím balík A a B. Ještě doladujeme poslední taktické pokyny a jen nasávám zkušenosti z předešlých ročníků již protřelých maratónců Iceman, Honzy A., Igora a dalších. Ještě se domluvit na ranním budíčku v 6hod, doladit co na sebe a hurá se vyspat na den D. Na start nastupuji dle rad Kolíkáče s třemi gely Enduro, energetickou tyčinkou, dvěma plnými velkými bidony, s myšlenkou neztratit duo Iceman, Kolíkáč. Najednou je 8hod ráno, stojím na startu vedle Maliny a Iceman, držím místo Kolíkáčovi, ale ten už bohužel nedorazil včas. Balík vyráží v pohodě, nikam se neženu hlídám si Iceho a vyhlížím Kolíkáče. Průjezd Přerovem a následný výjezd brdku trochu roztrhal balík, Ice jede fakt dobře jsme asi v druhém balíku, Kolíkáč stále nikde. Ice to pere co to dá, rozhoduji se mu tedy pomoci jedu před něj a dotahujeme skupinku před námi. V dalším brdku už slyším, že Ice jede hranu což mě asi na 12km dost překvapuje, ale říkám si takový maratónec ví co dělá tak moc nezvolňuji. Na dalším brdku již vystupujeme s našeho mini balíčku, při pohledu dozadu vidím za námi megabalík s oranžovými dresy, volám na Ice ať zvolní, že počkáme a svezeme se. Ten toto moc nereflektuje a snaží se jet stále dost svižně. Stále do něj hučím, počkáme, počkáme a nakonec se tak děje a dojíždí nás balík, který vede Pedro a jsou v něm Gejza, Kolíkáč, Milhoš a dalších asi 30 borců. Tempo je takové výletní tak rychle střídám Pedra na špici a rozjíždím tempo někde nad 40, jediný kdo mě střídá tak to je Pedro. Moc mi to nevadí, protože jedu na hranici základní vytrvalosti, ale i tak vyjedu z balíku Kolíkáč a dostávám první kouř ať přestanu blbnout a koukám se schovat do balíku, což taky činím. Šineme se tedy pohodovou vyjížděnkou ke Slavkovu, kde se již opravdu zaměřuju na to abych Kolíkáče neztratil, pořizuju nějaké foto a těším se na kopec. Na Slavkovu nám odjíždí Gejza se skupinou a dojíždí nás Milhoš a časem také Quit, který pje slova chváli na Pavla Matouška z KC Brno, který ho dotáhnul za námi. Slavkov vyjíždíme tedy v našem balíku B ve složení Kolíkáč, Iceman, Milhoš, Quit a má maličkost. Následný sjezd je sice na panelech (nebo co to bylo za hrby), ale dá se jet přes 50 tak pojem oranžový expres dostává ty správné rozměry. Točíme se všichni a připadám si jako na oddílové tréninku nebo časovce družstev. Sjeli jsme ještě dva borce, ale ti podlehli síle našeho expresu a odpadli někde v nějakém brdku. Kopce se snažím jet na údržbu, abych měl

sílu do rovin a sjezdů a tím byl našemu týmu nejvíce nápomocný. Brdek střídá brdek, Kolíkáč nás stále zásobuje hláškami, vzpomínkami, tím co nás čeká atd, když už mluví hodně J tak za to беру a chvíli slyším zase jen šum větru, ubíhajícího asfaltu, kochám se nádherným počasím a krajinou. V otevřené krajině si mě Mlhoš srovnává podle větru, slyším jen: „Více vlevo ať se tam vejdemé“. Moc jsem se neotáčel, ale asi stavěli terezín. Odry jsme vyjeli krásně, tady nás překvapoval svou super výkonností Quit, do kterého jsme zase začali hučet ať s takovou formicí jede s námi dlouhou, nepovedlo se Quita zlomit. Před každým bufetem jsme si vždycky řekli jak dlouho tam budeme, toto jsme vždy dodržovali. Vždy jsme na bufet přijel se skoro prázdnými bidony a úplně vyžranej. Ice mi hlásí někdy v průběhu trati: Malina Ti vzkazuje, že máš jíst a pít!. Tak já jedl a pil J. Za celý závod jsem do sebe napral 4,5l ionťáku, cca 6 banánů, dva koláče, tři gely, tyčinku, dva rohlíky, 3x sojové řezy, nějaký meloun, tak 150g salámu, nějaké pomeranče. Na 120km se loučíme s Quitem a pokračujeme ve čtyřech. Tady už začíná mít problémy Ice, Mlhoše už беру, že hlášení o tom, že už jede sračku bere jako sport (hlásí nám to už od 70km). Mlhoš je stejně řízek, když viděl, že Ice toho má plné zuby tak mu říká: Ici, chceš pobavit? Nemám čip, jedu si dnes jen na výlet! J. Tato hláška nás pobavila a vlila Icemu sílu. V následném sjezdu a dalším brdku jsme již definitivně ztratili Ice. To, že jsme ho opustili byl důsledek velmi důkladné porady, kde jsme se jednohlasně shodli na tom, že to pro něj bude nejlepší. Do Tesáku tedy najíždíme ve třech. Tesák začínal velmi opatrně tak jedeme kolem 20km/h, po pár minutách mi Kolíkáč hlásí, že takhle se nedá jet, že nás čeká ještě pěkná stěna, zvolňujeme. Po chvíli dochází na kolíka slova a Tesák se ztopořil a ne a ne klesnout! Házím tedy kašpárka ani to nestačí tak jedu ve stoje. Pohledem dozadu vidí, už jen asi 100, za sebou Kolíka. Smiřuji se tedy s tím, že budeme pokračovat ve dvou. Bufet na Tesáku nám přišel vhod. Když jsme se už chystali s Kolíkem odjet vidíme Mlhoše jak si to šine k nám tak rádi na něho čekáme a pokračujeme opět ve třech. Následný sjezd Kolík znal velmi dobře, zatáčky švihal jako profík a km ubíhaly velmi rychle. Před každým brdkem, kopcem slyším od Mlhoše dotaz: A jak je to dlouhé? J. Pokračujeme přes Kašavu, velmi rychle (stále kolem 40) se blížíme k poslednímu velkému kopci, k Hadovně. Kolík stále vyhlíží Gejzu. Před Hadovnou nám Kolík vypráví, jak jednou si tady Ice a Honza Adámek ustlali na louce a pozorovali oblohu nebo jak Honza Adámek šel Hadovnu pěšky no na srdci toho měl stále hodně... Hadovna se jela dobře, jen následný sjezd na úzké silnici kde se procházeli turisté, byl docela nebezpečný. Kolík hlásí 40km do cíle a už jen brdky. Začínají mi již docela docházet síly a jsem rád, že mě Kolík střídá pravidelně na špici a dost se těším do cíle. Ještě dojíždíme jednoho maníka, nás dojíždí borec na favoritu s blatníky (naprosto nechápal jízdu ve skupině) tak se v tomto kvintetu vezeme od cca 195km. Tady na mě přichází první pocit, že bych nemusel s touto skupinkou dojet až do cíle, měl jsem toho fakt dost, naopak Mlhoš získal nové síly a brdky jezdí naprosto famózně. Z Pavlovic najíždíme na kostky ve stylu Paříž – Roubaix, kde Kolík má úplnou extázy radosti z této vložky. Po kostkách následuje technický úsek mezi zahrádky, kde získávám menší asi 50m náskok a vzpomínám si na pravidlo Alánka: Když nemůžeš ,přidej! Nevěděl jsem co mě ještě čeká, protože Laco mi na pokoji říkal, že Mamut má 228km a na tachometru jsem měl zatím 209, ale opřel jsem se do pedálů a ve stylu Cancellary jsem to hnal proti větru co to šlo (něco kolem 35), stále jsem se ohlížel jak to vypadá za mnou a když jsem viděl, že kluci týmově svésili nohy a nesjížděli mě tak si řekl to musím dotáhnout. Po pár minutách vidím v dáli oranžový dres a černou přilbu, říkám si, že by Gejza? Ano byl to on! Zařazuji tedy těžší převod nevím kde, ale někde jsem posbíral zbytek sil, rychlost narostla na 40Km/h a jedu, jedu. Po minutí cedule Přerov, předjíždí také Gejzu a na silnici vidím označení posledního km. Do cíle už dojíždím poklidu a pořádně unavený, ale spokojený. V cíly si dávám makrelku, prožíváme zážitky z traťe s ostatními. Nejvíce mě mrzí pád Rainyho při kterém si nadvakrát zlomil klíční kost L. Rychle se uzdrav! Večerní zakončení společného dne v restauraci Kormorán, byla jen třešnička na dortu z toho krásného dne. Výsledný čas pro mě

nějak moc důležitý nebyl, ale tak dlouho jsem na kole ještě nikdy neseděl. Děkuji všem členům orangeexpressu za super zážitky.

Malina – Mamut08

Dobře si vzpomínám, jak jsem loni pln nadšení psal report z Rampušáka. Tenkrát první maratón, první závod, jak se říká přes závit, první závod s kopci delšími než 4km, první spurt na dvoustém kilometru ...

Vše je jednou poprvé. Čas pokročil, zimní příprava utekla, první závody jara proběhly, první letošní křeče z jarních „kaší“ odezněli a máme tu víkend 17.-18.5. a mamuti do Moravské brány přiběhli.

Tradiční sled událostí, jak už před maratónskými štrekami bývá:

Ubytování, pořádná večeře, vykecávání do ranních hodin, hektické ráno, sacharidová snídaně, čekání až přijde chuť na záchod . Však to všichni znáte, nemusím popisovat...

Tady je pár mých postřehů a útržků z těch cca 6 a půl hodin co jsem kolem Odérských a Hostýnských vrchů strávil v sedle kola:

Tedy chronologicky. Snídaně šampónů, tradičně jogurt s müsli, k tomu nějaký energetický nápoj na probrání. Musím říct, že se mi spalo přibližně jako před zkouškami. Čistého času cca 5hodin, pro mě docela málo. Na náměstí se náš „happy team“ dostává tak nějak každý po vlastní ose. Na startovním čtverci si potřesu ruku s kamarády. Hochům jsem záviděl, jejich rady a porady ohledně toho, jak se pojedou společný balík, se neposlouchali lehce. A jelikož mě z Kolodějů nemají rádi, tak jsem hold jel sám a do spolupráce se nepřidal . Starťák jako tradici jsem si nemohl nechat ujít. No ale už jsem zažil horší. Přesně v 8.00 to odbouchli a pedály jsem zaklapl hned vedle Léni a Ice a udělal první metr pohybu z trati bezmála 220km.

Start

Kvůli lidem se jelo městem za autem. Natlačil jsme se trochu více ke špici balíku a očekával až to nadobro oficiálně odpískají. Po odměvnutí se samozřejmě trochu zrychlilo ale nijak závratným tempem jsme začali projíždět první vesničky moravské a brdky zatím lehounké. Všiml jsem si motorkáře Libora Matějky a také jeho vlasatého synátora, co zezadu vypadá, jak synátorka. Ten ovšem šlape, objel jsem vedle něj prakticky celý Pičín, tak si ho pamatuji. Další momentka je na levé straně stojící Pavel Matoušek s prázdným zadním kolem. Smůla ho po pádu na Morávském poháru bohužel neopustila. Člověk by řekl:“ Je to sport“. Ale právě pro sportovce je to v tu chvíli neštěstí. Opět zavzpomínám na Krále, kde před Zdíkovem mi Tufa řekli: „Dál nejedeme“. A já bez náhrady jsem se šel na občerstvovačku nažrat a věděl, že mi závod ujel. Brrr!!!

Slavkov

Pocity: Dusno, pot, první vážnější selekce závodu, očekávání, jak mi to pojedou.

Rozjelo se to až v té těžší pasáži. Nabyl jsem dojmu, že úplně vpředu je Jura. A druhý dojem byl ten, že dnes to bude těžká fronta. Nohy jsem měl jak balóny. Ale říkám si, že tempo někde na rovinách to v nohách trochu rozjasní (Pokud se na ty roviny nahoru dostanu!). Stíhám Krupiho a po boku jede Davídek Klímů. Tak se utěšuji, že to není úplně volšové.

Nahoře se sbírá grupa. Silnice teda šléná, panely, zadní kolo lítá. Úplný čelo závodu dojíždíme ve stínu lesa. Ještě předtím jsem si neodpustil poznámku k jednomu hochovi co měl na dresu 53x11, schopnost a vlastnost dělat díry vážně nemusím. Dojedeme balík a ihned pohoda, tedy se vylétuje. Jura nikde, škoda ho, ten dres KC Brno byl Michal Chadim...

Partutovice

Tento jsem zákeřný kopec jsem hrubě podcenil, začátek krása, konec katastrofa, nahoře nad vesnicí neznám své vlastní jméno... Připomnělo mi to Dlouhou Louku. Člověk si myslí, že je konec. A teprve, když přijede do vesnice, tak zjistí, že to co mezitím jel byla skoro rovina. Nahoře mám pocit, že mi bouchnou nohy. Bez morálu, bez ochoty něco podniknout. Nechávám se dojet skupinkou a až před Odrami to dojíždíme. V táhlém sjezdu párkrát

protáhnu špici a snažím se skupinu naladit na rychlost alespoň 65, aby jsme to sjeli co nejdříve. Dojet to těsně před kopcem, to by bylo skupinové harakiri. Snad kdyby se jel Mamut jako rovinářský závod, tak ho snad vyhraji. Nepamatuji si, že bych někdy dokázal držet rychlosti kolem 55, tak dlouhou dobu...

Pár kilometrů před Odrami to sjedeme a v balíku zase zjistíme, že se ZDE vylétuje.

Odry

Konečně se rozjíždím. Serpentýnky mi nevadí. Jedu dost vzadu ale pořád to mám před sebou, neztrácím kontakt, dokážu zrychlit, pocit obstojný. Celkem si věřím a nohy už nejsou, jak holínky. Kdybych věděl jak to vypadá nahoře, tak jsem se nechal procedit balíkem. Takto jsem zůstal vzadu. Vítr fučí z boku, balík natažen. Po chvíli se udělaly terezíny a tak jsem tušil, že to opět ujede. Ve skupince přede mnou vidím Krupiho a na záda mi funí Michal Chadim z KC Brno. Nekonečný magnet končící na absolutním horizontu mi opět otáčí sebevědomí směrem dolů. Na vlnkách se odtrhávám od skupiny a jedu si pro Krupiho. Hoši to ale valí, střídají...tyhle vydané síly mi budou ke konci chybět a tak se opět nechávám docvaknout skupinou. Krupiho sjíždíme až podstatně dál....

Země nikoho

Čelo je na dohled, skupinka které se po sjezdu z Oder zformovala není malá a tak se zejména Krupi (a jeho maminka v autě) ujali vedení a začalo se docela točit. Vlastně až zde jsem pochopil, že ten Mamut vlastně nebude žádný pouťák. Buď člověk plandá za těma hovádkama někde v procentech nebo naopak lítá po brdkách v Moravské bráně na velkou. A z nohou si vyrábí grilované párky. Vedro, prach od náklad'áků...zážitky zrovna ne k zapamatování ale jsem si vědom, že tenhle úsek jsem proklínal nejvíce. Louže alias past na mamuty, kterou zažilo jen cca prvních 50 poté už vyschla. Rázem skupina vypadá jako borci na cyklokrosu. Plán byl takový, že pokud koleno bude cítit více než minulý týden na závodech, tak to stočím na kratší variantu. Ano nohy teda stáli za velký kulový, ale koleno bylo spolehlivé. Prolétli jsme Lipník a pak 2kilometrovém stoupání jsme se rozdělili. Jak já si přál, aby jel Krupi dlouhou....Tak nazdar brachu!

Marní stíhači

Zůstali jsme 3. S Michalem Chadimem a jedním Vokolkem z Hlinska jsem pořád ten balík borců před námi viděli. Byl to cca kilometr. V jednom výhledu jsme je zahlédli. Je to sice kilometr ale zároveň vzdálenost až do cíle. To už se sjet nedá. Jedině jet absolutní podlahu a pak si pod Tesákem vykopat díru a lehnout od ní...Co nám zbývalo? Točíme tempo, pravidelně střídáme, Michal si stěžuje na zažívání. Kolem ještě projede Matějka na motorce a řekne nám přibližnou ztrátu. Ale odpověděl jsem mu jen: „Hm, díky“ Nic víc vyplodit nešlo. I těch pár minutek, co by šli spočítat na prstech jedné ruky, bylo moc.

Přejezd Hostýnských vrchů

Moravští ogaři pracovali i v sobotu. Opravy na silnicích jemným šterkem mi naháněli černé chmury na blížící se defekt. Upřímně říkám, že pokud bych v této chvíli píchl, tak jsem si s duší šel na hodinu hrát na louku a počkal na slavnou skupinu B. Opět jsme jim zazáviděl...

Menší krize, chvíli jsem se schoval na třetí místo v naší grupě a před Tesákem přišli křeče.

Úplně na čas, říkám si! Tesák jsem čekal horší, i s těmi mírnými křečemi se to dalo pěkně vyjet. K tomu v nejprudší části odpadnul Michala a s Vokolkem jsme věděli, že pokud se nestane něco extra, tak už to asi dojedeme společně sami.

Kolega bufet projíždí, posílám ho ať jede, že si to docvaknu. Dva kelímky kofoly mě docela osvěží a nechávám si dolík ionťák. Opět jsem se utvrdil v názoru, že tělo je černá skříňka do, které není vidět. Po pár napití z iontové chemie křeče přestali. Vokolka dojedu až před Držkovou a čekám na stojku u Kašavy o které mluvil Iceman ze spaní.

Za tímto překvapeníčkem dojedeme jednoho borce, kterého ti před námi vytrousili. A společně dojíždíme na poslední výšvih Hadovnu.

Hadovna v pohodě, dal jsem si další chemický hnus Speed8. V balíku by se možná jeli bomby, takto opět spíše tempo. Zničehonic se za námi objeví hlas se slovy:“ To jste mi dali!“ Jirka Ježek po defektu znovu na scéně. „My ne!“ odpovídám. Frajer nám přijel udělat společnost.

Ne, Jiří nás nerozvěděl ale roviny s ním na čele byli docela povzbuzující. Valili jsme to vítr nevítr kolem 50 a dle svého stavu jsem začal tušit, že se ještě dnes dostanu zpět do Přerova. Na posledním bufetu Jiří nestavěl. S Vokolkem jsme si vzali pár kuliček hroznového a meloun. A snažili se Ježoura ještě dorazit. Za to třetí začal hodovat a tak jsme nečekali...

Brdky co tu před člověkem vyrostou dříve než je stačí přejet už nejsou, tak kouzelné jako zpočátku. Pily ale točíme dál. Však ono to asi ani nemá cenu shazovat.

Až na kostkách jsem ho docvakli a přes nesmyslnou prodlužku skrze záhonky a hnoje. Jsme se vynořili před lesíkem, který je už pár kilometrů do cíle. Kluci spurtovat nechtěli, ani jsem se pořádně nedozvěděl proč??? Na koberci jsem chvíli před nimi.

Pěkný závod. Je otázka, který z maratónů je těžší či lehčí. Každý má své kouzlo a zákeřnosti.

Největší krizi závodu jsem měl bezesporu při cestě na večeři. Sotva tahám nohy, trochu se ozývá koleno, ale nyní, když píše report už není nic cítit a nemusím se tolik ohlížet...

Tenhle týden mám těžkou regeneraci, do čtvrtka jen plavání, aby si koleno pořádně odpočinulo. Upřímně řečeno-nebaví mě to! Sebrali dítěti hračku, feťákovi stříkačku, psovi kost...nechápu co jsem v tom fotbale 10let viděl?! Také to vidíte stejně?

Od čtvrtka kvalitně potrénuji a na Doksech a poté Sudetech se kvalitně opět zboříme ;-).

Mějte se, zatím Malina.

Mlhoš – Team, team, team, team!

Blíží se cíl, zbývá poslední kilometr. V nohách jich je už 214 a tak není divu, že se jim už moc šlapat nechce. Aspoň ne těm mým, které Kolíkačovi před chvílí sdělily, že naše dva soupeřníci (rozumný veterán z OD Morava a bláznivý blatníkář s větším rezervoárem sil a menším citem pro jízdu v háku) se nebudeme snažit urvat hned, ale odložíme to na spurt a uvidíme . Plán je ale jedna věc, realita druhá. Zejména ve chvíli, kdy se před námi objeví něco oranžového. Něco oranžového, co se hýbe jinak než Léňa, který nás celou dobu tak nádherně táhnul a 5km před cílem suše nastoupil z prvního fleku a v pohodě odjel pro více než zasloužený 1. flek v naší mini skupince. Ale to oranžové, podle toho, jak se hýbe, vypadá na Gejzu! No to mě podrž. To není možný! Podle toho, jak jde ze sedla, se těch 200km, co jel před námi, nekochal se krajinou a nesnil o doutníčku, jak do nás stále hučel Kolíkač ;-). Troufnul bych si tvrdit, že vypadá hůř než my. Ale čas na přemýšlení není. Zařvu na Kolíkače “To je Gejza, to mě teda po...” kde místo drž, jsou jiná tři písmena, jelikož jsem nepřemýšlel, že to jednou půjde do reportu . Je tam pila ani nevím jak, taky jdu ze sedla o ničem nepřemýšlím a rvu to, co to dá. Poslední zatáčka do cílové rovinky a máme ho na dosah! Paradoxně před budovou Policie ČR, od které se Gejza jako by se nemohl odlepit ;-). Sto metrů před cílem je jasno. Gejzův únik byl nadějný, ale týmový duch vítězí. Řveme na něj s Kolíkem, ale na odpor už nemá sílu. Na pásce cítím Kolíka vedle sebe, je to paráda, musím se smát. No to byl závěr, na jaký se nezapomíná!

Gejzo, neber si to osobně, třeba ti to mohlo vyjít. Ale myslím si, že kdybys zůstal jet s Léňou a Kolíkačem, tak jednak by jsi mne porazil, druhak by skupinka díky tvému příspěvku udělala lepší čas a věřím, že by jsi i ze závodu měl hezčí zážitky. Tým je prostě tým a pro ty, kdo stále ještě nejsou zcela přesvědčeni o jeho důležitosti, jsem našel video, které změní váš život ;-)
<http://youtube.com/watch?v=1sdVZqVKMBg&feature=related>

No, a aby to nevypadalo, že Mamut byl jen o tom jednom zážitku, tak telegraficky pár střípků... Začátek závodu pro mne nevypadal moc dobře. Byla to hrozná honička. Od přistání na Ruzyni v pátek v 7 večer, cesta do Olomouce, spánek sotva 5 hodin, hledání špatně oynačené prezentace a parkování v Přerově. Příjezd na start 5 minut před ním. Zjištění, že čip

jsem nechal v autě a jedu jen na výlet. Aspoň jsem tím trochu pobavil po cestě Ice. Ve stoupání na Slavkov mi hned zkraje vypadly z kapsy brýle, někdo na mne řve a tak se o pár metrů vracím a navrch k téhle ztrátě se mi jede mizerně. Naštěstí na mne kluci čekají, za což fakt moc díky, že jsem za svou blbost nemusel zaplatit. 170km bych sám jet nechtěl. Naštěstí se mi postupně začalo jet trochu líp. A část do rozdělení tratí, to byla fantazie. Léňa táhl naši skupinku neskutečně. Nechápal jsem a furt se mi to honilo hlavou. "Léňa na hrad", utrousil suše Kolík a bylo jasno. Mysleli na to očividně všichni. Kolíkačovy hlášky byly neskutečné. Stojí zato trénovat, abych s ním byl schopen jet. Quit jel úplně v pohodě a zářil spokojeností, že je s námi. Jenom Ice trochu bručel, že si stěžuju, že nemám svůj den Pardon Icemane, ale ber trochu ohled na mé příjmení. Potom se Quit odpojil na krátkou, Ice nás nakonec přesvědčil, že mu bude líp, když si pojede své tempo. Načež se kousek zrychlilo a došlo tak na mne. Hned na začátku Tesáku bylo jasné, že tohle tempo s Léňou a Kolíkem nemůžu vydržet. Naštěstí jsem až do konce kopce viděl Kolíkače před sebou. Pořádný kus to byl, ale viděl. A na bufetu pod vrcholem, hurá, taky a dokonce zase zblízka. Nacpal jsem si nějaké jídlo do kapes a vyrazil opět s nimi. Nápomocen jsem jim moc nebyl, lépe řečeno vůbec, ale zašitej v háku jsem se trochu vzpamatoval a zmobilizoval na krátkou stojku a potom Hadovnu, kde si Kolíkač shazuje řetěz, aby mi dal trošku fóra. Jsme na Hadovně a teď už věřím, že to s kluky nějak uvisím a v posledních brdcích odevzdávám poslední zbytky sil a za blbnutí jsem odměněm křečemi, nastěsti jen menšími a jen na chvíli. Na a pak už se blíží cíl a zbyvá poslední kilometr...

PS: Rainy brzy se uzdrav, a klobouk dolu před soudržností skupiny A. Nebýt toho pádu, nemělo to chybu...

Quit – Po*raný víkend ??? NE!!!!!!

Přemýšlím nad názvem i titulkem... Kéž bych tak mohl napsat krásný a vydařený víkend se Šlapkama... Nemůžu..! Všechno to vypadalo dobře, původně zlá a deštivá předpověď se v pátek v poledne ukázala jako mylná, aktuální srážkové modely dávaly velkou naději, že počasí vyjde. Příjemné setkání s naším oranžovým kolektivem v pátek večer, společné ubytování v roztomilé (ikdyž panelové) ubytovně...

Sobotní ráno dává optimistické předpovědi za pravdu... Snídaně, odjezd na start... A je to tady, zase ta atmosféra, spousta kvalitních cyklistů se štosuje na startu... Jako by to ale mělo malý háček... Šlapky nestojí pohromadě, Léňa s Icem a Malinou jsou někde vepředu, "Kolíkač ještě odchází odlít zbytečné tekutiny"... Mlhoš přijíždí na poslední chvíli, je na něm vidět, že je rozhozený předstartovním spěchem a hledáním prezentace, navíc 5 minut před startem zjišťuje, že nemá čip... A už se vyjíždí... Můj cíl je jet se skupinou B na rozdělení tras... Proto se sažím zuby nehty držet Mlhoše, je mi jasné, že se budem snažit dojet Léňu s Icem, tak jen čekám až se objeví Kolíkač a pojede se kaše...Pár stovek metrů za startem se fakt jede rychle... Zaváděcí vůz evidentně neplní svou práci... Tahle rychlost ve městě v balíku "hlava na hlavě" nevěstí nic dobrého... Sjíždíme z kopečka pod železniční viadukt a v mírném stoupání hned za ním vidím nějakého blázna uprostřed cesty jedoucího asi 10km/h. První co mě napadá, je že si (debil) koleduje o srážku, než se ale stačím vzpamatovat, je už 10 metrů za mnou. Ještě pár šlapů a už to slyším: "CHRRRRRRRRRRR". Fakt hnustný zvuk a mě je jasné co se stalo... Lehce se otáčím a periferně vidím zastavující se balík a padající těla. První co mě napadá je, že za mnou je hodně lidí od nás... Snad tam nebyli, říkám si a v tom vidím vedle sebe Kolíkače: "Ty vole, je to v prdeli, byl tam někdo od nás... Možná Rainy", vyhrkne ze sebe a tak než stačím říct, "to je fajn, žes v tom nebyl" dochází mi, co mi říká... Ale nebyl si jistý, tak doufám, že se mylí... Oranžové dresy nemají jen Šlapky... Snažím se na to nemyslet a soustředit se na svůj cíl... Kolíkač, Mlhoš, Gejza, Pedro... V tomle šlapkovkém složení se propracováváme balíkem kupředu a já cítím, jak mi pomalu dochází dech... V jednu chvíli se před Gejzou otevře díra, ten se ji rozhodne dojet, ale tak, že se ho nikdo z nás

nemůže udržet. V tu chvíli si zažívám svých 5 minut slávy... Jdu před Kolíkáče, který osaměl na špici a dotáhnu ho k balíku před námi... Kolíkáč řve "díky", to byla sladká doměna, Roberte, fakt, jo... Zvedám ruku na znamení, že se rádo stalo, mluvit nedokážu... Ještě chvíli věřím, že mám na to jet s nimi, ale brdky jsou nemilosrdné... Není mi dáno... Kluci odjíždějí... Takhle rychle ještě na startu opravdu jezdit neumím Spomaluju a čekám na další balík, který rychle dojíždí, v něm jsou trochu rozumnější blázni a tak jedu s nimi. Když už tam mám ustláno a dýchám zase jenom jako pes, zjevuje se defektní Pavel Matoušek a řve na mě... Je to jako by mě chytl za rukáv a vytrhl z balíku a už si to šinu za ním... A je to tu zase... Dýchám znovu jako lokomotiva, v duchu si říkám že jsem magor, ale něco mi říká, ať ještě chvíli vydržím... Přijíždíme pod Slavkov a já v kopci před námi vidím cyklisty z balíku předemnou.. Ale daleko... Zvolňuju, a pomalu se objevují borci z balíku, který jsem s Matouškem roztrhal... Tak to asi bylo zbytečné, říkám si o mém úprku za Pavlem a snažím se o udržení v aktuální skupině... Ale zhruba za 5 minut nevěřím svým očím... 4 oranžové zadky předemnou, to nemůže být nikdo jiný než naši... Jako by do mě střílil, opírám se do pedálů a utíkám mé skupině a volám: "Kucíí ahoój.."

Od této chvíle zažívám nejhezčí závodní okamžiky v mém životě. Jet v oranžové pětce je pro mě velká čest. Léňa je jasný lídr, kdykoli se dostane na čelo, rychlost se zvýší a vítr víc fouká... Kolíkáč neustále rozptyluje, má hubu prořízlou, jak báby na násvi, ale je to skvělá vzpruha... Iceman a Mlhoš skupinu skvěle doplňují a zvyšují můj výborný pocit z toho v jak kvalitním balíku se to pohybují... Ani jsem se nenadál a je za námi 50km... Takhle dobře se mi v závodě snad nikdy v životě nejelo... Navíc nové tretry, které mi nečekaně a hodně originálně nadělila Terka (po tom co jsem si je vybral mi prodavač řekl, že je mám zadara od ní k narozkám), tak tyhle tretry sedí skvěle na nohách a perfektně přenášejí výkon do pedálů... Prostě idylka...

Před druhým bufetem už ale sotva kroutím nohama a rychlé tempo je znát.. Těším se na rozdvojení, už sotva jedu, ale s klukama se držím až do něj... Cíl byl splněn... Teď už jen dojet... 20 km se táhne jako dlouhá nudle z talíře... Ale brzy jsem v Přerově. Mám toho plné kecky, projíždím cíl, lehám si do trávy...a... A do prdele... Vidím přicházet Rainyho, v civilu, ruka schovaná pod tričkem... Je mi to jasné... Kolíkáč se nemýlil... Vidět kamaráda, cyklistu, v téhle situaci je fakt věc, o které se těžko píše... Cítím zlost a velkou lítost zároveň. Navíc mi dochází, že tohle se může stát komukoli z nás... Rainer mi vše odvypráví, je na něm vidět velká bolest... Radost a euforie z výkonu jde stranou... Zbytek víkendnu je tím prostě poznamenán. Pádem byl navíc postižen i Gavoš, Igor s horečkou nedokončil, ostatní kluci ze skupiny A po opravě kol po pádu jeli na konci úplně sami...

Chtělo by se mi říct, že to byl krásný víkend se splněným cílem. Ale má veliké kaňky... Holt, není vždy posvícení... A tohle bohužel k cyklistice patří. Rainy, držím palce a posílám spoustu optimismu... Jsi dřič a zvládl horší věci... Tak se vyvaluj na kavalci a rychle srůstej.. Gavoši, Iгоре, i vám rychlé uzdravení a žádné problémy... A všem ostatním, co jiného než DÍKY...!! Protože nebyť vás, byl by to prostě jenom posraný víkend...

RiC – Nikdy neříkej nikdy

Nevím jak dlouho před Mamutem jsem lamentoval nad svojí cyklistickou sezonou a stýskal si, že Mamut je ztracen. Ještě začátkem května mě ani ve snu nenapadlo, že bych ho mohl jet. Nakonec bylo všechno jinak. Jako už tolikrát.

Co změnilo můj názor na účast v prvním závodě série "53x11 marathon cup 2008"? Nebyl za tím nárůst tréninkových kilometrů (ke dni startu jsem jich měl všehovšudy asi 350), ale Kolíkáč. A samozřejmě ICQ. Jednou takhle večer, co jsem přestal točit klikou lanovky, jsem plkal s výše jmenovaným. Přesvědčil mě, že už mám za sebou určitou cyklistickou historii a že bych to mohl objet. Samozřejmě mi to zalichotilo, a začal jsem se tou myšlenkou zaobírat. Rozum v té chvíli nastoupil na dovolenou. Naštěstí ne na dlouho. Jeden, dva dny jsem si s tím

nápadem vážně pohrával, ale pak jsem ho zapudil. Rozum se vrátil z víkendu. Do toho přišel další hovor via ICQ. S Jurou. Ještě jsem držel pozici, jako že asi dlouhou, ale vnitřně jsem už byl rozhodnut nejet. Jura mi naočkoval myšlenku na krátkou, 135km. Krátké varianty marathónů jsem vždy odmítal, že to není to pravé dobrodružství. V mé situaci to ale bylo jediné rozumné řešení. Pokud bych do Přerova nejel vůbec, stejně bych vyrazil na trénink. A nejlepší trénink je závod, to je známá věc. Navíc, mojí účastí na krátké jsem si splnil jedno přání: po dlouhé zimě se setkat se Šlapkami a nasát trochu cyklistické atmosféry velké akce. Je to úžasná psychická vzpruha.

Navíc jsem mohl zaskočit za Astrála, který náhle ochořel. On dostal startovné, já nemusel platit to zvýšené.

Předehra...

Budík zvoní v 3:50, abych stihl naplánovaný odjezd v 4:30. Do Přerova jsem dorazil těsně po šesté. Ještě jsem se zastavil na Šlapkovské ubytovně Stavařov. Měl jsem od Kolíkáče slíbeno, že mi přiveze novou vestu v týmových barvách. Asi jsem ho vytáhl z postele, nicméně za chvíli je venku a já držím v rukách novou vestu. Počasí vypadá, že ji nebudu potřebovat. Takové drobné zklamání hned na začátku.

Po chvilkovém hledání nového vjezdu na výstaviště jsem zaparkoval. Následují už rutinní záležitosti, zaregistrovat se (záměna s Astrálem bez problému) a připravit na závod. Po půl osmé jsem na náměstí a vyhlížím oranžové dresy. Stoupl jsem si ale nějak nešikovně, všichni jsou víc vzadu. No, nic, však po startu, cestou z Přerova pokecáme. Jediný s kým jsem si ale pokecal byl Hanato.

...a závěr

Je odstartováno. Navzdory předstartovním výzvám pořadatelů se jede za zaváděcím vozidlem hodně svižně. Asi ho řídí nějaký závodník :) Jedu kolem čtyřiceti a balík je v trapu. No, nebudu tady řešit rychlost "safe car". Vyjždíme z Přerova a stále čekám, že se někde objeví jádro skupiny "A". Až po závodě jsem se dozvěděl, proč se tak nestalo. Příčinou byla havárka v podjezdu za účasti Rainyho a Gavoše.

S Hanatem jedeme společně až pod Slavkov, kde mi nenávratně mizí. A nejen on. Bez nějaké krize a v rovnoměrném tempu vyjždím nahoru, kde se utvoří odhadem sedmičlenná skupina. Ještě před sjezdem na státočku je potěšena moje ješitnost. Starší kolega pochválil moje rovnoměrné tempo a řekl, že je vidět, že jsem cyklista. Už jsem jak fotbalista, umím klamat tělem :) Škoda, že pýcha nenadnáší. Byl bych lehčí o dvacek kilo a hned by se mi jelo lépe.

Nájezd na státní. Vzorně spolupracujeme. Rychlost se pohybuje kolem 45-50km/h. Chvíli na špici a pak do háku, kde se tep pohybuje kolem AP. V pohodě tak odpočívám. Hrneme to společně směr Potštát a Olšovec. Převálcujeme jednu, dvě skupiny, které míváme jak Pendolino noční osobáček. Poslední skupinu jsme dojeli kousek před Olšovcem, kde jsme nepochopitelně zpomalili. Snažím se skupinu opět rozjet, ale nikdo už nemá zájem. Každý se šetří na Partutovice. Asi vědí proč. První bufet, jsoucí na začátku stoupání, projíždím. Za jízdy si беру jen banán. Stejně jako na Slavkově, mi všichni odjedou. Chvíli se držím dvou jezdců, přibližně stejné kategorie. Věkové, výkonnostní určitě ne. V Partutovicích mi pomalu odjíždějí a já se začínám trápit. Sjezd do Oder by byl pohádka, ale jedu ho sám. Osamocený jezdec, kterého dojíždím nemá zájem o rychlejší jízdu. Přitom to bylo on, kdo mě předjel před vrcholem v Partutovicích, zastavil se u svého doprovodu, dojel a znovu mě předjel. Tak nevím. Každopádně jedu sám, tepy si hlídám kousek nad AP. Větrná rovinka před Odrama a Dobešov nejsou nic moc, musím se pošetřit. Za chvíli jsem ale dojet skupinkou, která mě do Oder dotáhne. Ve stoupání z Oder na Dobeš mi zase odjedou. Takto to jde až na druhý bufet (107.km), někoho se zachytím, na rovině dobrý, v kopci odpadám.

Druhý bufet si užívám. Hlt piva, něco salámu s rohlíkem, meloun a zakončím opět hltem piva. Spokojeně odjíždím, s vědomím, že mě čeká poslední kopec. Kolem Helfštýna nahoru do Lhoty. Tady se dělí trasy A a B. S úlevou odbočuji na krátkou. Dám si závěrečný super

lomcovák, Slehu. Nevím, jestli je to Slehou, nebo vědomím, že do cíle mi zbývá zhruba hodina jízdy, ale najednou se mi jede o sto procent lépe. Už se nešetřím a TF se usazuje nad ANP. Problém nastal ve vesnici, kde se najíždí na kostky (Radslavice?). Chytla mě druhá křeč. První byla hned za premií na Slavkově do lýtka. Teď pro změnu do vnitřní strany levého stehna. To je pech. Zrovna jsem dojel jednoho samotáře, kterého chci urvat. Budu rád, když ho uvisím. Ovšem, zachránily to kostky. Jakmile jsme na ně najeli, dal jsem velkou a jel hlava, nehlava. Natřásání svaly promasírovalo a udělalo jim očividně dobře. Kolegovi samotáři asi ne. Zůstal za mnou. Zalehl jsem za řídítka a jel co to dá až do Přerova. Závěrečný spurt už byl takovou krásnou tečkou za mým osamoceným trápením.

SUDETY TOUR 2008

D!ablo – Sudety Tour poprvé

Původně jsem letos žádný cyklomaraton v plánu neměl. Ale fakt, že jsem Sudety Tour ještě nikdy nejel a v kalendáři “svítila“ volná sobota, spolu s tím, že jsem prošel 3 týdenním chřipkovým onemocněním a byl jsem tedy náležitě odpočinut, mi vnukl myšlenku plynule navázat na čtvrteční Doksy sobotními Sudety a objednově „potrénovat“.

Doksy dopadly dobře (včetně načasování příjezdu na start v okamžiku startu prvního balíku a následného startu s druhým balíkem a startovním číslem X), v pátek jsem odpočíval a večer porušil zásadu „na kole nic před závodem neměnit“ tím, že jsem vyměnil řetěz – nakonec jak bude vidět dále, to dobře dopadlo.

V sobotu budík na půl pátou, rychlá snídaně, „svačina“ na cestu, kolo na střechu, taška do auta a hurá pro Konráda do Hostovic a pro Martůšku na Vinohrady. Krátce před šestou vyjíždíme z Prahy směr Hradec, Jaroměř, Náchod, Teplice nad Metují, které se dnes staly naší Mekkou. Cestou pitný a energetický režim.

Teplice jsou nádherné malebné městečko, parkujeme na náměstí, registrace bez fronty, v pohodě, všude úsměvy, potkáváme další Šlapky - Igora, Quita, Gavoše, Iceho, Laca a Pedra, Malinu a Radka. Někde tu je asi i Andy, Ježek a Kuře. Teplota je již teď ráno nad 20 stupňů, sluníčko krásně hřeje. Takže půjčit zapomenutý krém na opalování a namazat – díky Iceman, doplnit bidony, narvat kapsy jídlem (tablety, gely, tyčinky, banány), tepák na řídítka, lehce rozjet a na náměstí na start. Tam mává Ježek. Radíme se spíš dozadu. Po boku Konrád, Laco, Pedro, kousek za námi Ice.

Nedočkávat peloton vyslechne úvodní proslov a pak výstřel. Chvíli nic, pak kousek koloběžka a JEDEEEEM! Začátek je hektický. Obrovský balík na úzkých silničkách se stojícími i jedoucími překážkami v obou směrech. Do toho občas díry, často šterk, spadlé řetězy, vypadlé bidony a defekty. Každou chvíli někdo hodí vlnu nebo dokonce nečekaně zastaví.

Unikátem pak bylo na silnici ležící sedlo a kus dál pak jezdec, který se pro něj vracel. Podle profilu trati lze předpokládat, že to takto bude 35 km. Snažím se šetřit síly, ale často se brzdí téměř do zastavení a pak rychle rozjíždí. Myslím, že bezpečnosti a regulérnosti sportovního zápolení by oddělení startu krátké a dlouhé trasy prospělo, protože jinak mají ty úzké silničky mezi domky jak z pohádky své kouzlo, jen se při tom kochání nesmotat.

Konrád se v té houšti kol, těl a překážek pohybuje jako štika, chvílemi mi dost odskočí, ale oranžová je dobře vidět a také elitní číslo 4 se snadno sleduje. Snažím se ho držet na dohled.

Takto to jde až na 35. kilometr kde začíná stoupání na první premií – Horský pas, 590 m.n.m.. Teď se bude poprvé lámat chleba. Zařazuji vyšší výkon a držím se balíku. Vidím, že dochází k selekci, někteří odpadají. Vím, že nakonec odpadnu i já, ale chci se usadit v co nejlepší skupince. Mé plány zhatí autobus v protisměru. O něj se “kousne” doprovodná motorka a je tu špunt. Jezdci přede mnou sesedají já musím také. Veliká chyba! Ti, co projeli, získávají rozhodující náskok, energie vynaložená na udržení resp. odpoutání od těch, co jedou volněji, je zmařena, zezadu lehce dojíždí ti, co doposud jeli nižší tempo, a za autobusem jdou

snadno před nás. Na prémii dojždím s Konrádem, před námi asi šestičlenná skupinka. Stíháme ji z kopečka i po rovině a nakonec se to podaří. Nebýt autobusu mohli jsme být o jednu či dvě vpřed, ale tady to také pěkně jede. Skupinka se postupně nabaluje. Přijíždí i Pedro. Ne všichni střídají, někteří se snaží nastupovat, ale celkově se jede příjemné tempo.

Dvě krátká stoupání vyjíždíme v pohodě. A najednou jsme ve „Flandrech“. Před námi se zjeví stěna z kočičích hlav (Vysoká Srbská – 520 m.n.m.) Kolem diváci. Povzbuzují. Teď jsem rád, že vozím trojtác. Dávám „horský“ převod (někdo mu také říká „důchodce“ nebo „kašpárek“, nevím proč, já ho používám v horách) a trpělivě šplhám vzhůru. Kolem se se stěnou perou ostatní. Nahoře je bufet, za jízdy si nechám podat láhev vody, jídlo mám svoje. Leji do sebe vodu a řadím opět „silniční“ převody. Skupinka se opět formuje a frčíme dál. Projíždíme malebnou krajinou. Zejména úseky v lese, kde je stín, jsou fantastické. Pár brdků a Konrád hlásí, že se blížíme do Teplic. To nám to uteklo.

Teplicemi projíždíme v čase dvě a půl hodiny. Pár jezdců nás opouští směr cílové stoupání. Skupinka „maratónců“ jede dál. Směr Adršpach a Krčmov (590 m.n.m.) Tam je další vrchařská prémie a bufet. Skupinka se dohaduje, že stavíme, nabere vodu a jídlo a pokračujeme. Pár jezdců projede dál, za chvíli je s Pedrem sjíždíme a pasivně čekáme na skupinku s Konrádem. Po pár kilometrech nás docvaknou. Zatím to jde a jsme relativně v pohodě. Pedro jede jak na výletě. Konrád vypadá svěže. Já cítím, že jsem dlouho „maratón“ nejel a že nohy to vědí. Jede s námi i velice silný jezdec na kole i v dresu Favorit. Vždy, když je v čele, tak se skupina roztrhne. Není čas na hrdinství, tak mu navrhu, že by stačilo jet naše tempo a za odměnu může tahat delší špice. Je to fajn kluk, protože to vzápětí dělá. Cestou absolvujeme několik dalších kopečků. Skupinka zůstává pohromadě, nikdo moc nedivočí. Pak se mi zdá, že tempo polevuje. Brzy mám poznat proč.

Vybavuje se mi, jak mi v pátek večer psal Iceman na ICQ: „... a pamatuj si jedno slovo: ODOLOV ...“ Ten kopec sám by nebyl špatnej. Ale z nějakého důvodu se ti, co do té doby jeli celkem nenápadně, rozhodli, že právě tady se bude závodit. Prudké zvýšení tempa mne zaskočí. Také si najednou uvědomuji, jak moc je dusno. Rozhodnu se, že toto tempo akceptovat nebudu a volím si vlastní. Tak to jde. Nahoře je občerstvovačka, kde se přední část skupiny sjíždí. Je tu i Pedro. Nabírám vodu a colu a chvíli čekám na Konráda, o němž jsem si v tuto chvíli myslel, že je kousek za mnou. Protože nikdo nejede pomalu sám, odjíždím. Později se dovídám, že i Konrád si zde prošel svoji krizí a výrazně se zde zdržel.

V dálce vidím Pedrovu skupinku. Tak ji na dalším hupu s vypětím všech sil docvakávám. Pedro stále jako na výletě. V kratičkém sjezdu nestačím regenerovat a jedu znovu na krev. Teď to tedy začíná. Čas je dobrý, bylo by škoda to nedotáhnout. Teď je to o morálce. V dalším kopci nechávám Pedrovu skupinku odjet a jedu svoje tempo. Série stoupání vrcholí Závorou (680 m.n.m.) Za ní se sjíždí čtyřčlenná skupinka. Já v ní jedu opravdu pasivně a sbírám síly. Blížíme se dnes potřetí do Teplic. Překvapuje mne, jak daleko je od cedule začátku města na náměstí, ale je to po rovině.

Cíl by měl být 3 km do kopce v nejvyšším místě trati (Váha – 694 m.n.m.). Snad o tom přemýšlím více, než je zdrávo, protože mne na úplné rovině na náměstí chytne křeč do nohy. Snažím se ji ignorovat a držet kliky roztočené. Jde to a ve stoupání křeč ustupuje. Volím opět hodně lehký převod. Skupinka se rozpadá. Dva zůstávají vzadu, nejsilnější jezdec trochu odskočil, já jsem mu na dohled. Značka 3 km. Koukám na hodinky a rychle počítám. I desítkou by to mělo stačit na čas pod 5:30. Jenom nevytuhnout. Takže nespěchám. Točím lehce, teď už to musím dát. Značka 2 km je trochu dále než bych si přál, ale je to zase o kousek blíž k cíli. Jezdec přede mnou kašpárka (vlastně horský převod) nemá. To se projeví u značky 1 km, kdy jdu „lehce“ :-D před něj. Pak ještě značky 500, 400, 200, 100 a vidím bránu . Píp píp... je to tam, 5:28.

Gratulujeme si s Pedrem, jsme unavení, ale šťastní, pro tohle ty maratony jezdíme. Tento byl obzvláště příjemný. Krásná krajina, malebné vesničky. První kolo na rozjetí, ve druhém se pak tvrdila muzika. Jsem rád, že jsem byl toho. Rád přijedu znovu.

Iceman – Sudety 2008

Je 31.5.2008,10.00 a právě začíná můj 9 silniční závod na dlouhou distanci / 7 x maratón + 2 x dvanáctihodinovka/.Závod na 170 km - Specialized Sudety Tour 2008.

Jsem nervózní a to dost.Ostatně jako vždy před závody.V pátek jako „přípravu“ jsem nastudoval loňský Jurův report a ten mě utvrdil v názoru,že rozhodně není kam spěchat.Závod je „ rozdělen“ do dvou kol.První, to výrazně lehčí z hlediska profilu,tvoří krátkou distanci Sudet,170 tku dotváří okruh druhý, s výrazným pilovitým profilem.Celkem se dá napočítat 9 těžkých stoupání.Některá jsou krátká ,ale o to strmější □ , sem tam se k tomu přidaj i kostky,některá zas ne a ne skončit.Když jsem vymýšlel jak pojmu tento report,myslím,že kopce budou tím správným motivem.

1. na začátku není kopec ale rovina tak cca 30 km

Celý balík jede pohromadě.Povrch silnice je pocukrován jemným šterkem.Do toho v protisměru auta,autobusy,nadávám jak špaček,každou chvíli čekám defekt nebo pád.Balík je velmi nervózní.Vedle mě Gavoš s Quitem.Jsme domluveni,že Sudety zkusíme spolu.Gavoš mi hlásí,že jede nad prahem,ale zvolnit se nedá.Tu rovinu musíme proletět v balíku.Já se cítím v pohodě,mohl bych jet výrazně rychleji,ale s ohledem na stav silnice a protože nechci své parťáky utavit a vědom si náročnosti Sudet v jeho závěru,spokojuji se s tím,kde jsme.

2.Horský pas.

Tak to je docela sranda.Chci psát o kopcích a už na první si nepamatuji.Snad jen,že v těchto místech,cca na 30 kilometrů po startu jsme měli avs výrazně nad 35km/h.Někde zde jsme vytrousili Quita.Doplatil,jak mi sám potvrdil,na náročnou dvojkombinaci s Doksy.Tou dobou jsme jeli ve čtyřech,možná v pěti,za zmínku stojí přítomnost sympatické dámy z Kooperativy.Matně ještě vzpomínám ,v následném sjezdu mi regulovčik opoměl ukázat odbočku a tak jsme si s Gavošem trochu zanažovali a museli cosi přišlápnou abychom se přicucli zpět.Na představec jsem měl přilepenou mapu a stále jsem zjišťoval co nás čeká a nemine.Blížila,či spíš my jsme se pomalu blížili k první ostré zkoušce vůle,síly a odolnosti totiž k Vysoké Srbské.Prý má místy až 22% a na kostkách.To jsem věděl od Jury.Zde v tuto chvíli,se hodí,zmínit cosi o Gavošových převodech.Gavoš totiž,při příjezdu do Teplic,zjistil u svého zadního kola Mavic povytrženou špici.Ale pokud je na místě servisní vůz Mavic a pokud Vám z něj navíc půjčí nový zapletený set,zdá se,že je vyhráno,ovšem,nesmíte až při závodě zjistit,že kazeta je 11-23 !

3.Vysoká Srbská

Přijedete pod ní,vidíte ji v celé její síle a kráse,kol diváků jak na Alpe d'Huez a vy si docela dáváte.Gavoš najíždí,rve se,já vedle něj točím kašpárka ale i ten docela bolí,ani nechci domýšlet jak Gavošovi musí hořet nohy.Davy bouří,pomáhají seč mužou ale nezatlačí .Ne nejde to,slézáme a tak na bufet,který je přímo nad touhle roztomilou prasárnou,přicházíme po svých.Nicméně nemám pocit,že bychom něco ztratili,naopak,oproti těm,co ji vysápali se tváříme poměrně spokojeně.Bufet velmi slušný,dobře zásobený,bod pro pořadatele.Upozorňuji Gavoše,že odjíždím z bufetu dříve,abych odsypal,trvá mi „to“ nekonečně dlouho,ani se mi nechce věřit,kolik jsem toho vezl sebou.Gavoše za chvíli sjíždím,vytváříme skupinku zas asi tak 4 člennou.Složení se ale dost mění,někdo ujede nám,někoho sjíždíme my.Já s Gavošem taháme,s námi pak ještě jeden sympat'ák z OD Morava,který však,jak nás upozorňuje jede jen krátkou.Jsme někde na 60 kilometru a s

Gavošem to začíná být špatné.Ke všemu ho začíná bolet žaludek a nastupují křeče.Snažím se ho nějak povzbuzovat,ale je to těžké,vidím,že evidentně trpí a to máme za sebou jen třetinu trati a to tu nejlehčí.Nahlas zvažuje možnost ukončit závod na 90 km.

4.vyhlížíme občerstvovačku

Dle propozic na představci je to do Teplic co by kamenem dohodil.Jen dva nevýrazné zuby a rovina.Stále držíme více než slušný průměr přes 33km/h,ani se mi tomu nechce věřit .Niméně trochu jsem se přepočítal v tom,že zde odpočineme a něco sil našetříme.Bylo tomu spíše naopak.Důvody ? Sice ne silný,ale protivítr a pak ,rychlost,ktou nasadil OD Moravák .Myslel to dobře,sám nám to také řekl, “kluci já jedu krátkou, trochu Vám to rozjedu“,a rozjel.Sice v háku a střídali jen aby si naše mašina orazila ,ale i tak to bylo jak za Malinou z Říčán do Uhříněvsi .V závěru mi pak ještě daroval svůj nespoteřovaný gel se slovy,“vem si ho,já ho už dnes na rozdíl od Tebe nebudu potřebovat“ .K tomu nám začala docházet voda,což náladu také nezvedlo,naštěstí,dle propozic nás čeká občerstvovačka v Teplicích,tedy na 90 tém km.Přijíždíme do Teplic,trať se rozděluje,ty z krátké to mají do cíle už jen 3 km,ale pořád do kopce.Radost ,že tam nemusím rychle vyprchává ,když si můj již trochu uvařený mozek konečně uvědomuje,že ten cílový brdek ,mě ,a všechny co jedou dlouhou čeká taky.Jsem bez vody,utavenej,první krize.Vyhlížím občerstvovačku ale marně.Ptám se regulovčička,kde je a jeho odpověď mě virtuálně uzemňuje:“ na Odolově,což je asi za 10 kilometrů“.Tak a teď babo rad'.Jsme na 95 kilometru,občerstvovačka z 90 km nikde,Odolov není na 105 km,ale na 135....připadám si jak totální pitomec,nedovedu ten rébus vyřešit,najíždíme do mírného dlouhého magnetáku Krčmov.Vážně uvažuji,že slezu z kola,zastavím u nějakého stavení a budu žebrat o vodu.Toužebně si přeji aby trochu sprchlo.Gavoš jede přede mnou,já v krizi,nálada na bodu mrazu.Ve chvíli,kdy mi snad bylo nejhůře se konečně občerstvovačka zjevila.Na 100 km.Já vím,možná si řeknete,že to zbytečně dramtizují,10 km,co to je,mě to však rozhodilo sandál a to pořádně .Niméně ochota holek z občerstvovačky a nealkoholické pivo mě usmířili .Ztuhlé nohy a potřeba zas odsypat mě vedla k brzkému odjezdu,upozorňuji na to Gavoše , že si já jeho nebo on mě docvakne.Gavoš totiž zjevně pookřál.Poté,co pronesl vtip,kterým se se mnou loučil na 90 km jako že to balí jsem nebral příliš vážně.Zvlášť poté ,co jsem za ním jen tupě visel na Krčmov,neschopen mu ani zůstat v háku.Odsypal jsem,vrátil se na trať a jen protáčím nohy a vyhlížím Gavoše.Minuta,dvě,pět.Začínám být nervózní kde je.Dojíždí mě trojčlenná skupina z bufetu, valí to jak o život a já ...naskakuji do ní.

Co teď říci.Ano, řeknete :“ opustil Gavoše,šlapku s kterou si naplánoval skupinu „,Popravdě jsem ale nevěděl,jesli už náhodou není před mnou.Během mé potřeby projelo více cyklistů.Říkal jsem si,že není možné,aby mě ta tu dobu již nesjel,zvlášť po tom,jak on výtečně a já hanebně jel Krčmov.Cítil jsem se bídne,pořád jsem probíral kde ten Gavoš je.Čekat a vracet jsem se ale nemohl,nakonec nejsem tady na borůvkách,jsem závodník na závodě.....

5. ke Krkavčině

Od Krčmova ke Krkavčímu úpatí to je 15 km.Nádherně jsem si oráchl v háku,cítil jsem se zas pln energie,po krizi ani památky.Navíc mi Krkavčina neuvěřitelně sedla.Jo,je to nádhera,když to takhle odsypá.Grupa,která mě nabrala za občerstvovačkou na mou rozjetou mašinu nestačila .V následném sjezdu přišly i kostky,které se mě snažily přibrzdit,ale marně.Těžkej převod,spodní úchop,sjel jsem další tři ,nikdo nestačil a já přijížděl pln sil a optimismu pod bájemi ověčený Odolov.Byl jsem v skutku rozverné náladě.

Dokonce jsem zažertoval s místními obyvateli : „, prej tu je v okolí nějaké kopeček,jo ?“.

6.Odolov

Schody do nebe.Konrád v trávě.Další nealkoholická třetinka.Tyhle hesla říkají vše o místním Kochánově.A pochopitelně všudypřítomné vedro.Jeden bidon jsem vyčlenil na čistou vodu,kterou se polévám.Bez něj by to dál už nešlo.Fyzicky se však cítím dobře a navíc,do cíle

není nijak daleko. Myšlenami jsem již na 2 posledních kopcích, na Závoře a na cílovém stoupání na Váhu. Doufám jen, že to nebudou takové stojky jak Odolov.

7.+8. Jívka II a Radvanice

Na mapě to nevypadá nic moc. V Kolodějích se tohle jezdí na velkou pilu a vpředu se u toho nuděj. Ale vedro k zalknutí a pomalu nastupující laktát z tohoto dvojkopci udělal past na Iceman. Už se mu to nezdálo do cíle kousek. Už si nepovídal s místními, už nežertoval. Pokud bude jednou kupovat nové kolo, bude mít trojřevodník

9. serpentýny na Závoře

Závora je kopec, který jediný znám. Jeli jsem jej cestou na závod. Autem pochopitelně a i z něj to vypadalo na nekonečné serpentýny. Takovej malej grossglockner, řekl bych. Ale v milosrdném stínu. Naštěstí. Poslední kilometr se zdá nekonečný. Při pohledu dolů se snažím spočítat, kolik „toček“ mám za sebou. Konečně nahoře. Na horizontu docvakávám závodníka na MTB, nechápu. Ptám se, zda mu je silniční maratón na silničníce málo. Jsem nahoře a vím, že Sudety už jsou v kapse. Teď sjezd do Teplic nad Metují, oráchnu a pak už jen poslední kopec – Váha. V duchu ale nadávám pořadatelům. To si fakt nemohli ten poslední kopec odpustit?

Váha a prohraná tombola

Tak co k Váze. Je to kopec, je těžký, je to na morál, zvláště, když člověk pořád upíná oči do dále, aby co nejdříve uviděl vytoužený cíl. Projíždím cílem, žádnou velkou radost ale necítím. Sápu se po láhvi s vodou a s rozkoší se polévám. „No, ten tandem jsi nemusel nechat jít v posledních 100 metrech před sebe, taky jsi to mohl dát pod 6 hodin“, přemítám. Ale pak, studená voda začíná působit a já se vracím do reality a začínám se radovat. Jo dokázal jsem to. Sudety jsem dobyl.

A ta tombola? Pamatujte, pokud chcete něco vyhrát, musíte mít u sebe lístek. Bez něj ty tretry nedostanete, Iceman už ví

Malina – Krátce ze Sudet

Tak jsem dočetl Iceho skvělý report a nemohu v něm v některých momentech souhlasit.

- Vedro, vedro, vedro. Totální ždíměčka od začátku od konce. Už ve startovním roštu jsme se potili jak dveře od chlěva. To bude očištěc bědovali jsme.

- Psychiku deptající rozjezd velkého balíku v ouzkých silničkách a alejích, šterk, díry. Těšil jsem se proto na první kopec.

- Honský pas. První selekce. Poté rozhovor s Pavlem Matouškem, který zde byl z maratonské sekce z KC Brno jediný. Objasnil co nás příští 140km čeká. Za což mu děkuji. Nevěřil jsem tomu, že už tu není Jura?!

- S borcema jako Hruška, Orkohlík, Kestler, Čer a dalšími to bude vrchařské peklo. K tomu snad 99 Vokolků?! \

- Většinou za každým kopce jsem se spolubojovníky sjížděli lidi, co se rvali o prémie.

- Vysoká Srbská- no nebyla to nádhera?! Bál jsem, že tam možná vyhnu ale nakonec jsem se cítil dobře. Čekal jsem jí delší. Bude to znít divně, ale vyšlapal jsem to na 39-23, tenhle převod mi prostě nějak sednul.

- Rovinky na pohodu ze zezadu se docvaklo další spousta lidí a tak jsem Teplicema "provýletovali" opět ve velkém balíku.

- Na bufetu nad Krčmovem, mě jeden borec krásně zaklesnul, když jsem v jízdě přebíral bidon. Lehnul jsem na levý bok, naštěstí vůbec nic. Hned jsem naskočil, alespoň jsem pobavil holky na bufetu.

- Dlouhý táhlý sjezd až někam před Krkavčinu. Vážně výlet, polevání vodou, kecání, myšlenky na Odolov...

- Krkavčina byla překvapením závodu. Dlouhá a utahovací. Konec jsem trpěl, dost to podjelo. Nakonec se Stárkem a Klímou jsem to pár kilometrů před Odolovem sjeli.

- Nečekal jsem žádný med. Ale tohle? Předchozí sjíždění mimo balík mě dost vysílilo. První 2 schody, jsem ještě dokázal hypnotizovat zadní plášť Košíka ale poslední zvednutí mě poslalo na onen svět. Takže čáru smrti značící konec stoupání jsem projel se stejnými zombíky jako já.
- Na brdích nahoře nás dojel defektující Okrouhlík, tak jsem se ještě sebral a zkusil ho zahákovat. No zkušenosti jezdit za motorkama moc nemám. Jel jak brus. Když už jsem uviděl čelo. Tipuji 200metrů, tak Okrouhlík ještě víc zařadil a urval mě. Byl jsem v koncích. Věděl jsem, že bedna nadobro ujela. Tak jsem počkal zase na "lidi" co se se mnou trápili na Odolově.
- Pod stoupáním na Závoru jsem sjeli Kuře bez křídel. Chudák celou dobu jedoucí, dá se říct na 1. místo v kategorii M19, vyhnul jak stará brambora Vyzval jsem ho ať s náma zkusí ale se zamračeným obličejem a křečemi nemohl.
- No Závora byl krásný kopec ale ještě jsem byl podřatý z Odolova a fixováním na Okrouhlíkův šaltr tak, že jsem se spíše nechal vyvést skupinou.
- Dojeli jsem v tempu pod cílový kopec. S hochama jsem se ještě pobavili, že si zazávodíme. Na značce 500m jsem zařadil velkou a ostatní už pak za mnou nebyli.
- Pár metrů před kobercem jsem sjel ještě jednoho vytroušeného.
- S celkovým umístěním velká spokojenost ale bedna unikla vážně o kousek. Jinak to celkem jelo. Problém byla ta Krkavčina, kde to ujelo, pak jsme to sjížděli a to stálo síly, které rozhodly...
- Organizačně nejlepší závod maratónské série, alespoň z mého pohledu. Podávání 0,5l flašek vody z auta pořadatele a bidony na občerstvovačkách, kde se pak nemusí vůbec stavět. Stačilo odhodit a vzít si nový. Good bye Šlapka's bidons!!!
- Gratulace všem co to v tropickém počasí absolvovali!!!

Mart'as – Maratonská premiera

První silniční maratón. Letos jediný, a to ještě jen pro kombinaci s bajkovými Sudety. Prý abych měla motivaci jet na podzim dlouhou trasu na MTB...

V pátek večer mne střídavě jímala hrůza s beznadějí z totálně tuhých nohou - po pekelném týdnu který začal MTB etapákem v Polsku, pak po 3 dnech odpočinku tradiční (moje rovněž premiérové) Doksy (i když velmi výletně, tedy krom první části, kdy jsem dotahovala Andy do nějakého aspoň trošku kloudného balíku) dát po 1 dni pauzy rovnou dlouhé Sudety, no to nevím kdo si na mne vymyslel... Řekla jsem si o nic nejde, zkusíme, jak se tělo chová a příště se podle toho zařídím.

Usínám hodinu po půlnoci, což k brzkému vstávání kvůli včasnému odjezdu a budíku na 4:30 ráno určitě není před závodem to pravé ořechové.

Sobota ráno, Diablo mne nakládá kousek od domu, spořádaně se před naložením a pak i v autě futruji kaší z ovesných vloček a sušeného ovoce.

Navigující Konrád nám předvede krásy okolí Teplicka, asi abychom předem věděli jak to bude vypadat, až tudy pojedeme na kolech.

Parkování bez problémů, docházíme na registraci, kde už Strejda popíjí čajík a nabízí celozrnný rohlík s hovézím.

Odolávám myšlence přehlásit se na krátkou, prostě to zkusím a uvidíme. Speciální příprava tedy žádná, jedem z plného tréninku, uvidíme, co to udělá.

Převlékáme se, připevňujeme startovní čísla, mažeme pozadí (neb Vlk je prevít, toho chytit není radno), chaoticky sháníme WC a nakonec se spořádaně řadíme na start. Malina urval první lajnu na začátku druhého balíku, přeji moc štěstí a odsouvám se vzad ke dvěma tandemům. Kousek před sebou zahlédnu Quita a další oranžové dresy, Andy se jako tradičně určitě postavila hodně dopředu dle hesla „lepší procedit, než dojíždět“. Má holka pravdu, ale dnes si prostě netroufám, ještě pořád trochu cítím nohy z Polska.

Je tu start, pestrobarevný dav se jemně vlní, ani nejsem nervózní, spíš jen zvědavá, jak se tohle vyvine.

Přede mnou dáma jedoucí krátkou na karbonovém stroji, říkám si „ta to bude umět, s touhle výbavou – to jsem si dala, nechala jsem se za ní zavřít, jede jak s hnojem, mění rytmus, jak to jde řadím se do leva a nasazuji vyšší kadenci, nohy pěkně točit zlehka, ať je zbytečně netavím hned na začátku. Předjíždím celkem dost lidí, během pár kilometrů dojíždím první oranžové dresy, je to Laco a Strejda – chvilku kukám, než si všimnou, že jedu s nimi

U krajnic jsou vidět chrti, co opravují nebo kontrolují kola, sem tam se na asfaltu válí upadnutý bidon (lidi, jak to děláte?), našťěstí lidičkové, kteří jedou kolem vzorně ukazují (taky se snažím) a tak projíždíme podobná místa bezpečně.

Zformovala se skupinka Strejda, Laco, já, do háku jsme nalložili dalších cca 15-20 lidiček, spousta z nich s vyšším číslem indikujícím krátkou trať. Největší mašina je Strejda, střídá i Laco a já se nenechávám zahanbit, tahat 35km/h na rovince, to se mi líbí, vítr pěkně sviští, silnice celkem bez děr, to to odsejpá. Pak si uvědomím, že dělám pěkné blbosti, takhle se odcukrovat na začátku, to by se mi mohlo hodně nevyplatit, tak se jdu schovat mezi ostatní kukačky, kde je alespoň trošku zprdu, že nechávají tahat jen pár lidí a nepomohou. Pár lidí se zapojí, hned se jede veseleji, ale je znát, že dost lidí nemá s balíkem nijak velké zkušenosti.

Nabrali jsme i Ježka, Andy a Danu, cesta odsejpá, Laco občas zavtipkuje, já malinko trnu při pohledu na tepák, ale nevádí, někdy si to zkusit musím, ne?

Je tu první stoupání na Horský pas, naše mašina se malinko roztáhne, ale nahoře se zase celkem spořádaně zformuje, přece jen se takhle jede líp. Pak se terén mainko houpá, po ostré zatáčce doleva kousek za Meziměstím na pár metrech kostech dostávám defekt... Volám na spolujezdce, co jsou kole, ať dopředu nahlásí že mám defekt, ale jinak vše OK, ať chlapi jedou. Strejda s Lacem se ale za chvilku objevují, to už mám venku montpáky a duši, což mi berou z rukou, tak na mne zbývá jen povinnost nezatuhnout a něco dostat do žaludku.

Dojíždí nás Adnys Ježkem, posíláme je napřed, že jestli chtějí, mohou počkat na občerstvovače, což jsme také měli v plánu. Čekání ani není třeba, po opravě je během pár kilometrů sjíždíme, oranžový vláček si to pak šine přes větší či menší brdky, až přichází za mírnou pravou zatáčkou kostky do nebe.

Když jsem poprvé slyšela o Vysoké Srbské, všichni mě stašili, že kostky a až 24% sklon... nakonec v reálu to nebylo tak hrozné, cik -cak to šlo, ale raději jsem cca 150m před horizontem slezla ze sedla, neb přece jen je tělo unavené a je potřeba šetřit sílu na trasu, bude ještě dlouhá.

Doplňujeme bidony, ptáme se na velkou pumpu na duši (nemají, až na další občerstvovače), dlabeme banán a rozinky... Za chvilku dojíždí Strejda, jen si bere banán do ruky a zavelí k odjezdu. Ještě předělávám Lachovi číslo, které nebylo přičlané zrovna nejlíp, viselo mu už je na jednom svíracím špendlíku a ještě na něm seděl...

Cesta nám úžasně utíká, přes Hronov a Polici nad Metují, tam krátký dokopec, kde nám začíná odpadat Dana. Volám dopředu, malinko čekáme, Dana se docvakne. Když se ale zase malinko rozjede tempo, ztrácíme ji definitivně, ale do cíle je to ani ne deset kilometrů, to už zvládne, je to holka šikovná.

V Teplicích se hlasitě loučíme a nedáváme pozor, kdo kam má zahrnout – samozřejmě dojíždíme pod cílovou odbočku tak, že dlouhá traas drží levý zástup a většina těch, co jedou krátkou jede v pravo. Nastane malinko zmatečné přeskupení, Laco se nám zatoulá na vedlejší silnici, ale jen tak mimochodem. Houfujeme se a pádíme dál.

No pádíme – došla voda, spíš než pádíme vyhlížím bufík, v mapě je malovaný v Teplicích po rozdělení tratí. Nedostatek vody už chvilku cítím, posledních 5 km se mi nejelo úplně nejlíp, dokonce ve mně klíčila myšlenka, proč bych neměla s holkama jet jen krátkou?

Protože bych pak nevěděla, co si s tím tělem můžu všechno dovolit, aby ještě poslouchalo – jak prosté. Začíná mě bolet břicho, přece jen mám rozhašené zažívání z gelů a ionťáku na

etapáku. Prosím kluky o zastávku na toaletě, což mi vyhovují, hned na konci Teplic v kempu, je to od silnice jen asi 10 metrů. No ještě že tak, až mi naskakovala husí kůže, jak mi nebylo dobře.

Zastávka pomohla, Laco nabral vodu, a šineme si to dál do mírného kopce. Co mě těší je, že podle mapy pojedeme stejný pak už skopec, alespoň t pofrčí.

Jsem trošku spráskaná a vyhlížím bufík, už tu měl dávno být! Teď už netrpělivě projíždím skrz celý Adršpach, abychom pak našli občerstvení až po odbočení silnice za Horním Adršpachem. To je asi 105.km, no to mě podrž... házím do sebe na ex 8 kelímků ionťáku, doplňuji oba bidony, hlad nemám, ale i tak do sebe láduju další 2 banány. Mají tu pumpu, dofoukneme přední opravované kolo, ať je zase pěkně natvrdo.

Je to, jako by mne někdo polil živou vodou, úplně jsem pookřála.

Odtud pokračujeme ve třech se Strejdou a Lacem, Strejda je neochvějná mašinka, Laco sporadicky střídá, já se dopředu nehrnu už vůbec (leda občas ve sjezdu, ale to ta gravitace)

Cesta teď pěkně ubíhá, celkem to valáme, přes Vápenku, Stárkov, na Rokytník. Ani mi nepřišel tak hrozný, na kašpárka to celkem šlo □

Po z léta známé cestě jedeme na Rtyni v Podkrkonoší, kde začíná bájný Odolov. Netuším, že tu bude něco rtak dlouhého, tak mě to ani nemá čas trápit. Prostě zatáčka, vynoří se kus cesty, někdy placatý, jindy do kopce – prostě točit nohama, ono se to jednou překlopí.

Nahoru jsme dojeli na kašpárka (tedy já), nahoře uvítali poslední občerstvovačku. Házím do sebe opět banán (v tom horku nic moc jiného nešlo), zkouším i enco gel, tím nic nezkazím. Svůj si šetřím na předposlední kopec - Závoru, aby byla síla na poslední výjezd do cíle.

Za Odolovem tempo hodně spadlo, Laco sotva motá nohama, ale má mé plné pochopení, tak jedeme se Strejdou pomalinku, abychom mu nevzali roha. Teď už je cesta jen malinko zvlněná, ale když máte dost, máte prostě dost.

Dojíždíme spolu ještě do Chvalče, ale po vjezdu do prvních serpentýn mě Strejda posílá dopředu, ať jedu – možná na mě vidí malinkou nervozitu o limit? Nevím, jak je to přesně daleko a moc by mne mrzelo, kdybych to propásla, to už tady bylo na etapáku. Hlásím, že za tímhle kopcem je Adršpach a pak už jen skopec a poslední výjezd na Váhu.

Nasadila jsem si pohodové tempo a koukám, jak kluci mizí pode mnou. Na silnici pomalu odpočítávají kilometry a pak už jen metry, jsem nahoře. Na chvílku čekám v zatáčce s celkem slušným výhledem, láduju do sebe gel na poslední stoupání, aby měl aspoň trochu čas dostat se do krve a vyhlížím. Tuba schovaná, kluci nikde, rozhoduju se, že asi nemá cenu čekat – osud bych jim asi už stejně moc nepomohla, je to sevřené údolí kde moc nefouká. Nasedám a pouštím se z kopce dolů, přes Adršpach sólo časovka na Teplice. Držím jako obvykle vyšší kadenci, lepší než silové šlapání, na řídítkách hodně nízko, přeci jen to tu docela fučí, když se jede skoro čtyřicítkou.

Je tu cedule Teplice, známá ubytovna, železniční koleje... známé obrázky se odvíjejí před očima a metry se krátí.

Jsem u odbočky na Váhu, potkávám Ježka, který zdraví.

Zatáčka vpravo a tna nevyřčenou otázku odpovídá nápis na asfaltu: 3km. Zvlášť ten první byl nějaký dlouhý, toučím jako obvykle kašpárka a prostě jedu. Začínají mne pekelně pálit plosky nohou hned za prsty, to je bolest, že se musím alespoň na chvílku projít – stačí 150m, hned je to lepší, nasedám a pak to dojíždím už v celkem slušném tempu, tedy bráno v potaz sklon. Rychlost mezi 10 a 15 km/h, jak kde.

Proti jede Quit a mohutně povzbuzuje – prosím ne, ticho, tohle si chci dobojovat sama, akorát mě to rozhodí, ještě že nedojíždím ve skupině, asi je opravdu lepší dojíždět sólo.

Na asfaltu posedních 200, 100 metrů, pak píp – čip, zdravotnice Hajpi mi podává vodu, kluci pomáhají odmontovat čip...

Jsem spokojená, stihla jsem to v limitu, ani se necítím moc unaveně, ale uvidíme za pár hodin a zítra...

Půjčuji si židli a čekám na Stredu s Lacem. Dojíždí cca 12 minut po mě, vypadají spokojeně, že to mají za sebou. Sjíždíme na Bičák na dlabenec a něco popít, chytáme i vyhlášení.

Perlička dne byl Pedro, který u sebe měl Lachův lístek, který byl vytažený v tombole a ani o tom nevěděl... ještě že se o sebe Šlapky postarají, když je jedna zrovna kdesi v oblacích, druhá připomene... tombola byla pro Laca zachráněna, hůř dopadnul Iceman (bez lístku není výhry).

Po vyhlášení začalo krápat a domů jsme se rozjížděli za začínajícího deště.

Díky Šlapky, příště zas

RAMPUŠÁK 2008

Iceman – Nestojí to za to číst, Iceman se nechutně vytahuje.

To nám to ale utíká. Jeden se ani nenaděje a Rampušák 2008 je už minulostí. Myslím ale, že ten, kdo do Orlických hor přijel, určitě nelitoval.

Já osobně jezdím na maratóny nejen pro samotný závod, ale stejně tak i pro tu společenskou část, kdy se my, orange bratři a sestry sejdeme, pokecáme, pobavíme, probereme všechno a všechny a nejvíce Ty, kteří nemohli dorazit. Tento víkend vydal všeho měrou vrchovatou a dokonce se vyvedly i věci, které ovlivnit nemůžete, např. počasí, takže hned zpočátku dovolte : „díky pane Rampušáku“ .

Já Vám měl zas starťák, no co bych Vám povídal. Ještě že nevozím ten tepák . Ale nebyl jsem v tom zas až tak sám. Kapr vedle mě tepal přes 120 a to Vám mohu garantovat, jeho klidová tepovka to není. Takže Kapr vedle mě, Kolíkáč, Kuře, Alánek. To je ale vybraná společnost, že ? No já vím, možná jsem měl stát o něco vzadu a nazabírat přední pozice lepším než jsem já. Ale vždyť to znáte. Čím víc jste vzadu, tím víc musíte po startu zabrat aby Vám všichni neujeli. Takovej Benčík či Kuře klidně startovat z boxů můžou, si to sjedou raz dva, ale já nechtěl nic ponechat náhodě a tak jsem tam mezi nima tak stál, hlavou se mi honily vzpomínky na loňskej ročník a modlil se aby to bylo aspoň o něco lepší, aby z toho zas propánajána nekoukala nějaká ta časovka jednotlivců. Pět minutek do startu. Vzadu za sebou vidím culícího se Jestřába, Gavoše, Quita, naposledy očima přejeđu řetěz s kazetou a je to tady - tóny z nějaké opery jsou přehlušeny cvakáním pedálů , i mě se po chvíli daří zafixovat tretru v pedálu. Rampušák 2008 odstartoval a já s ním.

Trať asi znáte, hned zpočátku je to malinko do kopce. Dlouhý ani strmý to kór není. Akorát, že každej má ještě dost sil, ty vpředu to chtěj co nejdříve roztrhat, vzadu zas nikdo nechce být poslední. Ale oproti loňsku, kdy přšelo, to šlo. Žádněj pád, žádněj Zbuzek v lese, i Ksyria zůstaly zticha. Takže jsem nahoře a ani to moc nebolelo. Kolem mě ty správný lidi : Jestřáb, Quit, Gavoš, Ric, Mlhoš, jen toho Honzu Adámka jsme někde vytratilí. Zvláštní radost mám, že tu je Ric a ještě někdo tu je, můj přemožitel z Mamuta, žlutá voska z CKKV, Černohub. Tak toho, toho bych fakt porazit chtěl. Je ročník 1948, potřebuje to nějakěj další komentář ? Jo takhle bych chtěl v těch letech jezdit. Nu a co tam máme dále pane profile ? Sjezd do Lanškrouna. Já ty sjezdy fakt nemusím, možná proto, že je neumím. Zato Jestřáb v zatáčkách jen lítá. Ale daří se, dole v L.A. jsme všichni pohromadě a začíná matějská. Sjíždíme pár samotářů, nabalujeme se jak sněhová koule, už je nás asi 20 a vida, naše řady posílil i Hruška. Dokonce na rovném úseku zahlédnem čele, nikdo však ani nepomyslí na možnost docvaknutí, maratón teprve začíná a my se blížíme pod Hoblovnu. Možná by bylo lepší, kdybychom toho Amíka nesjeli, hned nám totiž v tom kopci začal natahovat držku, tak mu říkám : „, are you ready for long distance“ ? Ale on ne, že jede krátkou, další pokus jak ho zpomalit už nevyšel, došel mi dech . Takže po prvním kopci to vypadalo následovně : Hruška, já, Ric, Černohub + 10 dalších, ostatní oranžisti Hruškou podávanej nářez nestrávilí. Pokračujeme tedy v letu směr Zlatý potok, já se snažím být pořád vpředu, vzadu se stačí na chvíli zapomenout a díra je tu jedna dvě, na nějaké tahání náladu ale nemám, sem

tam prohodíme s Ricem pár slov.Pro povzbuzení.A pak přišla bomba,pro mě teda.Sjeli jsme Mirka Zbuzka.Toho legendárního Zbuzka,ktorej dokáže uvíset i Kolíkáče .Jo takovej je to borec a já s ním jedu jednu skupinu na maratónu.Nááádhernej pocit.Další posila přiletěla zezadu.Spart'an nějakej.A hned na špici a páni,my zas začali zrychlovat,jěště že to bylo z kopce.Myslím a povídám,pěkně nahlas a dvakrát,aby to ten spart'an slyšel : „to zas nejedeme takovou srač...když s námi jede i Sparta“.No neodpověděl mi . Na prvním bufetu jsme nestavěli,podávanému banánu jsem ale odolat nedokázal,po zkušenostech z loňska.kdy jsem banán nezachytl jsem letos zpomalil,předávka sice dopadla dobře ale za tu díru, co jsem musel sjíždět asi nestál.Pomalou a pomalou jsem začínal cítiti náznaky kyselinky ve svalech.Pořád jsem si opakoval,musíš být vpředu,vpředu je Tvoje místo,bohužel se to ne vždy dařilo a já se často,zvlášť v brdcích ocital vzadu.Jeden takový se bohužel stal osudným pro Rice.Já docvakl ani nevím jak.Takže to shrnu : dojel jsem pod Luisino Údolí v silné skupině,se slušným průměrem přes 30 km.Hruška odbočil na krátkou,Mirek,to mi bylo jasný,do kopce jen poletí,Černohub taky nevypadal jako že by se chtěl šetřit.Já už byl docela jetej,ne sice smrtelně,ale v očekávání co mě čeká a nemine jsem si chtěl uchovat něco sil a nezpravit se na prvním větším stoupání.Rozhodl jsem se.Až na Šerlich pojedou striktně svoje tempo a hned jsem svoje rozhodnutí zapil gelem.Tento byl druhý,první jsem preventivně použil po Hoblovně.A musím říci,že po prvé v životě jsem měl pocit že TO funguje.Byl jsem tomu rád.Co říci o tom dvojkopci ? Mraky much byly asi to úplně nejhorší.Kopce jsem vydrásal tak jedenáctkou,samo,že ne tou fotbalovou .Sice žádná závrtná rychlost,ale nahoře na Šerlichu jsem měl čas 3.35,což šlo,však loni tady chtělo být Běčko jen o pět minutek dřívě.Doplnil jsem bidon a chvátal dále,vstříc klesání,v kterém jsem doufal,že odpočinu.I podařilo se,dokonce jsem sjel jednoho kolegu,myslím číslo 100 to bylo a celkem bez uzardění jsem se od něj nechal odtáhnout pod Komářův vrch.A opět jsem nasadil jedenáctku a 100vce to bylo málo,nicméně já znepokojenej nebyl,proto taky.Navíc jsem za sebou objevil tříčlennou skupinku,kdyžtak bych to mohl zkusit s nima.Ale kupodivu v průběhu stoupání se stovka přestávala vzdalovat a trojice zezadu přibližovat.Nahoře jsme to celkem bez problému spojili a uháněli vstříc poslednímu bufetu.V krátké době jsme opět posílili naši skupinku,docela nám to šlapalo,já se vůbec nešetřil,chodil jsem tahat,další gel na to prasknul a já si začal uvědomovat,že se cítím dobře,nechápal jsem,žádněj laktát ve svalech,to se mi ještě nestalo,hrozná euforie na mě sedla a já to rozjel .Ostatní nechápali,já teda taky nevěděl co se to se mnou děje.Na špici jsem byl skoro pořád,jakmile přišel kopec,ostatní od mě vytvořili bezpečnostní mezeru ,na každým kopci jsem na ně musel čekat.I Černohuba jsem si sjel.A bylo jich víc.A klidně se mi teď smějte jak se tu naporuju.Já ale vím,že takhle dobře jsem se při maratónu ještě necítil.No a jsme v závěru.Zlately Potok a Zborov.Pod potok jsme přijeli v čtyřech.Ostatní nestačili,hlavně že neuvisel Černohub .To mě těšilo.Míň už,že na Potoku jsem nestačil na ty tři borce.Ale věděl jsem,že do cíle si to už snadno dojedu i sám a taky to tak bylo.Nikdo mě,ani já nikoho,pokud nepočítám cyklisty z krátké trati,nesjel.A v cíli z toho byl pro mě snovej čas.Radoval jsem se jak malej kluk,rychlejší Šlapky mě svým povzbuzováním dokonce přiměli udělat v cíli jakousi parodii na spurt.

Jo bylo to parádní – ale bez našeho orange klubu,bez kamarádů by to nebylo ani poloviční.Díky všem.

Jura – Rampdorfiny

Jeden z nejstarších, nejznámějších a nejoblíbenějších maratónů snad ani není třeba představovat. Tak jako Krkonoše mají svého Krakonoše, tak Orlické hory mají svého vládce Rampušáka, jehož ctěné jméno nese i tento výborný závod. Letos se pan Rampušák na cyklisty vyloženě usmál a připravil nádherné zážitky většině zúčastněných. Počasí bylo přesně jak má být – nebylo ani zima ani příliš horko, ani moc sucho ani moc vlhko, prostě tak akorát.

Jako již každoročně, tak i letos se v 8:29 ozývají na náměstí ve Štítech tóny z Nabucca, které jsou v 8:30 přerušeny mnohem prozaičtějším nacvakáváním stovek pedálů a startovním výstřelem. Rampušák má pro mne zvláštní náboj. Byl to v roce 2005 můj první maraton, kterého jsem se zúčastnil a vede krajinou, kterou naprosto dokonale znám. Zažil jsem na něm již snad všechny cyklistické radosti i strasti – od euforie po startu, přes vystřízlivění na Hoblovnu, jízdu na samotku i ve skupince, po větru i proti, sjíždění i úniky až po pády vyčerpáním. Letošní ročník byl ale zvláštní. Poprvé mi bylo umožněno jet na maratonu až do jeho půlky s čelem závodu, poprvé jsem přesně odhadl situaci a dodržel veškerý plán a poprvé jsem si dokonce užíval dojezd do posledního brdku ve Štítech! Kdo jej zná, ví, o čem mluvím. V každé reportáži většinou popisuji průběh závodu a je to pořád dokola – kam jsem uvisel, s kým jsem jel, kdo mi ujel, kde jsem vykysnul a jak jsem dojel. Údaje bezesporu zajímavé pro většinu cyklistů, ale letos to pro mě nebylo to nejdůležitější – letos jsem si opravdu užil jízdu na závodě jako takovou. Dokonce i Šerlich, který svými parametry budí respekt a zatraceně v závodě bolí, jsem si tak nějak vyjel s radostí. Paradoxní je, že jsem u toho málem plival krev – jak může ta cyklistická radost být relativní, že? Ale o tom to právě je! V letošní sezóně se snažím objevovat na cyklistice a závodění i jiné rozměry, než jenom parametry a výsledek, které jsou samozřejmě velmi důležité ke zpětnému vyhodnocení a posouzení kvality přípravy a dalšího směřování. Přestože jsem závod rozhodně neodfláknul a jel jsem co to šlo, tak kupodivu jsem až do konce byl psychicky zcela čerstvý a mrzelo mě jen, že nohy se již nechtějí tak zlehka točit, jako v prvních kopcích závodu. Na ten nádherný pocit, kdy jsem vyjel Zborov a poslední hup za Horními Studénkami jsem jel již „na velkou“, nohy sice unavené, ale zcela bez křečí, hned tak nezapomenu. Endorfiny jsem v tu chvíli přehazoval lopatou a z kopce jsem si ještě z radosti z odjetého závodu přišlápnul; do cílového brdku ve Štítech dokonce zaspurtoval. A vzpomínal jsem, jak jsem se do něj trápil loni...

Aby celý článek nevyzněl tak optimisticky a kýčovitě, tak trochu mě mrzí jiná věc, kterou jsem zažíval dříve a nyní mi chybí. A tou je týmová spolupráce. Přestože jsme s Michalem od sebe odjížděli z Šerlichu s odstupem 20 vteřin a já mu říkal, ať na mě počká, nepočkal. Na jednu stranu chápu, že závodíme a že holt v závodě jsme soupeři, ale zase na druhou stranu si myslím, že pokud jedeme o 50. místo, tak 20 vteřin se dá spolknout. Michal měl nakonec smůlu, že jeho skupina se nezachovala seriózně a v Mladkově u občerstvovačky z ní vypadnul a u Králíků jsme ho dojeli. Nakonec jsem ho tedy sice porazil, ale žádnou velkou radost z toho nemám. Kdybych z Šerlichu jel s ním, spolupracovali jsme a měl třeba i horší čas, byl bych raději. Každopádně musím vyzdvihnout jeho nezlomného závodního ducha, kterého mi předvedl na Zlatém Potoku. V jeho půli jsme jej začali ztrácet a když na něj volám o serpentinu níž, jestli „dobrý?“, tak prý nee. Nicméně asi po půl kilometru se přihnal takovým způsobem, že jsem nevěřil vlastním očím a rozjížděl tempo, které jsem si myslel, že ani nezvládnou – zvládnul a dokonce mě to nakoplo. Velká škoda následného sjezdu, kde jsem bohužel Michalovi nechtíc ujel, dojel dalšího člověka a společně s jedním původním jsme vytvořili základ nové skupiny. Tak snad někdy v budoucnu budu mít na to, abych jezdil s někým, kdo bude mít o spolupráci větší zájem...

Kolíkáč – Alánkovo peklo

15-ti členná holandská výprava se vydala dobýt Orlické hory, pokořit Rampušáka 2008. Do minulého roku oblíbená Honzova hacienda v Lanškrouně by letošnímu náporu oranžistů neodolala, proto většina volí ubytování v kempu v Herolticích. Hanato vše zařídil a tak můžeme bez starostí užívat páteční večer, já nejdříve zajedu na prezentaci a poté už mě vítá oranžes terasa před penzionem s restaurací, a po chvíli zjišťuji, že kruh se pomalu uzavírá, před touto terasou jsme v roce 1994 chladili Jestřábovo torpédo na historickém kole při nezapomenutelné LA Tour, kde jsme poznávali krásy silniční cyklistiky.

Zábava se rozjíždí, nechybí zástupci význačných klubů, jako CKKV, CFC Kladno, CK Záluží, Sparty či Sokola Sojovice, každý se láduje vším možným, aby v sobotu někde nezdechl. Poté se přesouváme na pokoje či do chatek, na mě vyšlo podkrovní apartmá, kde už je připraveno 7 postýlek, jak v té pohádce, strategicky vybírám tu vedle Kuřete, pokusím se přes noc z něj nasát trochu formy . Ladíme kola, testujeme tuhost představců, obdivujeme Jestřábovu funglovou raketu s novými tretrami, ani jsme netušili, kolik se dá vydělat na výrobě hadrů pro Šlapky Nervozita s námi cloumá, a tak usnout je pro většinu nadlidský výkon, ale za to se dozvídáme, jak dělal Kuře čůrací pauzy v Jedomělicích a podobné pikantérie. S Icem ještě všechny strašíme svými etapovými snídaněmi, první plánujeme na 3 hodinu ranní, což Gavoše totálně vytáčí Nakonec přece jenom zavíráme oči a snažíme se něco naspat.

Kolem 6 hodiny ranní už však na pokoji vládne cvrkot, ten si dává náky, ten vločky, ten tablety proti křečím a jiné chemikálie. Dofukování správných PSŮ a už se razí na start. Je krásně, možná až moc, takové dusno před bouřkou, ani vítr nefouká, náměstí se pomalu začíná zaplňovat. Moje cíle jsou jasné, pokusit se hákovat čelo pod Hoblovnu, uvíset Kapra a dát průměr 30km/hod. Podřizujeme tomu i to, že už po 8 hodině podupáváme na dostřel startovní lajny, okolo samé známé tváře, když startér hlásí 5 minut do startu ještě si odbíhám na místní WC s přáním, aby to se mnou nedopadlo jako minulý rok na Luisině údolí.

A je to tady! Nervozitou nemohu zaklapnout zpropadený pedál , ztrácím několik míst, ale po chvíli už se sápu do prvního kopce. Jede se značně neurovnaně, okolo mě krouží Alánek, který se zatím hlásí k turistické skupině B, je tu i Mirek a Pedro, jen Kapr pluje někde v popředí. Je to dobré, čelo jede pohodové tempo, takže se moc netrháme, teď se jen soustředit na ožehavé místo z minulého roku, zase je vše při starém, auta jsou zastavena v d'olíku, takže po sjezdu se snaží celá silnice vejít do trychtýře jednoho pruhu, letos je ale sucho, tak to vypadá zatím bez pádu. Ještě pár magnetů, které v balíku utečou coby dup a je tu sjezd z Laudónu do Lanškrouna, který jsme také přežili bez úhony a míříme k Výprachticím. Tak tady jsem v minulých letech vždy už jel pouze v nějaké větší skupině, která se marně snažila sjet čelo, letos kukám v závětrí toho mohutného balíku, které začíná hoblovat první zatáčky Hoblovny. Alánek je mi stále nápomocen a snažíme se sjet Kapra, kterému občas vepředu problesknou záda, má v zadních kapse dle pokynů zasunutou plastovou láhev . Stále čekám, že trochu zvolní, přece jenom jede svůj první maraton, a říkal něco o tom, že jede na jistotu. Při představě, co nás ještě čeká, začínám trochu zvolňovat a nebo Kapr přidávat, dočetl jsem se a i z fotek je vidět, že zrovna špici piloval Honzis, možná to byly ty okamžiky, které rozhodly, že nám Kapr uplaval. Alánek sice ještě nastupuje a málem si ho sjíždí, no tak na tenhle nástup opravdu nemám, teče ze mě pot šíleným způsobem a jen očekávám atak ze zadu od Pedra a Mirka. S Alánkem už jsem se v duchu rozloučil, ale po chvíli najednou vidím, jak ke mně couvá a hlásí, že je rozhodnuto, dnes se převtěluje do role vrchního domestika pro skupinu B. Díky moc!

Sjíždíme do Čenkovic, je to už dost rozervané, Honza sice říkal, že tu je nasypán štěrk, ale toto jsem nečekal, celý úsek až na horizont k hlavní silnici je důkladně prosypán, není úniku, člověk se musí přebrodit a modlit se, aby ostré kamínky nezůstali v plášti . Zase jsme ztratili cenné minuty, Kapra nevidíme, Alánek uklidňuje, neboj toho sjedeme... rozsekaným sjezdem do Orliček a pak již údolím do Jablonného, Alánek roztáčí špic a balíme se do skupiny, za Jablonným nás docvakává grupa za námi, kontroluji stav, zda-li tam není Pedro či Mirek, ale bohužel k prvnímu bufetu na Mladkově jedeme spíše údržbu, před námi pusto prázdnou za námi také nikdo. Je nás tak kolem 30 lidí, ale točit špice se moc nikomu nechce, bufet projíždím na posledním fleku, беру banán, odhazuji prázdnou flaštičku ze zadní kapsy a stoupáme na Vlčkovice a Pastviny. Kopce se jedou na mě vcelku zostra, využívám každého závětrí, točím lehčí převody a kecám s Alánkem, probíráme hlavně Peklo z minulého

víkendu. Před očima se mi míhají předchozí ročníky, tak tady jsme před rokem sjeli Bigmiga, tady jsem před pár lety odpadával ze skupinky a krásně tuhnul, teď to stále jde, jen vydržat! Dělení tras, řvu na všechny LEVÁ!, tam jede totiž dlouhá, ať je nás co nejvíce, většinu docela zblbne ta davová psychóza a pak ve zmatku to zase stáčí na krátkou, no ale nakonec takových 15 kousků pokračuje směr Šerlich. Alánek zase drtí špice a pokračuje hon na Kapry , sjíždíme na začátek stoupání k Luisinu údolí, nahoře na asfaltu je velký vykřičník, nikdo ale netuší, že je určen na šterkovou zatáčku, která je až na konci sjezdu. Kamikadze Alánek, brousí příkop ala Valentino Rossi, jen tak tak se vyhýbá mohutnému stromu, ale naštěstí to proběhne bez pádu. A začínáme stoupat, začátky kopců mi nějak nejdou, docela trpím, abych uvisel, ale naštěstí po nějakých 3-5 minutách si nohy zvykají a jede se méně bolestně. Je to nekonečné, rozbitý asfalt taky nepřidává pohody, konečně jsme nahoře, rychle do sebe nalít zbytek bidonu a svištíme dolů do Deštné. V jedné ze zatáček leží v příkopu zkrvavený jezdec, u něj žluté auto Mavic a doprovodné vozidlo KCK Zlín, snad to bude dobré.

A zase hore, a zase mi to nejede, k tomu tradiční mouchy a přestávám věřit, že uvisím tuto grupu na Šerlich. Ale v závěru už mě zase rozjíždí Alánek, a dokonce jdeme přes některé borce, cedule zákaz zastavení je neklamně znamení, že vrchol je tu co by dup, koukám na hodinky, je 3:14:00 od startu, sakryš, tak to vypadá dobře. Ještě seřvat skupinu , ať na sebe na bufetu počkáme a jedeme i dále ve větší kupě, což ale někteří nereflektují a mizí bez zastavení. Doplnujeme vše potřebné, vylučujeme vše nepotřebné a už se řítíme dolů. Po chvíli se zase skládáme do bojového šiku, ale střídání je pro někoho stále nadlidský výkon, takže jedeme neurovnaně, ale už je tu naštěstí odbočka na Komáří Výšku a romantické stoupání v lese , zase mi ten začátek nejede, stále jen docvakávám ocas skupiny, až po chvíli chytám frekvenci ostatních a vezu se nahoru. Ten sjezd je šílený, rozsekaný asfalt, chvílemi šterk, vyžaduje to velké soustředění...

Jsme konečně na lepší silnici směr Hanička, ale zase je to do kopce , za Haničkou v dáli vidíme grupu, která nám ujela na Šerlichu a tak stíhací jízdou, kde je hlavní mašinou Alánek si je před Zemskou Branou docvakneme. A zase kopec, a to Adam, tady si Míra Zbuzek před rokem mohutným nástupem odskakoval do lesa A rychlým sjezdem se ocitáme v Mladkově, zastavujeme na minutku doplnit bidony, řvu do sebe ještě salám a housku a už si to šupajdíme na Králíky. Ale je to děs běs, skupina absolutně nejede, žádné rozumné střídání, s Alánkem se pokoušíme roztočit kolotoč, ale když po chvíli zjišťujeme, že jedeme osamoceni, tak jen svěšujeme nohy a jdeme poslušně dozadu, šetřit síly na Zlatý Potok. Předehrou je brdek za Králíky a pak už rozbitý sjezd s jedním mistrem volantu, který nám překáží a odbočka po kostkách vstříc vyhlášenému kopci. Alánek nasazuje kruťácké tempo a ještě s jedním se pomalu od skupinky vzdalují a mizí, já mám zase obvyklou krizi na začátku kopce, točím příliš lehké převody a začíná mi to odjíždět Do háje, musím se ještě pokusit je uviset, rovina okolo Červené Vody na samotku by byla velká ztráta, shazuji na těžší převod, hop ze sedla, hop do sedla a tak furt dokola a jakoby přískoky se vracím zpět do hry, ono to fakt jde, jedeme kolem 17km/hod., nohy se ještě krásně točí, a příchod křečí je snad zažehnán. Tobogánem dolů na hlavní silnici, ale zase stejná písnička jako okolo Králíků, ono se snad nikomu nechce jet, propočítávám čas, snad těch 30km/hod. padne, ale bude to o fous. Před Červenou Vodou v dáli oranžovo a po chvíli je jasno, je to Honza. Tak to je paráda, povzbudím ho a koukám, že roztáčí vyšší frekvenci a bez problémů nás hákuje, jedeme jako za starých časů a sjíždíme i Honzovy soupeře z krátké trasy. Honzo jel jsi skvěle!

Honza už to má jen kousek do Štítů, my se ještě řítíme do Olšan a Klášterce, kde po kostkách stoupáme směr Zborov. Vzpomínám na minulý ročník, tady jsem odjel s Michalem Chadimem, letos to zkusím taky, nastupuji a povedlo se, nikdo se nezahákl, náskok naskakuje tak na 200 metrů, ale nejsem již schopen udržet nějaké rozumné tempo a tak jsem před Zborovem potupně dojet a pokorně se zařazuji na chvost skupiny, ne už dnes nebudu blbnout a povezu se až do Štítů . Mám i chvílemi zase problémy vůbec uviset, ale nakonec se vše

podatří a cílový brdek na náměstí dokonce rádoby spurtuji asi na třetím místě ze skupiny. Průměr 30 se podařil, bohužel skupina B se moc nepovedla, Kapr na svém prvním maratónu jel fantasticky a nadělil nám 8 minut, Mirek s Pedrem se ztratili na začátku. Takže děkuji moc Alánkovi, že se mnou vydržel a připravil mi svoje peklo

V cíli fandíme dojíždějícím Šlapkám a moc si to užíváme, na všech je vidět velká euforie, že zdolaly letošního Rampa, ta nálada se pak přenáší i na večerní tiskovku v Herolticích, kde pivo a dojmy tečou proudem. Díky všem za báječný víkend!

Orlik – Prežití díky členům VŠ

Při rozhodování zda jet nebo nejet Rampušáka jsem se obrátil na jednoho nejmenovaného člena VŠ(kdyby věděl, jak jsem ho celou cestu nenáviděl). Bylo mi dáno několik rad do začátku a doporučeno jet 200 km, že prý bez Šerlichu to není to pravé. Tak vyřáším vstříc mému prvnímu trápení na 200 km s nevědomím, co mě čeká a nemine.

Nebudu popisovat trať, ze které si stejně nic nepamatuju. Tak jenom pár postřehů co se dělo kolem. Na startu panovala skvělá nálada, která se zčásti přenesla i na mě. Po zaznění tonů z Nabuca se vyrazilo a to pěkně rychle na mé možnosti. První kopec jsem uvisel za borcem, který se pomalu propracovával kupředu, ale pak přišel sjezd a ten já neumím. V Lanškrouně už mám velkou ztrátu za ujíždějící skupinou a koukám po nějaké záchraně, ale ta nikde. Po několika kilometrech samotky (na kterou jsem si při svých vyjíždějkách zvykl) jsem zahlédl skupinku přede mnou, kde bylo i oranžovo a začala stíhačka při které jsem se dost zatavil, ale dojel. Nevím, jaká byla tepovka, protože to neměřím (asi chyba hobíka blatníčkáře), ale podle toho jak jsem sípal a neměl dech a sílu to bylo nadoraz. Snažím se uviset a trochu odpočinout, ale je to kruté v následujícím stoupání. Pozoruju cvrkot kolem sebe, kde skupinu při téměř všech stoupání vede Gavoš a s Jestřábem se neustále domlouvají co a jak. Skvěle jedoucí Mlhoš a jak na gumě nezlomný Quit. Při stoupání na Šerlich oznamuju, že neuvísím a skupinka několika jezdců se vzdaluje. Na vrcholu přišla záchrana – bufet, ale tam se nikdo nezdržuje a maže se dál. Tak jenom doplním vodu a zase stíhačka, našťastí dolů. Přišel první problém, kdy se mi v rychlosti k 80 km/h rozkmitalo přední kolo a začalo být zle. Zastavuju téměř do nuly a znovu se snažím dotáhnout skupinu, ale je to kruté, povedlo se před dalším kopcem. Na vrcholu kopce poznávám sílu členů VŠ, kteří posílají některé jezdce dále a sami čekají na své kolegy. Snažím se uviset co nejvíce kilometrů, ale znovu hlásím, že končím pokolikáté už dnes ani nevím. Při pohledu na Gavose, který trpí a stejně šlape se kousnu a jedu. Záchrana, je tu bufet a Mladkov a do cíle pouhých, ale krutých 50 km. To co se dělo na rovinách v poslední čtvrtině závodu nechápu. Jestřáb tahá jak mašina a za ním Mlhoš. Rychlost letí vysoko přes 40 a začínám odpadat. Gavoš hlásí ujetých téměř 180 km a tak se snažím uviset. Moje snaha udržet se pánů jezdců z VŠ definitivně končí 7 km před cílem v posledním stoupání, a tak si protrpím zbytek závodu. Po dojetí jdu nejdříve poděkovat klukům z VŠ.

Tímto pro mě skončilo utrpení na mojí první 200 km trati. Ještě jednou velké poděkování Jestřábovi, Mlhošovi a Gavosovi, že dovezli unaveného postaršího hobíka do cíle. Díky.

Pavel

RiC – Do třetice všeho dobrého i zlého !?

Tak zase stojím ve Štítech na náměstí. Jen s většími obavami než v minulých letech. Poprvé jsem byl zvědav jak se mi pojede, podruhé za kolik to zajedu a jak dlouho vydržím rychlé tempo. No, a letos přemýšlím jak jet. Bolestivě pociťuji nedostatek jarních kilometrů. Za ten zhruba měsíc o Mamuta jich moc nepřibýlo, cca 1200. Nic moc, ale na dlouhou si už troufám. Je nás ve startovním poli početné oranžové zastoupení. S většinou se vidím jen na závodech. Hned vedle mě stojí Honzis, jehož reporty ze spanilých jízd pravidelně čtu. Je to blázen, ale trochu mu závidím s jakou bezstarostností se pouští do svých podniků.

No nic, je odstartováno a začíná davové šílenství. Rozjezd do kopce je trochu komplikovaný, ale jízda brzy získá na plynulosti. Na jednoduchosti ale ne. Jsem zvyklý že mě neustále někdo někde zavírá, nebo omezuje, ovšem dva zážitky ze startovního kopce mě docela našťvaly.

Nejdříve mi nějaký "závodník" dost neurvale zkřížil cestu při předjíždění. Místa bylo všude dost, ale on se musel nacpat přede mě a vrazit do mě. Měl jsem sto chutí se po něm pořádně ohnat. Druhý výtečník se mě snažil odstrčit ve chvíli, kdy mě dojížděl zprava ze zadu. V okamžiku, kdy byl na úrovni mého zadního kola se mě snažil rukou odstrčit. Jenže to jsem byl ještě nakvašenej z předchozího incidentu a neuhnul jsem.

Nevím, jestli to je jen můj pocit, ale připadalo mi to letos nějak agresivnější. A to největší "zážitek" mě měl teprve čekat!

Startovní kopec je za námi. Čeká nás pár houpáků a přes Laudon sjezd do Lanškrouna. Při vjezdu do města je nádherný pohled na špici našeho balíku. Myslím, že to bylo čtyři nebo pět oranžových dresů, které táhly mnohočetný balík. Z Lanškrouna míříme směr Nepomuky, Vyprachtice, Hoblova. Je tu Iceman, který zde vloni měl havárku. Letos ale projíždí bez úhony. Jede fantasticky. Já se ale trápím. Tréninkové manko je znát v každém kopečku. Prakticky stále jedu s TF kolem ANP. Přemýšlím, kdy z této rychlé skupiny vystoupit. Mělo by to být tak po 1,5-2 hodinách takového bláznění. Já si stanovil limit někde kolem 60.-65. km, kde začíná série kopců končící Špičákem.

První bufet v Mladkově projíždíme, jen si za jízdy беру banán, který pojídám později.

Tachometr mi ukazuje 65. km když v menším kopci "vystupuji" ze skupiny. Byla to ale chyba, chtělo to ještě vydržet, po krátkém kopci následuje otevřenější úsek kde fouká. Skupina by bodla. Nicméně stalo se. Jedu sám. Kousek za rozdělením v Rokytnici jsem dojet čtyřčlennou skupinou, ale jsou moc rychlí. Následuje dramatický sjezd končící křižovatkou na které odbočujeme doprava. Na tom by nebylo nic zvláštního, nebýt čerstvé vrstvy jemného šterku/šotoliny právě v inkriminované zatáčce. Nic pěkného na zatáčení. Podařilo se mi to ubrzdít a bez větších problémů projet. V zatáčce postává skupina, která mě předjela. Koutkem oka zahlednu jednoho, který se nějak divně tváří a dokonce mám dojem, jestli není odřenej. Ale stál na svejch, tak asi dobré. Bylo to kousek před obcí Souvlastní. Dávám se dohromady s Mirkem z Hradce Králové a společně jedem až do cíle.

Někde kolem Zdobnice nás dojel Jestřáb, Gavos, Milhoš a Quit a pár dalších, ale ty už neznám. Společně stoupáme na Luisino údolí a Šerlich. Muchy a komáři už čekají. Já se tradičně trápím na konci skupiny a snažím se uvíset co to jde. Ale na Šerlich už to moc nejde. Na bufetu doplním bidony, poberu nějaké tyčky, banány a vysypu písek. Skupinka mi frnkla a já mám co dělat, abych je dojel. Ve sjezdu nemám šanci a dojíždím je až kousek před odbočkou na Komáří vrch. Budí ve mě respekt, minulý rok mě tu chytly křeče, které jsem už nerozdejal. Letos to nebylo o moc lepší. Známa bolest a cukání ve svalech přicházejí v naprosto stejných místech jako loni. Tady snad musí být nějaké geokřečové zóny, nebo co! Ampuli proti křečím jsem už vypil dávno, nezbyvá než točit nohama a občas jít ze sedla. S největším vypětím křeče zaženu. Jsme nahoře. Jestřáb velí k zastávce a čekáme na Quita, kterého jsme ztratili. Za to má u mě Jestřáb velký obdiv, ale i všichni ostatní, kteří počkali. Kvůli opoře, kterou tady vnímám, se cítím mnohem lépe. Čekáme tak 2-3minutky a Quit je tu. Pokračujeme dál. Víceméně se vezu a mám toho dost. Každý brdek zůstávám neochvějně na konci. Nejhorší je Adam, je to nepřijemný kopec. Už ho jedeme s Quitem sami.

Na posledním bufetu v Mladkově na nás čekají Jestřáb & spol. Oznamuji jim, že dál jedu bez nich. Musím zvolnit a jet své tempo, abych se trochu zregeneroval. Quit se rozhoduje zůstat na bufetu a orazit si. Nepovažuji to za správné, nohy ztuhnou a budou se hůř roztáčet. Raději volné tempo. Opět se ke mě připojil hradecký Mirek a společně pokračujeme dál.

Zvládáme roviny kolem Králík a najíždíme na Zlatý potok. Měl bych ho důvěrně znát z předchozího týdne. Při závodech Moravského poháru "Králické okruhy" jsme ho jeli 3x. To jsem ho jezdil kolem 15,5min, dnes mi to trvalo 22 min. Sjezd do Dolní Orlice a po hlavní do

Červené Vody. Z uvedeného úseku mám nejsilnější zážitek z letošního Rampušáka. Bohužel, není spojen se sportem.

Při sjezdu Dolní Orlicí, ještě před nájezdem na hlavní, dojedeme k zatarasené silnici. V našem směru stojí traktor a v protisměru osobní auto. Mezi nimi mezera tak 0,5m. Nečekám až se vykecají a mezerou se protáhnou. Jsou kolem toho nějaké řeči, ale záležitost považuji za vyřízenou. Ovšem ne tak řidič osobáku. Dojede nás na hlavní a troubí na nás. Očividně má ale spadeno na mě, protože kolegy Mirka si až tak nevšímá. Při předjíždění na mě cosi řve jeho spolujezdec, chce a bych zastavil. Předjede mě a prudce brzdí, vyhýbám se mu a chci předjet. Chce mě vytlačit do protisměru, ale to mu moc nejde. Do protivky stále něco jezdí. Takže jede přede mnou až do Červené vody, střídavě přibrzdí a zrychluje, ale to mi nevadí. Dělán, že ho nevidím. Na přejezdu před Červenou Vodou přidá plyn a zmizí mi z dohledu. Trochu si oddechnu, že už ho to přestalo bavit. Zpozorním ve městě, kde auto vidím stát u krajnice. Na krajnici stojí chlápek a očividně se na nás chystá. Kolegu jedoucího přede mnou nechá projet, jen něco zařve. Na mě si ale nakračuje do silnice a očividně se chystá mě zastavit. Co teď? Naštěstí je to z kopce, ještě trochu zrychlím a držím směr. Taktika je jasná. Do poslední chvíle pojedou rovně a těsně předním udělám myšku. Plán vyšel, maník neodhadl moji rychlost a jeho útok vyšel naprázdno. Jen jsem zahlédl jak rukou promáchl naprázdno. Profrčel jsem kruhákem a co nevidím?! Proti nám policajti v autě. Mirek, jedoucí přede mnou už je zastavil. Jedu k nim a snažím se jim říci co se mi stalo. Nedají mi moc času. První co mi odpoví, je že je to 1:1, že řidiči si zase stěžují na cyklisty. Ptám se jestli cyklisti najíždějí do aut a vytlačují je ze silnice. Odpověď nedostanu, zrovna kolem projíždí onen výtečník. Ukazují na něj policistům. Prý ho znají zajedou za ním. Ještě se nám dostane poučení ať jezdíme opatrně. Prdím na ně a jedu dál. Podle jejich úsudku má tedy řidič právo mě zabít, protože jiný cyklista mu někde něco vyvedl. Zdá se, že na silnici bude brzdy vládnout zákon džungle :(

Tak to byla malá hororová vsuvka. Před námi už zbýval jen Klášterec a Zborov. Poslední kopec. Na cestě k němu se opět sjela pěkná skupina. Ve sjezdu do Olšan dojedeme kamion, který nás VELMI SLUŠNĚ předjel v krátkém stoupání chvíli před tím. Někteří kolegové cyklisti to ale nevydrží a cpou se před něj. Vytvářejí zbytečné dusno. Až do Klášterce jedem svižně. Obligátní nájezd do posledního kopce po kostkách. Nasadím stabilní tempo. Jede se mi dobře, v Červené Vodě, po rozhovoru s policisty, jsem si dal Shlehu. Zabrala během 10minut. Doufám, že mi vydrží až do cíle.

Zborov jedeme s Mírou celkem uvolněně a klábosíme. Sjíždíme do Studének, kde mi padá řetěz. Při výjezdu nás předjede osamělý jezdec. Ač jsem si říkal, že na závodění kašlu, tak jsem zrychlil a zavěsil se. Nenechám se předjet bez boje na posledních kilometrech. Chlapík dupe celý sjezd až do Štítů, já v poklidu za ním. Když chce táhnout, ať táhne. Šetřím si síly na spurt. Držím se stále v háku a přemýšlím co dělat. Ještě před závěrečným stoupáním jdu do předu, zkusím ho nesměle otestovat. Jak jsem předpokládal zavěsil se. No nic, počkám na finální kopec. Na jeho začátku, kde se vzal, tu se vzal nastupuje Mirek. Sbírá poslední zbytky sil a vyrážím za ním. Daří se mi ho předjet a z posledních sil finišuji do cíle. Za ním je velké oranžové klubko, někdo mi nabízí pivo, ale tentokrát ne.

Jdu na jídlo a pak se sesedneme u kašny a povídáme si. Po vyhlášení výsledků a po tombole je čas se rozloučit. Bylo to krásné, tak zas na dalším maratoně!

Technické poznámky

Naprostu jsem vynechal gely a tyčky mé oblíbené fy Enervit. Nahradil jsem je maltodextrinem a BCAA do bidonu. Na celý maratón jsem mi stačily dva bidony 0,7l s tímto "dryákem". Na normální pití jsem měl druhý bidon s ionťákem. Celkem jsem mohl vypít kolem 2,5l tekutin.

S jídlem jsem trochu experimentoval. Zabalil jsem si dvě celozrnné housky se šunkou a nějaké tyčky, ale na ty nedošlo. První housku jsem snědl asi po 1,5 hodině, druhou myslím až za Šerlichem. Mezi tím jsem se ládoval banány z bufetů.

Žádnou krizi, co se týká jídla jsem nepocítil. Žaludek jsem měl trochu nafouklý a splácaný, ale to mám na maratonech vždycky. Snažím se to léčit hitem piva na bufetech.

Strejda – Rampusak 2008

Plan na Rampusaka znel: jet skupinu A v sestave Laco, Kolbaba a Strejda. Minimalne do Serlicha si setrit, a pak, pokud budou sily, tak zrychlit.

Povedlo se to jen castecne. Laco na startu ma mimoradne bojovnou naladu a rika ze zrovna dneska si citi na zavodeni. A taky v prvni kopci mizi v nedohlednu. Zustavam klidny, vim, ze pokud to s Kolbabou poradne rozjedeme, tak Laco urcite dozeneme. Akorat nemohu by jisty, zda pak bude schopny s name jet. Jede se mi velmi dobre, dokonce citim, ze poprvé od roku 2006 mam z jizdy do kopce pozitek. Prvni bufet. Kolbaba potrebuje doplnit vodu, ja radej pomalu plazim dal, aby neztuhli nohy. Dojizdi mne dvojice, ktera zrovna vede teoretickou diskuzi o tom, jak se maji jezdit marathony. Hlavne neprepalit, kopce opatrne,.. a slysim, ze zrovna mne uvadeji jako vzorny priklad :)). Klid, panove, jen cekam na kolegu, pak vas dojedem, to si spolejnete. A az je predjizdime, tak na nej jeste vyplaznu jazyk.

Stoupání na Luisino údolí se mi zdalo být nějaké nekonečné. Na Serlich Kolbabovi trosku poodjizdim, s tím, že na něj počkám na bufetu. Tam nás dojíždí nějaký chlap s číslem 84, a nadává jako spacek, že se zabloudili a najeli asi 10 kilaku navíc. Dolu sjíždíme ve třech, ale pak to s Kolbabou vůbec nezacina vypadat dobře. Už nestiha ani rovinky ani sjezdy, nějak totalně rezignuje, a říká, ať už jedu, a zbytečně ho neznervozují. Tak nic se neda dělat, vyrazím na stíhaku za číslem 84. Porad ho mám na dostrel a porad ho nedokazu dostrelit. Na trerim bufetu ho konečně mám, jenže až mne vidí, okamžitě vystřelí jako z praku, a v tu chvíli rozhodují, že radej pojedou sam. Ono je to stejně po větru a jede to až do Kralíku téměř samo. V Kalikách ho konečně mám, má krizi a je teď rad me společnosti. Říkám, že dal už je to hracka, stačí se jen vyskrabat od Zlatého potoka, a pak to ve dvou ten dlouhasky sjezd jen prosvistíme. Evidentně se mu ulevuje, a to jedeme spolu až do cíle.

Cestou mne vykláda jak zakufrovali, a jak jel tam s nějakou další slapkou, co mu pak nestacila. Prej taky mel fousy. Ze by Quit? Vysoky, hubeny cernovlasy? Prej ne, mensi a blondak. Aha, tak proto jsme nedojeli Laca...

V cíle dostávám takového uvítání... To snad nemel ani Kreuzinger při své vítězné časovce ten samý den :))). Slapky jsou prostě zlatí. Oproti ročníkům 06 a 07 jsem se zhorsil o pulhodinu. Tak to je dobře, že mám na cěm zapracovat do další sezony. Po 45 minutách dojíždějí Kolbaba a Laco. Oni se nakonec spojili a donesli prapor skupiny A až do cíle!

Vecerní posezení v hospodě nemelo chybu. Rusko porazilo Holanďany, Kreuzinger so oblekl do žlutého... Co by si člověk měl ještě prat...

BESKYD TOUR

Cancelara – Beskyd Tour po druhé a utrpení velké

Na můj druhý závod v Beskydech jsem se moc těšila. S pravidelným tréninkem jsem chtěla o pár hodin zlepšit svůj čas a také si zazávodit a né jet jen výletně jako loni. Bohužel měsíc před závodem jsem na kole skoro neseděla, protože 14 dní jsem studovala na státnice a pak hned následujících 14 dní onemocněla angínou a brala antibiotika. Takže po měsíci skoro neježdění má fyzička šla dolů a Beskyd byl větším utrpením než loni. Prvních 50 km se mi jelo skvěle, pak ale síla úplně odešla a skoro vše jsem musela jet na malé převody i krátké brdky, které člověk běžně vyšlápne na velkou, aniž by musel přehazovat. Pod Pustevnama jsem i zvažovala, zda-li nemám jet jen krátkou, ale velkou oporou mi byl Igor a Laco. Laco se pod

Poustevnami od nás odpojil a jel napřed své tempo. Nakonec jsem se rozhodla po Poustevnách, že tu dlouhou dám. Sice jsem věděla, že to bude krušné a těžké. Psychickou oporou mi byl Igor, který se přizpůsobil mému tempu a pomáhal mi a podporoval celou cestu. Dokonce jsme stihli i všechny občerstvovačky, loni jsem je nestihla, protože jsem jela pod limit. Stoupaní do Poustevy bylo jakžtakž příjemné, Soláň už o něco horší a v Kasárnách jsem se pěkně natrápila, jela jsem rychlostí plazivého šneka. Dokonce se Igor i pro mě vracel a sjel část Kasáren dolů, aby zjistil, jestli jsem v pořádku. Na vrcholu už jsem si říkala, že už mě čeká jen ten prudký Smrček, ale po Kasárnách byl pro mě utrpením každý menší brdek od přehrady až do cíle. Vůbec jsem neměla sílu, bylo to zoufalství, tak jsem se snažila na každé občerstvovačce si nabrat jídlo do kapes a jíst pravidelně po troškách každou půl hodinu. Docela mi to pomohlo, jídlo mi trošku sil dodalo. I přesto, že se mi jelo tak hrozně, tak můj čas byl cca o 3 hodiny lepší jak loni, tak to byla taková útěcha za protrpěný závod. Doufám, že příští Beskyd snad vyjde a já budu při síle. Iгоре, ještě jednou moc díky za úžasnou podporu, moc si toho vážím, bez tebe bych to nezvládla. Snad příště nebudu taková brzda :o) Ale jinak z pohledu druhé stránky se Beskyd moc vydařil, krásné počasí, úžasné výhledy a příjemné přivítání šlapkami v cíli.

Jura – BeskydTour 2008

Moravskoslezské Beskydy. Jedno z nejrozsáhlejších pohoří v ČR. Přes 4 tisíce kilometrů čtverečních horských údolí, krásných lesů a táhlých hřebenů. V tomto nádherném prostředí zachovalé horské přírody se jezdí jeden z nejkratších, ale zároveň také nejtěžších maratonů u nás – silniční BeskydTour. Beskydy mi přirostly k srdci již dávno a bylo to první větší pohoří, kde jsem začal jezdit na kole. Nyní se každoročně do těchto hor vracím minimálně při příležitosti absolvovat tento těžký maraton, jehož trať tak dokonale znám. Letos po dlouhé době se na závodníky usmálo štěstí a počasí vyšlo na jedničku. Svítlo slunce, byla příjemná teplota a idylku kazil pouze silnější západní vítr. Právě ten se postaral o zajímavé momenty v první části závodu. Ale vezměme vše popořádku.

Z náměstí ve Frenštátu pod Radhoštěm vyrážíme plní energie a s kulisou mohutného hřebenu za zády. Zpočátku je balík neuspořádaný a chvíli trvá, než si v něm každý najde své místo, protože se jede hned na úvod docela svižně. Již po několika kilometrech se ale setkávám s Pavlem a Michalem, které jsem od startu skoro neviděl. Ptám se na Jaru, ale ten tu prý s námi není, což mne velmi překvapuje, protože profil závodu by mu zatím měl spíše nahrávat. Až do Příboru je to poměrně standardní, ale rychlý začátek maratonu. V Příboru se však peloton dostává na boční vítr a toho využívají někteří jedinci k atakům, a tak se vše najednou mění v regulérní závod. Rychlost se do mírného stoupaní pohybuje kolem 40 km/h a jedou se terezíny. Můj tep lítá do závratných výšek a nechce potvora dolů. Vzhledem ke svému předsevzetí udržet se až pod Pustevny na čele to však nevnímám. Vše se uklidňuje až nájezdem do Štramberka, kde se za to ovšem opět bere. Pro zajímavost – sedmisetmetrové 12% stoupaní Štramberkem se na špici jede VAM 1650 m/h. Po sjezdu se na chvíli situace uklidní, aby se na větru a následně po větru opět změnila v peklo. To se již blížíme opět k Frenštátu. Na rovné silnici s nádherným povrchem se však začíná několik lidí uprostřed pelotonu poroučet k zemi přímo přede mnou. Nějakým zázrakem vše objedu a zjišťuji, že podobně to přežili i Pavel s Michalem.

A již je tady cedule Frenštát a nájezd na hlavní silnici. Zde, ve výšce 370 m.n.m., začíná 13 km dlouhé, neustále se utahující stoupaní s převýšením 635 metrů až na sedlo Pustevny do výšky 1005 m.n.m. Zde se mi tep usídlí vysoko v maximálce a setrvává tam další půlhodinu. První nepříjemnou věcí je vyfrézovaná silnice, která mi bere hodně sil. Po nekonečných 7 kilometrech jsme u Ráztoky v prostoru cíle a já s pocitem splněného cíle pouštím čelo. Jenom na chvíli si vydechnu a nechám lehce poklesnout tep, abych s první vracečkou opřel do stoupaní naplno. Nasazuji sice nejlehčí převod, ale toto 7,5% stoupaní jedu průměrem 15

km/h. Snažím se držet kadenci, neblbnout a jet setrvalé, maximální tempo, kterého jsem schopen. Po dvou zatáčkách zahlédnu v dáli dres Michala. Po asi 1,5 kilometru jsem u něj. Chvilí s ním vydržím, ale Michal chce zrychlit a na to bohužel nemám. Ale vzhledem k tomu, že v dáli vidíme Pavla, domlouváme se, že z kopce si je sjezu a uděláme týmovou skupinu. Zde začíná můj maratónský sen letošní sezóny – týmová jízda. Jak jsme se domluvili, tak jsme i vykonali. Nahoře na Pustevnách na nás čekaly Helča s Hankou (Pavlova i Jarova) a dodali nám nejen tolik potřebné tekutiny v bidonech, ale i psychických sil úsměvem a upřímným povzbuzením. Vřelé díky, to bylo opravdu skvělé. A hurá do sjezu – začíná naše spanilá jízda. Prvně musím trochu šlápnout, abych se dostal na „provozní sjezdovou rychlost“ 70 km/h a mohl si tak dojet kluky, jak je domluveno. Skutečně asi po třech serpentínách je zahlédnu a není problém je dojet – díky, že jste počkali. Kousek je předjedu a využiji času k občerstvení. Pak již ale skládáme vláček a snažíme se postupně dojet lidi před sebou. Aktivitu přebírá Pavel a na mě doléhá obrovská únava z Pusteven vyjetých na krev. Pod Solání musím ještě od Michala vyžebrot gel, za jehož poskytnutí mu také velmi děkuji. Naštěstí se asi v půli kopce rozjíždím a jsem schopen držet tempo skupiny, které se Pavel snaží udržet v rozumných mezích. Následující sjezd do Velkých Karlovic si užívám, znovu občerstvení a protřepání a promasírování nohou. Dole poskládáme poměrně velkou skupinu, ale opět mám šlehlý problém se rozjet – nohy jsou jako z kamene. Špici jenom projedu a jsem vděčný Pavlovi, že je na špici o to déle. Nicméně tempo je hodně vysoké a čekám, co se stane – buď mi dojde nebo se zase rozjedu. Tak to trvá až do začátku prudkého stoupání na Kasárna, kterému říká Malina (Vinohradské Šlapky) Prasárna.

Hrubý asfalt, velký sklon kopce a 100 km za námi dělá z tohoto kopce tvrdého soupeře. Během první stojky mi hoši odjedou asi na 20 metrů. Musím zabrat, říkám si a snažím se rozjet. Po asi kilometru to jde a kluky si dojíždím si. Zkousím trochu vystupňovat tempo, protože sklon pořád přitvrzuje a já už motám strašně nízkou kadenci. Kluci se zavěšují a já si připadám jako Jens Voight na Tourmaletu při letošní TdF. Dorážíme společně na vrchol, ale svým tempem jsem roztrhal naši původní skupinu. Občerstvovačka přišla vhod – byla to taky jediná, kde jsme zastavili. Pavel nás nabádá, abychom se moc v následujícím sjezdu nevlákali a sám vzorově přikládá pod kotel. Já mám bohužel zase svůj útlum a jsem vděčný, když mohu přestat šlapat a začít jenom přibrzďovat. Ve sjezdu má Pavel problém s křečemi a stane se, že mu neúmyslně ujedeme. Všimneme si toho s Michalem až v Makově a počkáme na něj. Pavla to ovšem právem naštvalo a společně s Michalem nám zbývajícím třem nastoupí a odjedou. Zprvu si říkám, že to snad nemyslí vážně a jenom se jedou vybouřit a počkají, ale to jsem se spletl. Pokračovali a zvětšovali svůj náskok až asi na minutu nahoře na Bumbálce. To jsem je již neviděl.

Ve své skupince jsem ale zůstal evidentně jediný, kdo měl zájem jet a závodit. Takže jsem rozjížděl tempo i z kopce a snažil se o vyprovokování rychlejšího střídání alespoň ve sjezdu do Bílé a k Ostravici. Nájezd na úzkou asfaltku za vodní nádrž Šance je ve znamení menšího brdku, kde ztrácíme jednoho kolegu a zůstáváme ve dvou. S postupujícími kilometry a znalostí trati mám stále více navrch a také se snažím ještě stupňovat tempo. Odpadnuvší kolega se k nám vrátil v jedné mírnější pasáži, a tak jsem se i nadále snažil, aby se jelo, ale naše skupinka se nerozpadla. Táhnul jsem ji já, takže tempo bylo takové, aby mi vyhovovalo. To vydrželo až pod legendární Smrček. První půlku jsem nejel úplně naplno a snažil se stupňovat tempo až ke konci. Konec tohoto kopce mě pekelně bolel, ale nepovolil jsem. Nahoře jsem byl sám. Sjezd na hlavní silnici a opřel se do mě hnusný protivítr. Najednou se mi nechce jet. Asi 30 vteřin bojuji s psychikou, ale jako blesk z čistého nebe se najednou zase rozjedu a říkám si, že dokud nepadnu na hubu, tak závodím!

Nekonečné brdky, úzké silničky, protivítr a únava – to je hodně hořký koktejl. Jdu do toho ale naplno – malý převodník ani neřadím kromě dvou nejprudších 12% brdků. Konečně jsem u hospody na Maraláku. A zahlédnu před sebou někoho! Klesání proti větru rozjíždím naplno a

asi po 2 km dotyčného dojždím – je to Michal! Pavel je o kus dál a já pokračuji v nastoleném tempu – zbývá pouze 1,5 km. Táhlý magneták, sešup přes potok a spurt sám se sebou do cíle. Ztráta na Pavla 30 vteřin. Nevěřím tomu, ale je to tak. V cíli se setkávám s Jarou, Jindrou a našimi báječnými dámami, které nám pomohly na Pustevnách. Všeobecná spokojenost, ke které si myslím je důvod, panovala v cílovém prostoru asi hodinu, kdy jsme se vyhřívali na sluníčku a odpočívali.

Závěrem bych ještě jednou rád poděkoval oběma "podavačkám bidonů" za ochotu vytáhnout na Pustevny tolik vody a také bych velmi rád poděkoval Pavlovi a Michalovi za nádhernou první část závodu. Třeba se nám někdy podaří jako tým odjet větší část závodu... Pro mě měl ale závod vše, proč na závody jezdím – závodění v první části, velké kopce na morál, týmové zážitky, krize, jízda na samotku na morál i sladkou tečku v podobě osobního vítězství v závodě, když jsem dojel na konci kluky. Za rok se na Beskyda určitě rád vrátím...

Kolíkáč – Beskydské brdečky

Beskyd Tour pro mě začíná ve Velkém Meziříčí, kde je mi ctí nastoupit do historicky prvního oranžového busu, který veze naše velvyslance na TdF. Vítá mě šlapkovská vlajka a rozjaření Quit, Iceman, Rainy, Cancellara a Víťa (HH Smíchov). Cesta díky panu řidiči Rainymu ubíhá velmi rychle, v Kopřivnici vysazujeme Quita a Víťu a dorážíme na Maralák, kde nás již očekává Hruška, Honza a Jura, kteří nám zajistili prezentaci, díky.

Dáváme něco k snědku, kecáme o zítřejší strategii, po chvíli přisedá i nažhavený Astral. Poté přesun do Čeladné, kde máme od Cancellary zajištěné luxusní ubytování na chatě, dokonce i se sestřihem na ČT2 z právě proběhlé etapy TdF. Ladíme poslední drobnosti a uleháme s vědomím, že zítřek bude zase pěkně vypečený. Alespoň pro mě, je mi totiž jasné, že po červencovém gaučinku a jedněch Kolodějích nemůžu čekat zázraky, hlavně mě děsí představa Icemana, jak mi mizí na Pustevny. Když slyším okolo sebe, jak všichni ladili formu, tak se divím, co tady vlastně dělám, přesně vím, do čeho jdu a že se zase budu trápit a trápit. Ale asi kvůli tomu je ta cyklistika taková krásná

Ráno do sebe narvat oblíbený rýžový nákyt a už si to šlapeme na start, vzduch nám rozráží Jura, takže se snažíme pošetřit co nejvíce sil, u náměstí ve Frenštátě už se to hemží cyklisty a šlapkami, tu je Pedro a nakvašený Laco, tu natěšený Leňa a další a další. Chceme se dostat trochu do popředí balíku, což ale po chvíli člověk vzdává, před startovní čáru si stoupají drze další a další borečci, bohužel je tu start jak dlouhý, tak i krátké trasy a je jasné, že se pojedou pod Pustevny kaše a kdo ji nestráví, tak nemá šanci na lepší výsledek. Hned po startu a výjezdu z Frenštátu to peru co nejvíce dopředu, abych se zabudoval do balíku, ale je to marné, žádný pomalý rozjezd se nekoná, v zatáčkách vidím před sebou mraky lidí. Tu mě najednou zdraví Honzis jedoucí zezadu, tak to je ono, zkusím zaseknout háček a kupodivu se to daří, visím za ním a letíme po levé straně silnice a už vidím „legendárního Mirka“, tak u něj by to chtělo zůstat, avšak co to, já turista, který si na předešlý brdek dal malou placku přehazují na velkou a v tom šrumci samozřejmě vůbec nekoukám dolů, co tam mám za převody vzadu a najednou shazují řetěz, no nevádí, nahodím ho, ale nejde to, po marných pokusech zjišťuji, že se u přehazovačky udělal na řetězu jakoby uzel, tak zpomaluji a zkouším nohou ten řetěz rozmotat, ale vše marné, kuwa, musím snad zastavit nebo co. Asi nejhorší pocit co můžete na závodě zažít, na cca 3 kilometru okolo vás jen sviští barevné šmouhy s otázkou, je vše OK? Dokonce i zaslechnu oslovení Kolíkáči. Jo všechno je v naprostý pohodě, řetěz rozmotán, nasazen, ruce jsou černé jako prase a o skupině B si mohu nechat jenom zdát! Do háje!

Všchno ujelo, nezbývá než přitlačit na pilu a jet co to dá a zkusit si nějaký Šlapky sjet. Toužebně očekávám za každou zatáčkou oranžový záda, po chvíli začínám ožívat, je tu vzorná dvojka Hanato a Quit zapasovaná do pěkné skupiny. Tak co, pojedou s nimi, na pohodu, hezky si to užijí. Po chvíli mi to ale nedá a jdu na špic, cítím za sebou i Quita a počítám, že i Hanato ho jen tak neopustí, zkouším oplatit Quitovi Mamuta, kdy mě potáhl na

začátku. Vařím si pěknou kaši, moc nepřemýšlím, co se se mnou bude dít někde v těch prasárnách, co nás čekají... zase jsme někoho sjeli, moc se neohlížím, někde před Hukvaldy jsem asi Quita a Hanata ztratil, ale zase se mi jako zázrak zjevilo v dáli před sebou duo Iceman a RiC. Hůůů tak do nich!

A daří se, v Příboru už kukám za Icem v balíku, RiC si závodí na špici této velmi početné skupiny, po výjezdu z Příboru je jasné, že na samotku už nemá cenu dále někoho sjíždět a mrhat tak drahocennými silami, Míra a Slávek z CK Záluží jsou někde před námi, stejně tak i Pedro. Léňu už jsem hned na startu nabádal, ať s námi neztrácí čas a pokusí se třeba pomoci Astralovi, který má šanci na pódiové umístění ve své kategorii. A neskutečně se flákáme, stále stejný problém, dlouhé špice, chybějící roztočený kolotoč, žádná snaha o zrychlení. Blížíme se do Štramberku a v tom bum, pod helmu mi zalítlo nějaké bzučící torpédo, ještě k tý dnešní smůle mě klofne vosa a můžu to zapíchnout v nejbližší cukrárně a dát si tak štramberské ucho (válené medové pečivo – místní specialita). Takže helmu dolů, rychle vyhnat nepřítele z vlasů a teď do toho největšího brdku okolo Trůby si zase helmu nandat a zapnout, no paráda, dnes je fakt super den. Funím jako lokomotiva, ale skupinu uvisím, v Ženklově přijíždí nějaké doprovodné vozidlo, za které se schovává jeden borec a po chvíli i Ice. Zrovna si vybírám odpočinkovou chvilku někde uprostřed balíku a s hrůzou sleduji, jak Ice s tím borcem začínají mizet. Ááá tak to je ta rozhodující chvíle pro Icemana, tady mě chce zaříznout a poslat do propadliště dějin! Tak to ne chlapečku, rychle vylitnu z balíku a dospurtuji za Icem a už se ve třech vezeme v závětrí za autem. Tak nějak čekáme, že skupina přilítne za námi, ale nějak se jim nechce, je mi to docela blbě takhle ujet sraabácky za autem a po chvíli asi i Icemu, který svěšuje nohy, také ho následuji a necháváme se sjet skupinou. Jen tomu borečkovi to asi blbě nebylo a pěkně se nechal dovézt do další grupy.

Tak co Kolíkáci, nebylo to zase další zbytečné mrhání sil? Ale co sranda musí být, Veřovice začínáme docela jet orange špici a sjedeme nějaké menší skupinky, takže Frenštát už vítá grupu, která čítá min. 30-40 lidí. Tradiční kruhák zase nadělá zmatky, dva se tam pěkně smotají, blížíme se k bufetu, je jasné, že je potřeba doplnit bidony, další bufet je po třech pekelných kopcích až na Kasárnách. Iceman ale prý nestaví, má plno, tak se domlouvám s RiCem, že zkusíme trochu poodjet, abychom se vyhnuli frontám u stánku. Podařilo se, nabereme ionty, banány a ještě malé zastavení u krajnice, kde vypouštíme ze svých organizmů přebytečnou tekutiny, která by nás zbytečně tížila na Pustevny Málem padám do příkopu, když mě v té intimní chvíli zdraví projíždějící Orlík, hustýý, to bude boj! S RiCem si tedy užívám nástup k Pustevnám, před námi jsou jasné cíle, Orlík a Ice a pro mě osobně ještě Slávek Hnízdil z CK Záluží, ten mě přece nesmí dostat

Pustevny, co k nim říci, kdo nezažil, nepochopí, krásný kopec, letos na 60km, ale zažil jsem ho i na 220km, pokaždé jiný, holt zase potřebuji vodiče, před dvěma roky Jura, minulý rok Míra a letos to je RiC, který nasazuje strojové tempo a po chvíli zasekávám svoje ozubené soukolí do jeho a sjíždíme jednoho borce za druhým. Orlík je náš, také on chytá naši frekvenci a pomalu míříme za Icem, po chvíli koukám, že Orlík odpadl, ale jsme u Iceho, zkoušíme ho také nabrat, ale Ice jede svoje tempo a já s vědomím, co nás ještě čeká, přerazuji na jeho cestovní rychlost. Na dostřel máme stále RiCe, jede famózně, si říkám, ten chudák ještě neví, do čeho dnes pojede. Před vrcholem se vzdaluji Icemu, přece jenom nechat si odjet RiCe se mi moc nechce, a najednou se vedle mě zjeví jak Ricardo Ricco Orlík a ještě začne spurtovat, tak to je mazec, nechápu, kde bere tolik sil. Ale to už cítím, že vrchol je blízko, obsypaná prémie povzbuzujícími diváky a fotografy, Orlík a RiC v nedohlednu, profil se mění směrem dolů, zapínám dres a ohlížím se, kousek za mnou Iceman, povzbuzují ho mávnutím ruky, teď si je musíme sjet a placku na rozdělení tratí jet v grupě, tam zase určitě bude foukat proti.

Po chvíli dojíždím Orlíka, ještě ho hecuji, ať mu to neujede a zase šlapu co to dá za RiCem, a podařilo se, před hlavní silnicí ho sjíždím. Stále očekávám atak zezadu od Orlíka a Iceho, ten

však nepřichází a tak tvoříme takovou malou nesourodou skupinku, odbočujeme doleva a přichází místo, které mě krutě sejmulo před rokem, tady přišly křeče do obou stehů, letos díky optimální teplotě se to naštěstí nekoná, RiC zkouší rozjet zase tempo, ale s pohledem dozadu je jasné, že je to zbytečné, blíží se velká grupa. Po chvíli jsou u nás, ááá je tu dokonce i nějaká dáma, Orlík tu taky nechybí, nechám se proset až na chvost s myšlenkou, abych poplácal Iceho po zádech, ale bohužel, on tu není. Do háje, to se muselo něco stát

A díky dámě, ze které se v cíli vyklubala vítězka dlouhé trati se Soláň vůbec nevláká, v půlce je to jasné proč asi, sjíždíme totiž další dámu, která pak skončila jako druhá. Chlapecká ješitnost dělá své a všichni zuby nehty drží tempo, které udává pozdější vítězka. Jediný snad, kdo si lebedí je RiC, který si s ní ještě dokáže něco vyprávět . A je tu sešup dolů, raději ty sjezdy jezdím jako první, nerad bych se přimotal do nějakého pádu a tak dole můžeme s RiCem v klidu posvačit a počkat až se zase seřadíme do bojového útvaru směřujícího ke Kasárnám. Registruji, že už tu není Orlík, ale je tu Pepa ze Sparty, kámoš od Gejzy, se kterým se bavíme o vítězném doutníku, který dával na Rampovi. Prý ho už má připravený Sice jedeme rádo by rovinatým údolím, ale přece jenom už nabíráme nějaké výškové metry. Na špici zase ůřadují mistři, kteří po odstředění nastoupí ke zbesilému spurtu a rychlost se rázem zvýší o 5 km/hod., což většina skupiny komentuje hodně sprostými nadávkami. A je to tu. Další lahůdka, možná ještě lepší než Pustevny

Kasárna, na vojně jsem nebyl, ale tento kopec mi jak svým názvem, tak i bolestí, který mi způsobuje, naznačuje, jak to na té vojně musí vypadat Nemilosrdná procenta sklonu vysávají energii a kopec ne a ne povolit. RiCovi to však letos, zdá se vůbec nevádí, zase vedle dámy a kecá a kecá Já se snažím stále na dohled točit jakous takous kadenci, někdy se trochu motám od krajnice ke krajnici, když tu náhle před sebou uzřím borce, který mi hodně připomíná záda Slávka Hnízдила, nóóó že by to byl on, a pak třeba na bufetu na něj bude čekat Míra Zbuzek přibližuji se, přibližuji ... a nic, jsem to ale bláhový, žádný Slávek! Tak ještě ty závěrečné kostky, kde se snad ty díry mezi nimi zase zvětšily a je tu bufet. Ionty, salámeček, sýr a rohlík, banán do kapsy a s překrásným panoramatem před sebou zase čůráme do údolí. Tvoříme grupu o 5 borcích, přečkáme technický sjezd směr Makov, přeskáčíme rozjebanou silnici a najíždíme na velmi frekventovanou magistrálu směr Bumbálka. Je to humus, mraky aut, jeden borec ulítl dopředu, pro nás tempo rozjíždí kluk na železnáku s páčkami, pod sedlem se mu houpe málem batoh, jako bych ho už odněkud znal, se mi zdá, že Krále 2007 se mnou jel. Nemá cenu ho rušit, jede konstantní tempo, za ním visí spolehlivě Pepa ze Sparty, za ním já a za mnou RiC, který najednou vypadá už trochu krotčeji oproti předešlým kopcům, několikrát mám i pocit, že odpadne, ale změna v našem složení se nekoná, nahoře jsme pospolu, plácám RiCe po zádech, jak mu to dnes jede, stále si na něj věřím, ještě neví o Smrčku, tam mu zkusím poodjet

A můžeme sjíždět směr Bílá, zkusíme roztočit kolotoč, a daří se, sjeli jsem borce, co nám ujel v Makově, Pepa roztáčí svoji špici až někam k 60km/hod., to už docela nestíhám, takže občas nestíhám, za což se omlouvám a tak díky klukům jsme sjeli i první dámu, která vynechala bufet na Kasárnách a blížíme se na Jamník, kde nás čeká poslední bufet. A koho to mé krví podlité oči nevidí? Z bufetu odjíždí Pedro, týýý jo, svítá naděje na sjetí CK Záluží Tak rychle tradiční kombinaci do pusy a teď už žádné močení, jdeme závodit! A RiC neodpadá, naopak, bojovně do sebe vráží ampuli Šlehy a drtí rozbitý asfalt okolo nádrže Šance, docela slušnou kaši jedeme, hlavně z kopce díra nedíra, šterk nešterk, písčiček nepísčiček se vykroučíme z té romantické silničky s krásnými výhledy. Sjezd na hlavní a naše úsilí je odměněno, docvakli jsme grupu, kde je Pedro a i nejlepší dáma. Bohužel CK Záluží nee Odbočka doprava a rychle tam naházet nejlepší převody, teď to začne zase pořádně bolet. Smrček, ten legendární brdek brdků, nechápu proč se jmenuje tak zdrobněle, ale on Smrček je ještě nad ním, tam jsem měl tu čest jet Beskyda MTB, byl tam i úsek na cepíny Ale tendle silniční Smrčínek taky ke štěstí stačí, pošlehaný RiC od Šlehy jede jako blázen, dokonce tady

nebude dělat průvodce dámě a klidně jí odjede, ale co dáma, ta není Šlapka, ale on tady nechá snad zhebnout Kolíkáče, který začíná cucat svůj kalich hořkosti až do dna. Ještě, že tu je Pedro, nějak podvědomě cítím, že na mě chce počkat, jede vedle dámy, na oba mám tak 50 metrů, RiC už je někde v čudu, grrrr. A spásný vrchol nechce stále přijít, Pedro už mi taky začíná mizet mezi stromy a já se trápím a trápím. No nic dokroutím si to sám, ten sjezd co následuje to je taky žůžo, jsem dole na hlavní silnici, v dáli vidím odjíždějící Pedro's group i s první dámou. Nemám vůbec morál něco sjíždět, ty brdky co mě ještě čekají, mě stejně zase rozloží.

Zázrak! Pedro couvá a čeká na mě, kluku zlatá, teda oranžová, jak já Tě mám rád. Neuvěřitelný pocit, z nejhorších sraček během sekundy do extáze, zakusuji se do jeho zadního kola a točím a točím. Vycucávám ze sebe zbytkovou energii, je tu zase motivace, přece se nenecháme porazit ženskou! Brdek střídá brdek, tohle je to příjemné podbeskydí, stále jedu hák za Pedrem, v jednom rozbitém sjezdu tak dokonale, že málem oba skončíme v příkopu, ale to už nás lechtá do nozder dým z ohně z jedné ze zahrad, pěkně nám podkuřují v té nehezke stojce u Maraláku. A zase dolů, nejdříve průjezd přes Bystrou, kde je jako obvykle svatba a pak okolo fotbalového hřiště, kde je pro změnu, jako obvykle, nějaké hasičské cvičení. A zase neskutečná stojka, ale to už máme na dostřel první ženu ještě s jedním borcem, je tu pověstná U-Turn a zase nepěkný brdek k cíli. Blíží se Ráztoka, domlouváme se s Pedrem na útok a odjezd od této dvojice, následuje kaše, hůůů to je síla, kde se to v nás bere? Odjeli jsme jim, nezareagovali, ještě zvládnout průjezd mezi chatkami, sjezd a nájezd na hlavní, kde je mraky aut a cíl je hodně blízko. Pedrovi sděluji, že nespurtuji, za dnešní pomoc musí být ve výsledcích přede mnou. Dvojice ze zadu se nepřibližuje, chci si užívat cílové pocity, ale při pohledu do cíle se o mě pokouší mdloby. On tam stojí Iceman s pivem v ruce. Probůh, kde mě předjel?

Vše se po chvíli vysvětluje, je mi ho líto, bohužel ho balík pod Solání stáhl na krátkou. Je tu Rainy, Léňa, RiC, ještě pográtulovat CK Záluží, nadělili mi nepěkně. Kecáme s ostatními, pivko teče proudem a o zážitky není nouze. Večerní Maralák udělal příjemnou tečku za letošním BÉTěčkem. Co říci závěrem, potvrdilo se, že sebemenší zaváhání na začátku stojí mnoho minut navíc. Navíc jsou beskydské kopce hodně kruté a jejich složení za sebou, tak jak jsme si je užili je pěkně peprné.

Léňa – Příliš vzdálený cíl

Na svém prvním Beskydu jsem byl v roce 1995, trať byla úplně jiná, takže zkušenosti s tratí naprosto nulové. Znal jsem pouze Pustevny a Soláň a ani ve snu mě nenapadlo, že je tady ještě něco horšího. Poprvé jsem byl na maratonu bez přítomnosti ostatních orange lidí, což se ukázalo jako velký handicap pro člověka bez zkušeností s takovým závodem. Před závodem jsem ještě zvažoval zda vzít do kazety pastorek s 25 zuby, ale nakonec jsem zvolil klasiku 12-23 s kompakty. Ještě na startu vidím, že Astral má dokonce trojpřevodník a itak mu nechybí také pastorek 25. Když mu říkám, že mi 23 stačí jen se tak zajímavě na mě podívá a myslí si svoje (teď už mi je jasné co si myslel....).

Mé ambice jsou jednoduché, průměr minimálně 30, uviset k Pustevnám a pak v poklidu dojet. Na startu se řadím někde mezi druhou stovku cyklistů hned za Astrala a vedle Hrušky. Bouhužel výjezd z náměstí byl opravdu úzký tak hned po startu ztrácím tolik potřebný kontakt s čelem. Při výjezdu z města už ani nevidím kde je čelo, předjíždět se moc nedá jen za cenu jízdy na hraně a do toho se mi moc nechce, tak si jen hlídám Astrala. V mém okolí se pohybuje stále více takzvaných výletních jezdců, kteří mi několikrát (to nejde ani spočítat) hodí pěknou vlnu, rychle brzdí, mění směr apod., fakt se bojím, že se něco semele. Jsem rád za každý brdek kde vždy pár těchto turistů odpadne. Už někde na 25km jsem definitivně ztratil čelo a zůstal jsem s Astralem v naprosto neorganizovaném, nejezdícím stádu. Chvilí to zkusím táhnout, rozhybat, ale nic jen se vezou! Kašlu tedy na to, schovávám se do balíku a

doufám, že nás dojede nějaká svižná skupinka nejlépe s Kolíkem a spol. Tempo je opravdu výletní, pozornost mi udržují jen "turisti" co z ničeho nic vstávají, kroutí se, mění stopy a tempo. Z letargie mě také vyvádí závory, které těsně před námi padají. Naštěstí stojíme jen chvíli, ale i to stačilo aby se náš balík rozrostl do mega rozměrů. Naštěstí také přijeli nějakí závodníci tak se tempo příjemně zvedlo, vytrousili jsme i na rovině turisty, ale stále to bylo takové lechtání. Ještě v rychlosti zkouknu průměr jestli máme aspoň 35, dobrý je tam 37,3. Ještě před Frenštátem mám chuť na ty "tahače" na špici co naprosto nestřídají ani když už jedou kaši křiknout, ale vždy si vzpomenu na slova Diabla, který mi říkal něco v tom smyslu. Jestli se Ti nelíbí jízda v tomto balíku tak co tady děláš! Máš být někde jinde. Má pravdu. Tak jsem zticha začínám vnímat, že něco se mnou není v pořádku.

Už v Trojanovicích se tempo začíná spíše stupňovat, nehledím na to, řadím si svůj převod a jedu si své, stále jedeme s Astralem. V kopci na Pustevny se mi ze začátku jede ještě dobře, ale asi po dvou km, začínám cítit v nohách slabost a rád bych přeřadil výš, ale není kam! Tahám to tedy rychlostí 13 až 15km/h, místy i 11. Cesta je dost rozbitá, ale v této rychlosti to moc nevadí, že musím kličkovat, pomalu, ale jistě se mi dere do krku má snídaně, musím tedy zvolnit. Dojezd na Pustevnách mi připomíná etapy Tour, kde je cesta obsypána fanoušky. Cestou jsem někde vytratil Astrala ani nevím kde, tak na vrchol přijíždím sám, ve sjezdu sjíždím ještě dva borce, kteří se za mnou pak vezou až na rozdělení trati.

Po rozdělení zůstávám pouze s jedním борcem ze Slovenska. Pravidelně střídáme a blížíme se na Soláň. Tady se mi vrací mé problémy se snídaní, nohy přestávají fungovat, borec mi odjíždí. Naštěstí ještě než dojedeme na vrchol tak mě sjede skupinka asi osmi lidí. Soláň se mi pocitově jela ještě dobře.

Ve sjezdu ze Soláně jedeme dost kaši, vždy po odstředění mi dělá problém se zařadit a když slyším jak se naší skupinkou šíří zvěsti o tom, že teď teprve přijde kopec tak mi fakt není dobře. Kasárny. Co k nim. Je to jednoduché, tady mi došlo. Když už jsem mlel z posledního byl na cestě nápis 2km, ale jaké!!! Jel nebo spíše plížil jsem se rychlostí kolem 10 až 12km/h, a hypnotizoval po každých 10m tachometr s ujetou vzdáleností, věděl jsem, že 100km je také cíl tohoto pekla. Musím říct, že občerstvovačka na vrcholu mi přišla vhod, naládoval jsem do sebe melouny, snad dva litry vody. Kopec bohužel za občerstvovačkou ještě pokračoval, ale jel jsem ve společnosti stejně zhuntovaných lidí tak to šlo. Ve sjezdu se jela až překvapivě dost hrana, nechtěl jsem zůstat sám tak jsem riskoval taky. Končili jsme až někde u hlavní silnice, kde byl provoz jak na magistrále a po regulovčících ani vidu. Stojíme a čekáme až nás někdo pustí (docela dlouho), jsem ve skupině se čtyřmi slováky, kteří toto komentují slovy: Jsi na Slovenku, tady je vše na pič..., tak se nediv. Než nás pustil jeden ostravák tak jsem stačil pěkně vytuhnout.

Následný úsek je do proti větru, střídáme, ale hezky jen já už jen krátké špice, protože už fakt nemůžu. Tepy mám sice jen někde ANP prahu, ale nejede to. Než přejedeme hranice ztratíme pár lidí a již jedeme jen ve třech. Před Bumbálkou mi Eliška z auta hlásí, že jsem někde kolem 50 místa, v tu chvíli mi to fakt jedno. Bumbálku už jedu skoro v mrákotách, ale silou vůle se držím svých dvou kolegů. Udělal jsem dobře, protože pak následoval nádherný úsek po krásném asfaltu, kde jedeme stále kolem 45km/h, sleduju ujetou vzdálenost kde km pěkně nabíhají, kolega z Veloservisů vytahuje plánek trati a hlásí, že nás ještě čeká jeden menší kopec a jeden dlouhý, ale že jsou v pohodě.

Ten první jsem ani nevnímal, jelí jsme ho klidně, takže jsem uvisel, ve sjezdu, kolega na Pinarellu dostává defekt, má galusku a rezervní nevez. Vidím, že má Campu tak mu nabízím malou pomoc, že v mám doprovodném autě náhradní kolo, jen mám problém ,nemám u sebe telefon. Zůstávám tedy s ním jsem někde na 140km. Jede na ráfku, tempo tedy je k tomu úměrné. Po asi deseti minutách kdy jsme stále v lese nevidím mou přítomnost u trápícího kolegy nijak užitečnou, domlouváme se tedy, že pojedou a když na naše narazím tak je za ním pošlu. Začíná tedy má sólo jízda, díky volnějšímu tempu vymačkávat ze sebe zbytek sil,

předjíždím ještě v lese pár lidí a dojíždím kolegu z našeho balíčku z od Kasáren z Veloservisu.

Při výjezdu na hlavní vyhlíží naše auto, ale nikde, nikdo. Na hlavní dojíždíme ještě jednoho cyklistu, který má snad 100kg až jsem překvapený co ještě přede mnou jezdí za borce. Po chvíli odbočujeme na lesní cestu a hned na začátku se s námi ten stokilový borec loučí a přeje nám pěknou cestu, nevím proč. Když se podívám dopředu vidím stěnu, ale říkám si ta za chvíli skončí, takže jsem v klidu, ale ona nekončí! Ona pokračuje a ještě zvyšuje sklon! Už si začínám říkat, jestli si tady někdo ze mě už nedělá prd..., mám rád kopce, ale čeho je příliš toho je příliš! Posledních 40km jedu už namorál a na 150km tohle! Začínám zvažovat chůzi po svých, rychlost držím někde pod 10km/h, jezdím chvílemi i ze strany na stranu a to, že jsem nešel pěšky za to může borec, který jel přede mnou a nesnesl bych ten pocit, kdyby mě viděl jít pěšky.

Od této chvíle mě rychlost a čas přestaly zajímat. Soustředil jsem se jen na to dojet. Byl jsem sám, naprosto na dně a nasra.. ty zkurv... kopce!!

Ve sjezdu jsem se jen vezl a kochal krajinou, kterou jsem do teď vůbec nesledoval. Na hlavní mi někdo hlásí, že už to je jen mírně nahorů a dolů. Trochu mě to uklidňuje. Ale ten pán to asi nikdy nejel! Při přejiždění golfového hřiště jsem se styděl, před místními golfisty, že musí sledovat takhle zbičovaného rádoby závodníka. I v této mizerné rychlosti jsem ještě v nějakém dalším kopečku předjel jednoho borce, který toho tedy musel mít taky plné zuby (předjel jsem ho rychlostí 15km/h).

Na tachometru bylo už 165km, věděl jsem, že mě čeká minimálně ještě kopec v Trojanovicích. 5km se dá ujít i pěšky tak jsem věděl, že to dojedu. Po chvíli jsem uviděl na cestě nápis 1,5km do cíle to mě překvapilo, čekal jsem ještě 4km! Super, první pozitivum. I kdyby to bylo jen do kopce tak to už je kousíček. Předjíždí mě dva veteráni ani se nesnažím je docvaknout a připravuju se na kopec v Trojanovicích. Při výjezdu z lesa vidím regulovčíka, který mě posílá doleva k cíli a hle druhé pozitivum dne, nemusím jet celý cílový kopec, ale jen od parkoviště! Konečně cíl, mám to za sebou! Borec kterému jsem slíbil zadní kolo našťestí ještě před Smrčkem naše auto potkal a mé kolo využil, aspoň že někomu jsem mohl aspoň trochu pomoci.

V cíli potkávám Icemane, Rajnyho, jak je rád vidím! Bohužel jsem vázaný na odvoz, který na mě již dost spěchá tak přicházím o to nejhezčí absolvovat pozávodní večírek. Byl to pro mě nejtěžší závod a moc zvažuju jet na Králi jen 150km.

Tento závod byl pro mě přínosný z mnoha důvodů, za první: Na maratony jen ve společnosti šlapek, za druhé: Na maratony vždy minimálně 25 pastorků, za třetí: Už jsem unavený, dostal jsem se max. na 188 tepů. Teď už nechci kolo nějaký ten týden vidět!

Mirek – Beskyd - loni peklo, letos ráj

Beskyd to je závod mnoha tváří. Délkou je nejkratší mezi závody velosérie, ale co se týká náročnosti, dovede být nejtěžší. Loni mi ukázal, jak dovede být cyklistika tvrdá. Obrovské vedro ze mě vysálo veškerou energii, několikrát jsem musel zastavit pro křeče a do cíle dojížděl ve stavu naprostého rozkladu. Proto jediným cílem na letošní ročník bylo prostě závod relativně v klidu dojet a Kolíkáčovy plány na diskuzi o skupinách a průměrech mě pro tentokrát nechávaly naprosto chladným.

Na závod vyrážíme jako tradičně, když to máme daleko, už v pátek ráno v kompletním složení se Slávkem Hnízdilem a Mírou Vlachem. Cestu si užíváme, občas zastávka na kávu a nebo na oběd, žádný spěch a stres a asi ve dvě hodiny jsme ve Frenštátu. Ubytování i prezentace je ale až od čtyřech, tak ještě před tím dáváme Pustevny, ovšem ne na kole ale lanovkou, nejsme totiž Honzise . Jdeme navštívit pana Radegasta na hřeben a pak už na přihlášení. Míru Vlacha jsme taky ukecali na dlouhou trasu, loni jel krátkou, letos je ale zase o kus dál a jak se následně ukázalo, popral se s tím parádně. Na internátě, kde jsme ubytováni

následuje tradiční předzávodní rituál ve formě kávy a bábovky a navečer jdeme dát ještě 20km na rozjetí a hlavně kontroly kol, aby další den vše šlapalo jak má. Při návratu potkáváme RiCe, který nám dal na ubytování tip a večer společně vyrážíme do pizzerie na večeři. Všichni čtyři se nechutně přejídáme obrovskou sýrovou pizzou, děsíme se toho, jak nám to druhý den pojede. Před spaním ještě dostáváme každý od Slávka (dostal funkci týmového doktora) jakési dvě tabletky, prý proti křečím, co to ale bylo ve skutečnosti, že nám to druhý den tak jelo, to fakt netuším

Ráno po tý pizze ani nemám hlad, s přemáháním sním dvě housky a jedeme na start, máme to tak půl kilometru. Tam se řadíme celkem dozadu, ale nijak mě to nevadí, stejně jsem nepřijel moc závodit. Před půl desátou je start, trvá nám snad minutu, než dokoloběžkujem pod startovní bránu, takže čelo už je dávno v nedohlednu. Snažím se tedy dostat trochu dopředu, ovšem ne za cenu maximální kaše, jedu úplně v klidu a je mi celkem fuk, jestli přijedu pod Pustevny o deset minut dřív nebo později. Už někde na pátém kilometru je to dost roztrhané, kousek dál mě zdraví Honzis, chvílku jedu s ním, ale jak se silnice trohu zvedne, hned mi nekompromisně ukazuje záda. Kolem patnáctého kilometru už se kolem mě vytvořil parádní balík tak padesáti lidí, jede se na můj vkus tak akorát, kopce v klídku stíham, takhle jsem si to představoval. Začínám se rozhlížet kolem sebe po známých, paráda, je tu Slávek, sháním Kolíkáče, ale ten prý po startu shodil řetěz a musel zastavit. Tak ten bude ve skupince hned za mnou, potom jak se předvedl na Rampovi a v úvodním kopci na Brdském švihu mě stejně na Pustevnách sjede a možná i dřív. Takže v pohodě se vezu zalezlý v balíku a šetřím síly na pořádné kopce, to úvodní kolečko do Frenštátu je stejně jenom na zahřátí a jestli chtějí jezdcí z krátké trasy závodit, tak můžou, já se jim o tempo starat nebudu. Na špici se objevuju až kousek před Frenštátem, lidi na čele najednou začali všichni svačit, skoro jsme zastavili, tak po levé straně vyjždím dopředu a taky si chvílku užívám ten pocit táhnout za sebou tolik lidí. Do Frenštátu dojíždíme s výborným průměrem 35km/h, ani to nebolelo a míříme na Pustevny. Už na prvním bufetu musím zastavit pro pití, když vidím tu spoustu lidí kolem, tak si říkám, to tam bude pěkná tlačénice, ale koukám jako blázen, on skoro nikdo nestaví, jen pár lidí. Se Slávkem doplňjem bidony, k jídlu si nic neberu, v žaludku ještě cítím tu včerejší pizzu a rychle pokračuju dál. Za chvíli je u mě Slávek, na Ráztoce skoro dojíždíme čelo skupinky, co nám frnkla na bufetu a začíná první pořádné stoupání na Pustevny a vlastně i celý maraton. Už od prvních metrů cítím, že to jede podstatně líp než loni, svou zásluhu na tom má taky téměř ideální počasí a tak se Slávkem stoupáme nahoru a předjíždíme i dost lidí. Jedeme stále bok po boku, mám strach, aby to Slávek nepřepálil a pak někde v křečích netrpěl, ale tyhle obavy (jak se ukázalo tak naprosto zbytečné) si nechávám pro sebe a vcelku rychle jsme nahoře, od Ráztočky byl průměr 13,5km/h, Slávek si ještě zaspurtuje na prémii, že prý si nemůže nechat ujít být na takovém kopci předemnou, mám pocit, že v následujících závodech už to nebude nic výjimečného a už padáme dolů. Ve sjezdech Slávek bohužel trochu ztrácí, ale je to lepší, než jet hranu a pak někde skončit v kotrmelcích, sjezdy se musí jezdit s čistou hlavou, dole v Bečvě má asi 100m díru a tak tuším, že ho vidím naposledy. Omyl. Na hlavní je nějakým záhadným způsobem zpátky, nechápu jak, a tak s pár lidma odbočujeme z hlavní vlevo !!! Icemane na dlouhou. Je tu druhý kopeček Soláň, nasazuju svoje tempo co mi vyhovuje, držím se v popředí skupinky a svižně stoupáme nahoru. Slávek je pořád poblíž, to je paráda, občas kontroluju situaci za sebou, hlavně tam totiž očekávám Kolíkáče, jeho vrchařská forma je letos parádní, je na tom mnohem líp, takže si nepřipouštím, že by mě nedojel. Následuje sjezd do Velkých Karlovic a pak dost nepříjemná rovinka pod Kasárna, ona to totiž žádná rovinka není, má to totiž necelá dvě procenta.

A je tu ta prasárna Kasárna. Dávám nejlehčí 39/25 a dost silově to točím nahoru, tenhle brdek má totiž asi tři kilometry a průměr 9% maximum 14%, to Slávek si zařadil 30/25, nebo co tam má a lehce si to točí nohama a jedeme prakticky stále vedle sebe. Nahoře na bufetu se pořád cítím parádně, Slávek tam sice trochu zdržuje, když se ještě shání po vodě, aby se opláchl, tak

to už tam trochu nervozně podupávám, ale pak společně odjíždíme a ještě než začne sjezd do Makova, tak dojíždíme skupinku, se kterou jsme jeli a padáme dolů. Na křižovatce na nájezdu na hlavní mě taky padá řetěz, musím zastavit a než to nahodím, tak mam 200 metrů ztrátu. Tu ale bezproblémů mažu, po dvou kilometrech dojíždím skupinku a stejným tempem pokračuju dál, už se blížíme k cíli a je třeba kolegy ze skupinky taky trochu potrápít. Odjíždím ještě s jedním klukem, za mnou se to taky rozdělilo, v první skupince je Slávek, plánuju, že nahoře stejně počkám, ale co nevidím. Kousek před koncem stoupání jim Slávek odjíždí, to snad není možný jak dneska jede, okamžitě svěšuju nohy a čekám až nás dojede a dál pokračujeme ve třech. Míříme k přehradě, ještě mu ukazuju tu čekárnu, kde mě zkřečovaného dojel loni Kolíkáč. Asi v půlce klesání je ale skupinka, co jsme jí odjeli kousek za námi, takže zvolňujeme a čekáme, nemá cenu tady plýtvat silama a dojet na bufet pár vteřin před nima. Na bufetu moc lidí nastaví, my jen na okamžik a mažeme dál. Za chvíli je skupinka opět pohromadě a je tu vcelku náročný úsek kolem přehrady, pořád nahoru dolů po úzkých silničkách, ještě tenhle úsek přežít ve skupině a pak už je Smrček a tam se bude lámat chleba. Někde v půlce se ale některým zachtělo závodit, takže tempo trochu připomíná UAC, kopce se jezdí na krev, sjezdy zrovna tak a buhužel tady ztrácíme Slávka. Zůstávám asi s pěti lidma a dojíždíme až pod Smrček.

Tady se pořád cítím parádně, až si vyčítám, že jsem se dneska flákal a tak ihned po nájezdu do kopce jdu dopředu. Říkám si, že alespoň v tomhle posledním kopci se musím pořádně zničit, když už sem jedu přes 400km. Šlapu co to jde a vzpomínám na loňský ročník, jak jsem tady trpěl. To jsem byl přesvědčený, že s cyklistikou definitivně končím, že už nebudu trénovat, na kole se půjdu projet tak jednou týdně 30km se zastávkou na pivko a to jsem myslel naprosto vážně. Doma jsem pak kolo hodil do kouta, přikryl dekou, aby mi nepřipomínalo to utrpení a znovu ho vyndal až po týdně. Letos je to pravý opak, někde v půlce kopce za sebou nemám nikoho z původní skupinky a než vyjedu nahoru, tak mám ještě tři skalpy pochcípáných jedinců ze skupinky před námi. Když hodnotím záznam z HACu, tak loni jsem „vyjel“ Smrček průměrem 10,1km/h a letos 14km/h. Nahoře nohy parádně bolí, ale ve sjezdu ještě stačím regenerovat a dojíždím kolegu, se kterým už jsem to dotáhl do cíle. Sil má taky ještě dost, občas prohodíme slovo o tom, jak jsme se oba loni zničili a předjíždíme ještě asi dva trpící. Dovedu se přesně vžít do jejich pocitů loni jsem tady na tom byl ještě hůř. Těsně před cílem mi kolega trochu odjíždí, už na něj nemám a blíží se k cíli.

Před cílem mě ještě povzbuzuje Léňa, toho jsem vůbec neviděl a myslel jsem, že jede s Kolíkáčem a u cílové brány ještě Rainy a Iceman. Icemana jsem se úplně lekl, co tam dělá? Nejdřív mě napadlo, že spadnul a odstoupil, ale ovázaný není, pak jsem si řekl, že asi defekt. Ano defekt to byl, ale hlavy, přehlédl odbočku na dlouhou U cíle pak ještě čekám pár minut, než dorazí Slávek, ten totiž předvedl životní výkon, taky je náležitě spokojen, to asi ty tajemné pilulky, co nám dal v pátek Na Králi už s ním můžem počítat do skupiny B. Potom doráží do cíle nadšený RiC (ta páteční pizza a dvě pivka nebyla tak špatná volba), a za ním Pedro a Kolíkáč a po sedmé hodině od startu i Míra Vlach, trochu jsme měli se Slávkem strach, že nás zbije, že jsme ho přemluvili na dlouhou, ale popral se s tím parádně a spokojenost vyzařuje i z něj.

Gratulace všem zúčastněným, zdolání Beskyda se počítá, letos k nám bylo konečně počasí přívětivé a byl to parádní zážitek. Už se těším na příští ročník, určitě pojedou znovu a ať je klidně vedro, ať si to zase pořádně užijeme

Orlík – Pár desítek metrů slávy a pak opět na zem

Po původním rozhodnutí, že nepojedu Beskyda jsem změnil rozhodnutí na poslední chvíli, vyřídil volno v zaměstnání a vyrážím do Trojanovic. Začínající viroza mi na náladě moc nepřidala a tak ještě v pátek večer zkouším Pustevny. Dýchání nic moc, ale přesto se cestou dolů stavím na prezentaci, nějak to dopadne.

V sobotu ráno lehce posnídám, dám pár kilometrů na zahřátí a vyrážím na start. Tam se zdravím s členy Orange expresu. Skupině A navrhuju hloupost- pojedeme kaši dokud to půjde a pak se uvidí. Jako vtip to nemělo úspěch a tak se stavím někde uprostřed natěšených bláznů co chtějí ničit svá těla v Beskydech.

Začátek mám jako vždy dost pomalý a všichni za to berou jak o závod. Ještě štěstí, že je trasa pořád nahoru a dolů. Vždy v kopci před sebou někoho vidím a tak začínám dojíždět jednotlivce i malé skupinky a pomalu se dostávám na trochu lepší místočka. Asi tak po 25 km zahlédnu větší balík i s členy Orange Hanátem a Quitem, který dojedu, chvílku tahám špici a pak pokračuju dále. Po dalších zhruba 15 km dojíždím jednotlivce a spolu se snažíme dojet větší balík opět s členy Orange. To už jsem ve Frenštátě, kde zahlédnu pád na kruháku, jsou tam už lidi a tak pokračuju ve stoupání na první bufet a Pustevny. Na bufetu nevěřím, že jsem dojel Kolíkače a spol. Na začátku stoupání na Pustevny jedu ještě před nimi, ale dojedou mě a pomalu ale jistě mi ve stoupání ujíždí. Na metě prémie 1 km začínám trochu zrychlovat, předjíždím Icemana, za pár metrů i Kolíkače (i když měl dva týdny gaučovku)- promiň prezidente. A tak si Pustevny náležitě užívám jako kdybych vyhrál vrchařskou prémie. Ve sjezdu mi to vrátí a ujíždí on mě. Jízda s kopce je pro mě utrpením vždy a všude. Dostávám radu od Kolíkače, že musím ty sjezdy uvíset jinak mám smůlu, ale nejde to. Na další stoupání na Soláň je sjíždím, ale dolů je definitivně ztrácím. Pak nastává alespoň pro mě nejhorší úsek Kasárna. Cestou pod kopec ještě sjedu dva borce a v kopci dalšího, kteří trpí křečmi. Naštěstí mě křeče nechytou a tak si to vytrpím až na úplný vrchol. Cestou si nadávám, že jsem měl raději zůstat doma, na hnusný asfalt, na kostky no prostě na všechno. Hurá bufet, něco rychle natlačit do hlavy a zase dolů. Ve sjezdu se nás spojí asi šest kousků, ale nechťejí moc tahat špici a tak se střídáme ve dvou po rovinách a do kopce každý za své. Pak následuje nekonečná cesta okolo přehrady, kterou už jedeme ve dvou. Nastává čekání na Smrček, který pro mě není tak strašný, jak se kolem povídalo. S kolegou si ve stoupání povídáme, což nechápou turisté tlačící svá kola a řádně to komentují. Pak následoval opět sjezd a dle mého názoru dost nebezpečný, ale ten jsem si už pohlídal. Do konce trápení už zbývalo jenom pár kilometrů, ale to jsem nevěděl, že to je pořád nahoru a dolu. Ke konci párkrát lehce počkám na kolegu a spolu dojíždíme do cíle.

Cíl dojet pod 7 hodin jsem si splnil a zároveň si užil pár metrů slávy na Pustevnách, o kterých se mi po úterních Kolodějích, kde jsem dostal na frak vůbec nesnilo. Tak jsem přežil svůj druhý, i když zkrácený maraton. Po dojetí nejsem schopný se najíst a tak si počkám až na pozdější večeři, kde do sebe natlačím řádný kus masa a nezdravé hranolky, ale snad jsem si to zasloužil.

RiC – Flákač na Beskydu

Beskydský maratón byl poslední z maratónské série 53x11 (dříve Veloserie), který mi chyběl ve sbírce. Koná se v čase, kdy jsem většinou s rodinou na dovolené a s tím se nedá nic moc dělat. Letos to ale bylo jinak. Dovolená se přesunula na srpen a termín Beskyda se uvolnil. V pátek odpoledne vyrážím směr Frenštát. Nejdříve do Trojanovic zaprezentovat se, vyfasovat tašku, číslo, čip, ponožky a následně se ubytovat ve městě. Ubytování na internátu za 220,- Kč je přijatelné. Ještě neprojdou hlavním vchodem a už potkávám cyklisty ze Záluží i z Popradu. Samé staré/mladé známé tváře.

Večerní bojové rozdělení v pizzerii nemělo chybu. Jen jsem si mohl dát o jedno pivo méně a poloviční pizzu. Tlačila mě v žaludku ještě ráno. Kvůli ní jsem musel vynechat svoji tradiční maratónskou snídani - rýžový nákyk.

Ráno jsem vše zase zabalil a přešel autem na parkoviště u cíle, v Trojanovicích u hotelu Ráztoka. Start je ale ve Frenštátě, kam se vracím kolmo.

Potkávám se s ostatními Šlapkami. Na startu stojím vedle Icemana, s kterým domlouváme společnou jízdu. Těsně před 9,30 je odstartováno. Pomalu ťampkám ke startovnímu koberci. Než odstartuje 500 lidí tak to chvíli trvá. Stoupli jsme si zbytečně moc dozadu. Poznávám to za chvíli, kdy se mi zdá postartovní tempo, na rozdíl od ostatních maratónů, nějaké volnější. Nohy tvrdnou a nestíhám, ale to je způsobeno spíše nerozjetím před závodem než vysokým tempem. Po několika brdcích se vytváří větší skupina. O její úrovni svědčí fakt, že místo abych za ní plápolal, tak jezdím na špici, nebo alespoň hodně blízko. O nějaké spolupráci nemůže být řeč. Buď to to ostatní neumí a nebo nechtějí. S Icem se občas provětráme na špici. Po pár kilometrech zahlédnu Kolíkáče u krajnice. Spravuje cosi na kole. O chvíli později už nás docvakl a jedeme společně. Neustále se snaží skupinku rozpohybovat, ale je to marné. U ostatních není zájem nebo síla.

Přijíždíme na kruhák ve Frenštátě. Vepředu si dva borci neujasnili kam chtějí jet, a už se válejí na zemi. My projíždíme bez problémů a odbočujeme směr Pustevny. Domlouváme se s Kolíkáčem a zaspurtujeme na 1.bufet, abychom tam byli první a nemuseli se mačkat. Vysypat písek a jedem dál. Až k Ráztoce po vyfrézované silnici dobrý, za ní se to trochu nakolmí. Zavčas nasadím kašpárka a držím konstantní tempo. Jede se mi naprosto v pohodě. Dojíždím Ice, který nám fouknul na bufetě. I s Kolíkáčem je nechávám za sebou. Jede se mi skvěle a ani to nebolí. Čekám, kdy se co pokazí.

Průjezd premií na Pustevnách je fantastický. Špalíry lidí jak na Tour. Projíždím branou a začíná sjezd. Nijak nekvaltuji, čekám až mě dojedou Kolíkáč a Iceman. Prvně jmenovaný mě dojede po chvíli, Iceho už do cíle neuvídím.

Další kopce, Solán a Kasarna se mi jedou v pohodě. Držím si své tempo, nezvolňuji ani nepřidávám. Jen ty Kasarna bolely. Dost často musím ze sedla. Před Solání se dá dohromady docela slušná grupa. Spolupráce nic moc, ale za chvíli začínáme stoupat tak to ani nevadí. Usazuji se poblíž špice a jedu si svoje. Vedle mě děvčica z Kooperativy. Je mi nějak povědomá. Slovo dalo slovo a zjistil jsem že jela Rampušáka. Tam mi ale foukla. Tentokrát to ale nevypadá, že by se historie měla opakovat. I když jede fest. Má motivaci. V dálce před námi je její kolegyně z týmu a soupeřka zároveň. Uklidňuji jí, že ji určitě sjedem. Což se také stává. Občas spolu pokecáme až na Kasarna. Na bufetě nás předjede a uvidíme ji zase až pod Smrčkem. Na pokec mi tak zase zůstal jen Kolíkáč :(

Sjezd pod Bumbálku a zpět do ČR. Tady si vybírám slabou chvíli. Nějak nemohu chytit tempo a plápolám na konci skupiny. Nicméně vydržím. Ve čtyřech roztáčíme při sjezdu kolotoč. Mám toho docela dost, ale vystoupit z tohoto vláčku nechci. Kolíkáč se občas zapomene vzadu až to vypadá že odpadá. Ale je to borec, vždycky nás docvakne. A už je tu poslední bufet a následuje objezd přehrady Šance. Lupnu si jednu Shlehu a jdeme na to. Nohy se rozjedou a šlapou skoro sami. Terén je stále nahoru a dolů, ale nedělá mi to problémy. Cítím se výborně. Odněkud ze zadu se objeví "Havranpírko". Předjížděl mě už na Rampušákově, když jsem vypadl ze skupiny. Jeho charakteristickým poznávacím znamením je píрко zapíchlé vzadu do přílby. Asi přitlačné křídlo kvůli adhezi plášťů, protože šlape fakt dobře.

Dostáváme se na hlavní a míříme do Ostravice. Opět dojíždíme děvčicu z Kooperativy, pozdější vítězku v kategorii žen. Hned ji vyčtu že nám pláchla. Oplácím ji to na Smrčku, kam odbočujeme z hlavní. Poslední, ale krutý kopec. Kolíkáč mi ještě stačí poradit, ať včas shodím velkou. Hned za odbočkou je krátká stojka. Ještě že jsem ho poslechl. Opět jsem nasadil své rovnoměrné tempo a před vrcholem jsem na čele skupiny. Rychle jdu do sjezdu a na nikoho nečekám. Smrček byl poslední kopec, teď už by to mělo jít (ó jak jsem se mylil). Mám náskok a tak šanci, že porazím Kolíkáče.

Na silnici do Čeladné sjezdu dva osamělé jezdce a odbočuji někam mezi ploty. Ovšem to je zrada. Silnice se neustále zvedá a mě pomalu dochází. V kopcích se už trápím. Nakonec jsem dojet těmi, které jsem předjel před chvílí a za nedlouho potom i "Havranpírkem". Už nemá

sílu zachytit nástup a rezignuji. Sjíždím k mostu točím do cílové rovinky. Povzbuzování Šlapek mě vyhecuje alespoň k simulaci spurtu.

Jsem trochu zklamán, že jsem se nedostal do první stovky, ale nedá se nic dělat. Asi jsem se fakt flákal. Ale dal jsem Kolíkače!

Jdu se najíst. Špagety s nějakou omáčkou jsou celkem dobré, ale snědl bych toho víc. Trochu jsem zklamán, že k jídlu není pití. Ne že bych na něj neměl, ale je to taková příjemná třešnička na dortu. Jinak musím pořadatele pochválit. Zajištění na křižovatkách perfektní, doprovodné motorky jak Tour. S bufety taky spokojenost.

Nějakou dobu jsem poseděl ve společnosti Šlapek, napájel se kofolou, pojedl kus masa.

Zbývala už jen cesta domů.

Technické poznámky

- nepoužíval jsem gely, ale malt'ák + BCAA. Osvědčilo se, žádný problém

- na další jídlo byly jen banány, meloun a pár koleček salámu s kouskem rohlíka

- zapomněl jsem si vzít sebou oblíbené houstičky se šunkou. Ale přežil jsem i bez nich

- bohužel se opět potvrdila nezkušenost Spousty cyklistů s jízdou v balíku. Ne že bych já byl nějak extra zkušený a vyježděný, ale takové základy, že nemám zrychlovat když se dostanu na špici, jezdit je krátké a snažit se spolupracovat to vím a mám pocit, že jsem to věděl od nepaměti. Stále se o tom všude píše, ale na maratonech, na zadních pozicích jako by o tom nevěděli. Při "spojovačkách" mezi kopci se to vše projevilo. Určití jezdci jakmile přišli na špici nastoupili a snad chtěli závodit, nebo co. Jediným výsledkem bylo zkažené tempo a moje totální rozladěnost.

Parametry kopců dle Polaru

délka převyš. čas jízdy

Pustevny 12km 601m 46min

Soláň 8,5km 344m 29min

Kasarna 11,4km 403m 39min

Bumbálka 7,5km 256m 24min

Smrček 3,6km 252m 17min

Standa – Poslední vlny mě pořádně potrápily

Pár řádků od nového hosta diskuse orange teamu. Pokud bych měl srovnat letošní dva maratony, které jsem absolvoval, tak asi spokojenější jsem s výkonem na Beskydu. Povedlo se mi tu něco, co jsem naposledy dokázal na Rampušákově v roce 2005 a to uviset Míru Zbuzka 130km. Vyhecoval mě tak dokonale, že prvních 50km jsem jel svoje maximum a držel se ve velké skupině, která mohla mít možná 40 lidí. Tempo bylo i pro mě přijatelné a k mému velkému překvapení jsme ve Frenštátu drželi průměr 35km/h. První občerstvovačka skupinu sice roztrhala, ale pořad bylo spousta lidí na dohled. Jak mi kapitán radil, na prvním bufetu jsem doplnil pití, vzal do ruky banán a mazal jsem stoupat na Pustevny. Musím říct, že v pátek lanovkou byla ta cesta méně bolavá. Ve velké euforii jsem do cíle vrchařské prémie i spurtoval, sice nám prezidentka fanklubu žádnou prémie nevypsala, ale kdy se mi to zase povede být na takovém kopci dřív než Míra.

Další důvod byl ten, že ve sjezdech jsem hodně pomalejší, tak jsem musel trochu poodjet, i tak to bylo málo a pod Pustevnami jsem sjížděl asi 100m díru do nově se tvořící skupiny. Vzhledem k tomu, že jsem jel Beskyda poprvé, tak jsem byl rád za Mírovu přítomnost, protože jsem po každém větším kopci hned vyzvídal, kolik jich ještě zbývá. Naše skupina čítala asi patnáct lidí a společně jsme zdolali Soláň, Kasárna i Bumbálku a mířili na přehradu Šance. Tam jsem udělal svojí osudovou chybu tohoto závodu a nechal si skupinu mírně odjet, jak se později ukázalo už jsem neměl dost sil je docvaknout a když se mezi mě a skupinu zařadil jeden doprovodný vůz, tak jsem to zabalil. Míra říkal, že chleba se začne lámat až na Smrčku, ale že to bude takový kopec jsem nečekal. Cestou na vrchol jsem ještě dojel několik odpadlíků z naší

skupiny,ale kapitán už si to mastil do cíle a byl v nedohlednu.Podle profilu už to mělo být lehce zvládnuté do cíle,ale i ty poslední vlny mě pořádně potrápily.Věděl jsem,že jedu na hranici 6 hodin,ale už jsem toho měl dost a výsledný čas 6:02:19 hod jsem přivítal s povděkem.Na kapitána jsem nakonec ztratil 6minut,což se mi ještě na žádném maratonu nepovedlo.Když k tomu připočtu i fakt,že za mnou dojeli i takový borci jako Kolíkáč,ten měl technické problémy a já pořád čekal,kdy se kolem mě přežene a nakonec jsem se nedočkal,tak musím být spokojený.Ten čtrnáctidenní tréninkový výpadek byl asi trochu znát Roberte.Na závěr bych rád poděkoval kapitánovi našeho týmu za dobře zvolenou strategii a těším se na Krále,že se s orange teamem alespoň 130km svezu.

Mějte se všichni hezky,buďte zdraví,aby jste dobře potrénovali a v září na Králi Šumavy 250km naviděnou.

OKOLO TATER

Astral – Daleké Tatry

Po delším přemítání jakým způsobem se do Tater přepravit odjíždíme ve dvou s Hankou v pátek ve tři odpoledne autem směr Poprad. Spojili jsme příjemné s užitečným a kromě závodění to pojali i jako malý výlet. Na Slovensku jsem nebyl již dlouhých patnáct let.

Cesty autem jsem se předem obával a realita předčila očekávání. Již na dálnici do Olomouce velmi hustý nervózní provoz. Rychlá auta, pomalá auta, kamióny, auta bez řidiče (dámy promiňte, ale to, co za volanty mnohdy předvádíte je jedna nekončící katastrofa), vše na jedné hromadě se všemi problémy které tato kaše notoricky přináší. Chce to klid a železné nervy, dvě vlastnosti, které mi do kolébky příliš naděleny nebyly. Ještě že mě Hanka za volantem střídá. Jezdí lépe než já, má na to prostě šikovnost i trpělivost. Dálnice je ovšem jenom předkrm. Přejezd česko-slovenského pomezí je nepříjemným pokračováním situace na dálnici, nekonečné ploužení se za kamióny a pomalými auty po klikatící se vozovce. Nedaleko za hranicí předvádí slovenská policia, že si s tou českou mohou upřímně podat ruce. Naprosto nesmyslné označení obce Kolárovice a chlapi v uniformách za bukem vykazují činnost a rejžují prachy. Jenom díky blikajícím protijedoucím vozidlům unikám dramatickému snížení své životní úrovně. Naprostá katastrofa nastává v úseku Žilina-Martin-Ružomberok. Kdo jel do Chorvatska a potrápil se okolo nedodělaných dálničních tunelů, ten má přesnou představu o tomto slovenském úseku v pátek večer. V půl deváté je jasné, že prezentaci v devět nestihneme. Volám tedy pořadatelé, zdali nebude náhodou prodloužena, našťastí ano, do 22:00. V půl desáté konečně náměstí sv. Egídia v Popradu a patřání po místu prezentace. Podrobnou mapičku jsem si samozřejmě nevytisknul, tak zkouším najít nějaké šipky a ptám se lidí na ulici. Nikde nic, nikdo nic neví, mobil pořadatele již vypnutý. Rezignovaně usedáme na náměstí, dáváme si pizzu a přichází záchrana v podobě dalšího blázna, který si chce druhý den huntovat na kole tělo, kterým jsem poslán na místo prezentace. Uf, konec dobrý, všechno dobré, alespoň pro tento den. Nalezení penzionu a ubytování se daří již bez problému.

Ráno budíček a včasný příchod na start. Za každou cenu se chci vyhnout školácké chybě z Beskyd, kdy naprosto zbytečně jako naprostý zelenáč přicházím pozdě na start a pak se zoufale pokouším celou první hodinu dojet čelo závodu, což se mi samozřejmě nepodařilo.

A přesně v 8:15 slavnostní start. Moje představa byla, že dojedeme za závaděcím vozidlem do Starého Smokovce, kde bude letmý ostrý start. Jedu tedy celý kopec na doraz, stejně mi to odjíždí, ale najednou ve Smokovci všechno stojí a čeká se, až všichni kopec z Popradu vysápu. Teprve za nějakou čtvrt hodinu zazní výstřel, přejezd se elektronický rošt a začíná se závodit. Na mě to dělá dojem, že jsem si mohl celou tuto náročnou předeheru ušetřit, sehnat ubytování nedaleko Smokovce a přijít vysmátý až na ostrý start. V Popradě totiž dle mého názoru žádný startovní rošt nebyl. Favorité závodu však z Popradu jeli. Nevím jestli všichni,

ale Čera a Polievku jsem tam viděl určitě. Pozdějšího vítěze Jurča jsem neznal, tak nemohu soudit.

Další závodní taktika je naprosto jasná. Pohybovat se co nejvíce blízko čela závodu kvůli nebezpečí hromadného pádu ve sjezdech a kvůli co největšímu polštáři, který potřebuji mít v nástupu do kopce, abych se měl čím cedit. Lehce se to řekne, hůře dělá. Balík má neustálou snahu mě předjíždět, opravdu to nechápu, žádná úcta k šedinám. Jak pohodlné by bylo tak nějak jet, vždyť kolem sebe stále někoho mám. To však nelze za žádnou cenu připustit! Neustále je třeba jet dopředu, dopředu, dopředu. Jedině tam je zárodek nějakého úspěchu! Vůle musí nutit hlavu, hlava líné staré tělo. Celkem se daří. Sjezd ze Štrbského Plesa dolů je strašidelný. Zlověstné hučení peletonu, na tachu místy 80 km/h a v duchu se snažím vzpomenout, ja zní Otčenáš, který se mě babička jako malého kluka snažila naučit. Bohužel si vzpomínám jenom na první slova „Otče náš jenž jsi na nebesích“ a doufám, že to pánu Bohu bude stačit a nikoho přede mnou nenechá lehnout. Opravdu byl milostiv a padlo to dost daleko přede mnou až na rovině v Liptovském Mikuláši. Další pád v hnusné zatáčce plné šotoliny ve sjezdu z Jamníku. Nešťastníka svíjejícího se bolestí na zemi objíždím a valíme se dál. V nástupu na Huty dělám školáckou chybu. Předním kolem brknou o zadní nábu borce přede mnou. Málem jsem sestřelil sebe, borce přede mnou i kus balíku. Ustojím to, přední kolo háže, ale po povolení excentru na brzdě mohu jet naštěstí dál i když o brzdu lehce škrtám a valí se kolem mě spousta lidí. Nevím co s kolem je a raději nedomyšlím co se stane, jestliže se to v nějakém sjezdu rozpade úplně. Hanku s náhradním kolem a pitím jsem poslal před sebe na vrchol stoupání na Huty. Volám mobilem, že ho potřebuji vyměnit a doufám, že vše proběhne co nejrychleji. Nahoru se ovšem jede v nekonečné koloně aut, mezi kterými se proplétají cyklisté. Co z toho jsou doprovodná vozidla závodníků a co normální hustý provoz lze těžko odhadnout. Výsledek je, že svoji záchranu s náhradním kolem nepochopitelně nevidím a Hanka mě také ne. Auto na mě stále čeká a zůstává kilometry za mnou a nakonec se výměna až do cíle nepodaří. Přejíždíme Huty, Oravici, Vitanovou, auto stále nikde a jsem už i bez vody, začíná to být velmi zajímavé. Zoufale volám mobilem a čtu cedule obcí kudy projíždíme. Hanka v autě jede Tatranské rally a snaží se nás v hustém provozu dojet. Konečně spása!! Dojede nás někde před Zakopané a dostávám palivo na další část závodu. Piji jednu lahev za druhou jak řava na Sahaře a doufám, že to tělo zkousne a nezačne stávkovat. Další legrácka, praská mi jeden karbonový držák a plná lahev končí na asfaltu. Nadávám jak námořník v přístavní krčmě až se zelené stromy kolem červenají. Chlapci v balíku mi radí, že se pro ni přece mohu klidně vrátit, že moc rychle přece nejedeme ...

A to už jsme v kopcích za Zakopané a nastává stále se opakující hra. Z kopce dolů dojet zásek z předchozího kopce, na rovině v balíku pošetřit síly, do kopce uvíset. Bohužel to poslední není tak jednoduché a pomalu se propadám. Neprodávám však svoji kůži zadarmo.

Ve sjezdu z Príslopu se ocitám v zemi nikoho a vypadá to na časovku jednotlivců až do cíle. Veškeré iluze mi však bere silný nárazový protivítr po odbočení na Starý Smokovec. Chvilí boují, ale brzy je jasné, že na toto mi síly určitě nestačí a nezbyvá než počkat na nějaký balík za sebou. Ten se brzy ochotně dostavuje. Naštěstí se chytám a jsem jím dopraven až do Smokovce. Je nás okolo patnácti a v dlouhém sjezdu do cíle stoupá cílová nervozita. Mladí reci s nohama jak lopaty usoudili, že bude dobré to roztrhat už před cílem a v silném bočním větru nastupují. Dvakrát to málem sundali. Nadávání, omluvy a hra na honěnou pokračuje. Zaváhání na terezínu znamená nemilosrdné odpadnutí ze skupiny. Jedu stále v háku těsně za špicí a okamžitě se chytám každého kdo to zkouší. Tuto hru vydržím téměř až do cíle. Pár set metrů před cílovým kruháčem mi dochází a o půl minutky mi část mého balíku poodjede. Naštěstí tam nebyl nikdo z mé kategorie. To bych byl hodně spruzený. Na Beskydu mi utekla bedna pár set metrů před cílem a o stejný scénář bych opravdu zájem neměl. Sice opět jen bramborová medaile, ale borec na třetím místě byl o balík před námi, takže nebylo co řešit.

A konečně cíl! Odvedl jsem na co mám, nemyslím si, že to mohlo být nějak výrazně lepší. Porazil jsem borce, u kterých jsem nepředpokládal že by se to mohlo podařit. Naopak mě porazili jen ti, na které nemám a už nikdy mít nebudu. Takže spokojenost.

Je milé, že pořadatel vyhlášoval první až páté místo. Člověka to prostě nějak potěší, když mu je dopřáno jít na vyhlásování.

Bezvadný závod, lidsky příjemný, dobře zorganizovaný. Trať dobře zabezpečená, na všech křižovatkách policie zastavuje provoz. Šipky na asfaltu velké, těžko je šlo přehlédnout, před koncem závodu na silnici zbývající kilometry. Některé stížnosti na občerstvovačky neumím posoudit, měl jsem svůj skvělý servis, Hanko díky moc. Vyhlášení vítězů moc pěkné, prostě nadšení. Jenom ty silnice by už konečně po těch letech mohli být lepší. Sice po otřesném Beskydu to byla úplně jiná liga, ale stejně je to pořád velká bída. Už se těším na rakouského Ötziho, asi jediný závod v celé sezóně, kdy se pojedou na normálním asfaltu.

Po závodě u skvělého pivka a dobrého jídla vyprávění zážitků ze závodu a v úžase slyším, jak mi Hanka vypráví, že na vlastní oči viděla několik borců, kteří se úplně natvrdo nechali do kopce tahat držíce se za karoserie svých doprovodných vozů. Že se někteří borci za auta schovávají je notoricky známé a velmi nefér, ale toto? To jsem ještě nikdy neviděl ani neslyšel. Hlava mi to nebere. Jak mohu dělat nějakého koníčka a dosahovat úspěchu podvodem? Jaké bych měl z takto dosaženého výsledku uspokojení? Proč to pak vůbec dělat? Na své otázky odpovědi neznám.

Večer příjemná procházka krásným Popradským náměstím, v neděli výlet na Lomnický štít a pěší túra dolů ze Skalnatého plesa do Tatranské Lomnice. Počasí se na nás usmálo a na Lomničáku nám na chvíli otevřelo krásný pohled na tatranské štíty. Bezvadné.

Cesta zpátky je již méně náročná. Nejely téměř žádné kamiony a provoz byl proto podstatně snesitelnější. Večer cestou domů ještě odbočuji z dálnice a vezu poškozené kolo Mavic do servisu ve Ždáru nad Sázavou a za tmy málem přejedu mladou holku. Jde po krajnici po pravé straně oblečená do maskáčů, proti mně auto, tlumená světla, vyhybám se ke krajnici, vidím ji na poslední chvíli, myška, studený pot po zádech ...

Člověk musí mít v životě štěstí, jinak je v háji!

Iceman – ať je co číst ...

Silniční cyklistika je nádherný sport. Tvrdý, někdy hodně bolí ale je spravedlivý.

Report z Tater začínám psát již potřetí. Snad tento dokončím. Zatím pokaždé, když jsem jej po sobě četl, obával jsem se, abyste z něj nezískali mylný dojem, že se snad zbořil svět či razantně podražil carbon, tak depresivní čtení to bylo. Cyklistika je pro mě „jen“, zábava a to i přesto, že jsem jí totálně propadl. Kdyby mi tedy měla přinášet starosti, špatnou náladu, stres (starták nepočítám), to bych s ní raději skončil.

Jak jsem se cítil před Tatrami? Říkám zcela upřímně: „výborně“. Od Rampušáka jsem shodil 3 kg, strávil a trénoval 14 překrásných dní v slunné Itálii, najezdil hodně kilometrů v ZV a v kopcích mi to taky docela jezdilo. Vůbec jsem si tedy nepřipouštěl myšlenku, že by mě, dle Igora, nenáročný maraton v Tatrách nějak potrápil. Snil jsem o pokoření 30 km/h. Ó ty svatá prostoto, víc jsem se mýlit nemohl!

Tatranský maratón je velkoryse pojat. Slavnostní start je v Popradu, ostrý je ve Smokovci. Je to dvanáct km pořád nahoru. Trochu foukalo proti ale na konci balíku, kde jsem byl zašit to nebylo cítit. Jelo se mi dobře, nebylo kam spěchat, stejně se mělo, dle sdělení Igora, na ostrém startu čekat, až všichni dojedou. Přede mnou jelo celé KC Brno, jeli pohodičku, zvlášť na Pavlovi Matouškovi bylo vidět, jak se na maraton těší. Šlapky kolem sebe nemám. Až ve Smokovci jsem zahlédl Jestřába a Pedra, držím se tak u Jury a ten mě alespoň narychlo seznamuje co nás čeká po startu a dovídám se, že je tu dnes za domestika, jede pro Jaru a mě vyzývá ať to alespoň na Štrbské Pleso zkusím s ním. Těší mne, že má o mne Jura tak vysoké mínění, však Juro až přečteš tento report, svoje mínění o mne budeš muset korigovat. Hozenou

rukavici ale přijímám. Je odstartováno. Zpočátku vládne všude okolo nervozita. Několikrát musím prudce brzdit a pak zas zrychlovat. Nicméně před stoupáním na Štrbské pleso jsem dokonale schován v háku celého KC Brna. Jsou srovnání jak profíci a na okolních cyklistech je vidět, že z nich mají patřičný respekt. Nikdo se kol nich zbytečně nemotá a já z toho těžím. Následně se červenobílý brněnský tým dělí, Pavel s Pohym odjíždí závodit. Jura zůstává s Jarou a i já jim zatím stačím. Stoupání je dlouhé a tak, přeci jen s ohledem na své „kvality“, cca 2 km před koncem kopce vystupuji z háku. Díky Brno! Fantastická jízda to byla. Předjeli jsme opravdu hodně cyklistů a nyní, před cca 40 km sjezdem jsem hodně vpředu, snad v 50 členné skupině. Líp jsem maraton ještě nezačal. Cítím se skvěle.

Přichází úsek pod Húty. Pořád dolů. Žádný brdek není zaznamenán. Rychlost ve sjezdu mohu jen odhadovat, v Popradě, těsně před startem, mi bohužel došla baterka v computeru. Kola jen hučí, cestu nám navíc čistí policejní motorka. Úžasný. Cestou sbíráme jednotlivce i celé skupiny, najednou je tu Gubor, Jíra, zdravím se s Luckou Kočí. Jsem v strašný euforii. Nezapomínám ani na jídlo a pití. V jednu chvíli cpu do sebe i celý rohlík, no zvládl jsem to, ale příště to již zkoušet nebudu. Málem jsem se udusil. Počasí jsem ještě nezmínil. Slunce praží jak v karibiku, však zatím, ve sjezdu, teplo cítit není. Na obloze sem tam mrak, déšť však nehrozí. Jen ten vítr je poněkud nadstandartní, ale náš balík zpomalit neumí.

Takže Húty. Čekal jsem to teda lehčí. Kolbaba ten kopec večer trefně přirovnal k těžšímu Zhůří. K tomu spalující sluneční žár. Hned zpočátku jsem vědomě rezignoval na tempo skupiny. Arrivederci, Gubore, Jíro, Lú. Volil jsem taktiku, která se mi tak vyplatila na Rampušákovi. V kopcích nebláznit. Do cíle je daleko a za mnou spousta lidí s kterými půjde jet. Nahoru jsem se tak skutečně vyškřábal asi poslední z oné skupiny, na bufetu jsem doplnil vodu a hurá dolů. Tatranské „Zhůří“, mi vzalo síly. Ale únava nabyla nijak extrémní. Dal jsem gel a čekal od svého těla adekvátní reakci, totiž, že začne regenerovat. Byl jsem si tím zcela jist. Před startem jsem si Tatry rozdělil na dva díly. Ten první, lehčí a kratší, na vrchol Hút byl za mnou. Druhý, delší a těžší byl přede mnou. Jak jsem předpokládal, ve sjezdu mě začali sjíždět soupeři. S jedním to docela šlo a začli jsme jakž takž spolupracovat. Zezadu přilétla Miki, nabízela mi hák, ale snad to ani nemohla myslet vážně. Ani jsem se nepokusil. Naše aktuální rychlosti se lišily řádově. Zdaleka jsem na tom nebyl tak, abych mohl začít závodit. Tělu se zatím nechtělo a k tomu mě začal tlačit žaludek. Zkoušel jsem jíst ale nechutnalo mi, hlad scházel. Jel jsem jakési tempo netempo, čekal jsem na návrat sil, energie a chuti dál závodit. Cca na 130 km mě dojel Jestřáb s Hruškou. S nima holka a kluk z Kooperativy, ta holka byla posléze třetí celkově v ženách. „Tohle bych měl alespoň zkusit“, říkám si, „alespoň v háku“. Na to, abych pomáhal s tempem nemám. Za necelých deset minut bylo vymalována. Podvkráte nechávám díru, Jestřáb či Hruška ji pak za mne pracně lepí. „Sorry“, v duchu se jim omlouvám a raději svěšuji nohy a vzdávám to. Těch pár km s nimi mě stálo neuvěřitelně mnoho sil. Klukům to jelo parádně. Jak Jestřáb tak Hruška vypadali odpočatí, plni sil, bylo vidět že si s tempem sedli a plně si vychutnávají spolupráci. Já v tu chvíli zažil rychlý přerod ze závodníka v turistu. Předefinoval jsem svůj cíl na dojet. Velmi nepříjemné bylo, že jsem neměl ani časové informace, kolik toho mám za sebou. Na závody letos tepák nevozím.....

Alespoň jsem se tedy kochal úchvatnou krajinou kolem sebe. Po pravé ruce samé úchvatné pohledy na Tatry. A že jsou to vysoké a velké ty Tatry, zvláště když je cíl na druhé straně. Tento úsek nebyl nijak zvlášť těžký, rovina, mírně do či z kopce. Sem tam okolo mě přefrčela nějaká skupina, ale já už nehodlal riskovat ani čistý hák. Báł jsem se, že kdybych jen o trochu zrychlil, mělo by to fatální následky. Skupiny se postupně proměňovaly, od té závodní / Jestřábo-Hrušková / až po ty, co měli jen jediný cíl jak já. Dojet. Ale ani těm už nestačím.....

Musím vypadat dost hrozně. Ve stoupání mi dokonce nějakí lidé, jistě v dobrém úmyslu, v doprovodném autě, nabízejí, ať se chytnu okénka. Nechat se mrtvý naložit, odvézt do cíle, prosím, ale výtah do kopce posunkem odmítám. Jiní se ale neinženýrují. Zdaleka nejlepší

jsou dva poláci. V kopci mě předjel stříbrný Peugeot s polskou SPZ, dvě nádherná kola na střeše má. Tatáž kola pak dojíždím s jejich majiteli na občerstvovačce. Na zádech mají startovní čísla, zahrádka na Peugeotu zeje prázdnou.

Moje únava se stupňuje. Poznávám letos nepoznané. Bolest zad a rukou. Už ani ve sjezdu nejsem schopen držet řídítka spodním úchopem. Stále a pořád dokola přemýšlím, zda jsem udělal nějakou chybu. Na nic však nemohu přijít. Samozřejmě, v úvahu by přicházel přepálený začátek, přetrénovanost, ale nemyslím si to. Zdá se, že pravá příčina je v nefungujícím žaludku. Netráví mrcha, ale proč? Stále řeším, kolik km mi ještě zbývá. Odhaduji to tak na 20 až 30 km. Situace se náhle vyjasňuje, když spatřím dopravní ceduli Poprad 50 km. Alespoň jsem měl jasno. Stále dokola a dokola jsem si omílal „posledních 12 je z kopce“. Ne že by to nějak zabíralo, ale 38 zní lépe než 50. Pak jsem na silnici spatřil bílou 30. Takže už jen 18. Ale blběch osmnáct. Do kopce, proti větru a na bulváru širokém jak Champs-Élysées. Moje převody tou dobou? 42X26. Na tohle jezdím Zlaták. Konečně Smokovec, sjezd do Popradu už nestojí mnoho sil a konečně cíl.

Je to hloupý pocit, projet cílem maratónu a neradovat se. Jsme otupělý. Alespoň trochu mě udobruje vynikající jídlo. Bezpečně vím, že v Tatrách mě už nikdo neuvidí a krále pojedu krátkého, nejraději bych nejel žádnýho, ale nejde to, už mám zaplacený nocleh...

Nevěříte? Děláte dobře. Na Králi šumavy nashledanou .

KRÁL ŠUMAVY

Cellara – Dvoustý Král a doma je pohár

.....Je pár dní do Krále a stále se nemůžu rozhodnout, zda-li 150tku či 200stovku. Nakonec mi rodiče přislíbili zázemí na pevných stanovištích v závodě, tak se rozhoduji pro 200stovku.

.....Přípravu nepodceňuji, 3 dny před závodem si nechávám prohlédnout a zkontrolovat kolo po technické stránce a nakupuji dostatek gelů a tyčinek.

.....V pátek večer přijíždím na chatu k sestřence, prohazujeme pár slov a chystám se brzy, kolem půl desáté, do postele. Ale jsem tak natěšená, že samozřejmě nemůžu hned usnout. O kvalitním spánku se nedá mluvit, probouzím se téměř každé dvě hodiny, jestli jsem náhodou nezaspala start. Naštěstí to jistí dva budíky.půl páté a budík drnčí jak o život. Soukám se do připravených teplých věcí, zobu musli s jogurtem a o půl šesté vyrážím s rodiči na start. Po šesté přijíždíme... ještě za tmy... dávám do kupy kolo, chystám věci a dovysvětluji rodičům, co mi kde mají podat.

.....Půl sedmá a startuje se. Naštěstí není zas tak taková zima, ale raději mám dlouhé rukavice i návleky s tím, že je pak popř. odhodím, ale nakonec do Srní byla taková kosa, že jsem zůstala stejně oblečená až do cíle.

.....Prvních cca 50 km jedu v balíku s Igorem, Lacem a dalšími super cyklisty. V Kunovicích čapám po plném bidonu, který mi podává máma, protože, i když je nevlídně, tak piju jak duha. Během té doby dojíždíme Aleše a Rainyho, kteří na startu vyrazili o něco rychleji. Trošku se náš šlapkovský balík při startu roztrhal, tak se pomalu sjíždíme. Nevím jak kluci, ale já si docela ze začátku dávala, tepy mi skákaly vysoko, stále kolem 170ti. Ale pak mi přišlo, že se do kopců začalo jet ještě rychleji a do toho mi spadl řetěz, tak musím zastavit a rychle nahazuji, skupinka se mi pomalu vzdaluje a já si potřebovala držet své tempo, abych se neutavila.

.....Mým cílem bylo dojet trasu. Takže plán byl pravidelně jíst a pít a snažit se udržet s klukama do Srní a pak druhou půlku závodu už nějak odkroutit do cíle s kýmkoliv, či na samotku.

....Po 50 km si tedy kopec šlapu na samotku, ale pak se různě chytám všelijakých skupinek či jednotlivců a dojíždím Aleše. Jedeme si to chvilku spolu, už ani nevím přesně kde ho ztrácím, snad ve stoupaní na Gerlovu Huť. V Prášílech jedu tak rychle jak jen to jde, abych držela

tempo. Na kostky se řítím takovým způsobem, že mi brní ruce a nohy, že mám co dělat, abych se vůbec udržela řídítek. Po kostkách se chci napít a zjišťuji, že se mi někde katapultoval jeden bidon. Naštěstí ve druhém ještě trochu vody mám. Ojj, nastává nepříjemná situace začínám cítit bolest v kolenou, ale snažím se myslet na hezké věci a nevnímat to. Přibrzdžuji na občerstvovače v Srní, kde mi rodiče plní kapsy gely a tyčinkami a já do sebe v rychlosti soukám rohlík a houkám na Aleše a vyrážíme z občerstvovačky opět společně. Druhou půlku rohlíku ještě dávím ve sjezdu. Jsem docela promrzlá a mám i trošku mokrý zadek od silnice po dešti, ale v Rejštejně už je tepleji, tak mé navlhlé oblečení usychá a už se zase potím ve vlastní šťávě ve stoupání na Kašperky.

.....Hodně piju a jak je zima, tak se mi chce na malou, tak opírám kolo o auto u silnice a v rychlosti stahuju gatě, Aleš jede volněji, čeká na mě, tak ho dojíždím a zas si to pění frčíme, ale Alešovi to jezdí v kopcích velmi dobře, tak ho ztrácím, protože si potřebuji jet své tempo, aby mi zbyly síly na dojezd. Před vrcholem mi po druhé spadl řetěz, tak zas na pár vteřin zastavuji a nasazuji a pak už sjezd na Rozsedly a známé stoupání na Šímanov, kde od rodičů беру druhý bidon a další jídlo. Stoupání drtím ze všech sil, povzbuzují mě i známí, co se přijeli podívat, tak atmosféra byla úžasná a tolik to nebolelo. Nevím přesně kde, mám dojem že v Sušici mě dojíždí Kuře a kvůli křečím musí jet volněji. Tak jsem se na chvíli za něj schovala do háku, abych si odpočala, protože jedu už pěknou chvíli sama. Přijíždíme ke třetí občerstvovače, křičím na Kuře, že nestavím. Nakonec si mě dojíždí ve stoupání na Hartmanice, ale o háku, už nemůže být řeč, protože do kopce Kuře roztáhlo své křídélka a letí a já už mu jen z povzdálí mávám. Teď už se trápím téměř na samotku, občas se zaháknu do háku, abych si odpočala, ale zbylé kopce a brdky už jen drtím z posledních sil. Bolest v kolenou stále stejná, naštěstí se to nezhoršuje. Ale nezdávám to a snažím se držet stále stejné tempo, ale síly ubývají. Před Běšinami mě dojíždí Aleš, říkám si, že jsem ho asi předjela, když byl na poslední občerstvovače. Poté společně sjíždíme skupinku a posledních pár kilometrů už to ve skupince kroužíme k cíli. Poznávám Klatovy a dávám do toho poslední síly a zkuším se i o spurta na cílovou čáru. Projíždím bránou a zaplavuje se mi tělo endorfinama, no co vám budu povídat, úžasný pocit. Zvládla jsem 200stovu. Mám velkou radost. Jupííí. V zápětí asi po 10 minutách se dovídám, že jsem dojela druhá. To je skvělý, budu na bedně. Tak teď už jsem v úplné euforii. Byl to krásný závod. Díky všem.

Gejza – závodní x teamový duch

Rok s rokem se šel a je tu další král můj v pořadí již 5, Večer na tiskovce jsem rozhodnut jsem rozhodnut jet 200 km, jelikož chci druhý den jet domů a v neděli vyrazit na SKS. Večer se ale vše mění a nátlak ostatních šlapek ustupuji od svého rozhodnutí a usínám s myšlenkou na 250 km

Ranní probuzení je nevlídné venku zima vítr zataženo, ale oproti loňsku aspoň neprší, Vše kompenzuje vynikající snídaně od paní Pýškové a hurá na start.

06:30 start vyrážím společně s naší předem domluvenou skupinou na trať 250 km v mé skupině se pohybuje Qvit, Jestřáb, Mlhoš, Orlík, Honza A, Iceman. Od prvních metrů nás skvěle diriguje Jestřáb, který Mě s Orlíkem přibrzdjuje abychom byli pohromadě a netrhali se. První menší kopečky myslím tím u Chlístova a k Velharticím jedeme v pohodě a stále pohromadě. Na první bufet, kde většina nestaví, tedy já a za vesnicí v klidu močím přijíždíme kolem 08,30, Myslím, že Mlhoš mi z bufetu přivezl banán, který docela bodl. Zatím stále spolu uháníme k prvnímu většímu prověření sil a to stoupání na špičák. Na Špičák stoupáme společně v dobré náladě, ale ke konci stoupání u mě začíná vyhrávat závodní duch nad teamovým a začínám zbytku naší skupiny podjíždět, s tím, že se určitě sjedeme ve sjezdu. Ve sjezdu do Rudy mě dojíždí Orlík a sním chvíli pokračuji dále po trati v různě početných skupinách. Počasí hnus a běs začíná mě trošku pobolívat koleno a zde jsem se asi rozhodl, že se na 250 km vybodnu a taky jednou zkusím 200 km. Pokračuji celkem v pohodě přes

hnusné Prášílské kostky k dalšímu bufetu. 11,00 Druhý bufet rychle doplnit energii a tekutiny at moc neprochladnu a rychle pokračovat dál. Zde mě dojíždí zbytek mé skupiny, ajá sdělují, že jedu jen 200, zlé obličejce nasvědčují něco o zbabělci a zrádci, ale já už jsem rozhodnut pokořit jen 200 km Sjezd k Čenkově pile je očištec hrozná zima a následné stoupání z Renštejna do Kašperských hor je zase slušně výživné.Pak se zase pěkně svezu směrem na rozsedly, kde už ale jedu sólo jízdu a na Šimanov vyjždím sám, rychlí sjezd do Sušice, kde mi v levotočivé zatáčce na kostkách málem podklouzne kolo, ale naštěstí vše ustojím. Od Sušice do cíle se občas přimotám do nějaké skupiny, občas jedu sám. Jsem zvědav co mě čeká místo zrušeného Kochánova. Musím uznat, že stoupání k Zámýšli je důstojná náhrada, pěkně výživný kopec, naštěstí kvalitnější asfalt . Kopec s vypětím všech sil zdolávám, a pak už za občasných slunečních paprsků si to prdím do cíle. 14,30 cíl paráda mám to za sebou umístění a čas nevypadají špatně a tak spokojený odcházím na pivko, následně převléknout a opět do prostoru cíle vyhlížet další šlapky. Právě v čas dojíždí skupina, s kterou to vše začalo. Vše v co v tom strašném počasí zmákli 250 gratuluji, já mám však v hlavě brouka co příští rok zda si zkusit za závodit na 200 a nebo přežít 250, naštěstí mám na přemýšlení celí rok.

Iceman – krátký report z Šumavy

Letošní Král Šumavy si opět bez problémů pohlídal pověst nejtěžšího maratonu.Vděčí za to jak délce,převýšení tak i neschopnosti pořadatelů zajistit lepší počasí .

Předem chci pogratulovat našim bednařům,Radkovi,Astralovi a především Míše, která byla,bez jakýchkoliv debat pravou hvězdou nejen na trati,ale i na pódiu,kde s ní navíc nepokrytě laškoval Frištenský,náš velký kamarád. Jeho tradiční startovní - Šlapky jedem - mě zas dostalo do kolen.

Pokud hovořím o ženské hvězdě,musím se ještě zmínit o našem opeřenci . I přes divokou noc šel krátce po startu do úniku s pozdějším vítězem KŠ a kdyby nebylo těch křečí,jak popisuje,zřejmě by se Sparta musela o vítězství bát.

Ale vítězové jsme všichni,to je bez debat.Každý z nás,co dokázal ráno vstát,posnídat,obléci se a vyrazit na náměstí v Klatovech.

Pro mě je kombinace zimy a ranního vstávání drtící.Drtí moji schopnost jízdy na kole.Stejně jak loni,tak i letos jsem první hodinu trpěl jak zvíře.Skupina B mi ujela a jen díky Quitovi,dále jen Kazatel,jsem byl schopen později Běčkaře docvaknot.Ještě v Depolticích jsem se moc necítil,naštěstí postupem doby jsem se začal vzpamatovávat.Přehánka za Prášilami mě ještě trochu vyděsila,byla zima,že jsem chtěl slízt, ale pod Zhůřím přšet přestalo a na Javorníku již svítilo sluníčko a tak to vydrželo až do cíle.

Jestřáb,Kazatel,Mlhoš ,Ice,Gejza a hosté HonzaA,Orlík.Tot' byla skupina B.Gejza s námi moc nepobyl,tempo na něj bylo příliš pomalé a trať dlouhá,tak jel rychleji ale dvoustovku.Orlík to chvíli zkoušel s ním ale později se s plnou pokorou vrátil a myslím,že byl ke konci rád,že dojel.Alepoň v tom smyslu něco povídal.HonzuA jsme ztratili pod Zhůřím,dostal křeče.Tempo jsme po celou dobu závodu nijak zbytečně nehrotili.Např.již zmiňované Zhůří jsme celé prokecali ,takže velice rychle uběhlo,ani jsme se nenadáli a byli jsme nahoře.Na Javorníku jsme trošku čekali na Mlhoše,Šimanov neustál Orlík.Jestřáb jel fantasticky,ale od něj se to tak nějak čekalo.Obrovský výkon předvedl Kazatel,bez náznaku jediné krize objel celej závod.V žádném kopci nezaostával,na rovinách tahal jak o život.Na Zámýšli,těsně před koncem,bohužel definitivně odpadl Mlhoš a tak závěrečný sprint do cíle jsme absolvovali ve třech.A že to byl let ! Jak se blížily Klatovy,naše euforie narůstala.Těsně před cílem jsme pak doslova řvali nadšením.Podávání rukou a vzájemné objímání nebralo konce .

Nádhernej den to byl,maratón nebyvale rychle utekl,fakt jsem se dobře bavil,díky pánové !

Jura – Napříč Šumavou

Král Šumavy je bezesporu nejtěžším maratonem u nás. K tomuto faktu přispívá nejenom jeho délka a převýšení, ale také počasí, které se loni, ale také letos, výrazně podepsalo na průběhu závodu. Jenom magor (nebo cyklista) by startoval ve 12 °C vstříc šumavským kopcům zahaleným do mraků, ze kterých mrholí. Já osobně jsem byl s počasím tak nějak smířený, věděl jsem z loňska, že překousnout se to dá, ale že to bude bolet. Ostatním jsem radil s oblečením nešetřit, za což jsem sice zprvu sklídl skeptické poznámky, ale asi tak o 3 hodiny se mi škytalo, že jsem nevěděl, co se děje, jak mi dotyční blahořečili. Letos je pro mě cyklistická závodní sezóna extrémně dlouhá a předvedla mi, že forma opustí člověka ze dne na den. Ještě minulý víkend jsem si pochvaloval na závodě v Uničově, jak se mi dobře jezdí. Bohužel přešel týden a já stojím za úplně jiné situace na startu Krále. První brdky pohoda, první kopce už horší, ale jsem bez problémů tam, jak říká Michal. Najednou ale přijde Maloničák, první to kopec vyjetý v maximálce a všechno se hroučí. Nohy se totálně zastaví, začnu se potit jako by nebylo 10 °C, ale 100 °C a připadám si, že oproti ostatním lehce projíždějícím na rovině stojím. Když už mě minuli snad všichni závodníci z čela, začínají přijíždět menší skupinky, ale ani těch se nejsem schopen chytit. Poté mě mívá skupina Vinohradských Šlapek s Kolíkáčem. Zkousím se chytit, ale ani to nejde! No nic, říkám si, to bude dnes zajímavé. Holt, klasická únava se projevila, poučení pro příští sezónu – nepodcenit odpočinek v její půli! Ještě, že žádný kopec netrvá věčně, ale má taky sjezd. V něm se našťestí nemusí šlapat a tak neplýtvám energií moc ani na brždění a mezi různě roztroušenými jezdci se propletu až ke Kolíkáčovi. Říkám mu, že jsem dost na dně a že na mě dnes musí dávat pozor pro změnu on. V duchu si říkám, že když s něma chvíli vydržím, tak stejně pojedou pomaleji, protože to tempo nevydrží. Děpoltice, Hojsova Stráž, Železná Ruda – děs běs, nohy pořád nejedou, tepy jsou normální, ale cítím se u nich pod psa. První náznak zlepšení nastává na Gerlově Huti. Začínám určovat tempo na špici a pozoruji, jak z ostatních pozvolna vyprchává počáteční elán. Na srní zjišťuji, že mám ještě sokro celý bidon a není nutné tedy stavět a táhnout to vše na Zhůří. Sjezd dolů na Čeňkovu Pilu je sice v tom mokru o hubu, ale jede se slušně. Váhám, zda neukončit své trápení a nevydat se na kratší 200km trať, ale pak si říkám, že když jsem tak blbý a neumím pořádně odpočívat, vyžeru si to všechno i s chlupama, abych si to příští rok dobře pamatoval a odbočuji na dlouhou. Je mi zima, že skoro neudržím rovně řídítka.

Dole jsme se sjeli ve velký balík, docvaklo nás mnoho lidí z občerstvovačky a v dálce jsem zahlédl i Kolíkáče. Já ale musím jet, nebo zmrznu. Předě mnou jede Honzis, drží krásné mírné tempo, které mi vyhovuje a tak se za ním vyvážím až nahoru, kde docvakávám RiCe z Vinohradských Šlapek, kterého chtěl Kolíkáč mermomocí sjet. Je nás asi 10 nebo 12 a zatímco do kopce to Honzisevi jelo dobře, rovina nic moc a tak se opět ujímám tempa, tentokrát na dlouho. Jedu si již svoji pohodu a nikam se neženu, závodit už nemá smysl a tak si užívám, dá-li se to tak vůbec nazvat, jízdu po Šumavě. Občas zalezu dozadu, abych se napil nebo něco pojedl, ale pak většinou jdu zase na špici, protože je mi vzadu zima z jízdy v kompenzaci. Takhle projedeme nádherný úsek kolem Borových Lad, přes Nový svět až do Zdíkova na další občerstvovačku. Tam konečně stavím a společně s RiCem vychutnáváme teplý čaj. Naše grupa se smrskla asi na 6 členů a jedeme vstříc Javorníku. Ten vyjíždím tak v poklidu jako nikdy – pěkně v základní vytrvalosti a snažím se pomoci RiCovi, který toho má už evidentně plné kecky. I obávaný sjezd z tohoto kopce si v poklidu užívám, není se kam honit. Rovinu pod Šimanov opět trávím víceméně (spíš více než méně) na špici našeho balíku. Na Šimanově potkáváme Honzu ze Šlapek, a protože jsem trochu ujel RiCovi, ale chci na něj přeci jen ještě počkat a dotáhnout ho pod Zámýšl, tak potlačím kousek Honzu, než nás RiC dojede. Nahoře na Šimanově jsme si domluvili močící pauzu, abychom se všichni sjeli. Já si ještě sundávám vestu, protože se konečně ukázalo slunce a oteplilo se z 6 °C na Horské Kvildě na nějakých 13 °C. Sjezd dolů do Sušice a cesta pod Hartmanice se nese opět v

poklidným tempu, které si určuji sám a nabalujeme na sebe spoustu lidí. Hartmanice vyjždím opět v ZV, ale i tak balík roztrhám. Na všech je vidět, že toho už mají plné zuby, ale že někteří se ještě šetří na Zámýšl. Po průjezdu Petrovicemi mi bohužel v prvním brdku spadne řetěz a nejde mi nahodit. Musím zastavit, nechat projet balík a nahodit řetěz rukama. Mezitím jsou všichni pryč. No nic, nasazuji kapku vyšší tempo, jakého jsem schopen a postupně je dojíždím – jsou již roztrhaní. Povzbuzuji RiCe a říkám mu, že teď už to nějak dojde a vydávám se stíhat čelo naší skupinky. Zvolna se přibližuji a ve vesnici Zámýšl je mám. Tam se ovšem odhodlala vedoucí trojice k nástupu. Ach jo, to už jsem ale fakt potil krev po té stíhačce, abych se jich udržel. Ale šlo to. Zůstali jsme ve čtyřech a postupně ještě někoho přibráli. To se na dojezdu do Klatov na větru velmi hodilo.

No v Klatovech jsem si už užíval sluníčka a pocitu, že to mám konečně za sebou. Na nějaké spurtování jsem už neměl morál, takže byli všichni 4 hošáci ve výsledcích přede mnou. Blahopřeji, pánové. Výsledný čas 8:30 a průměr 28,5 km/h sice není nic moc, ale je dobrý na to, že jsem minimálně půl závodu objel na špici volným tempem. Taky mě těší, že jsem pomohl RiCovi a tím pádem znemožnil Kolíkáčovi jej dostihnout, neboť ten na něj ztratil pouhopouhé 2 minuty. Nicméně musím Kolíkovi poděkovat za počáteční morální podporu, protože to jsem myslel, že snad fakt slezu – kdo mě ale zná, ví, že bych to nikdy dobrovolně neudělal...

Kapr – Osmihodinová cyklistická slast

Blíží se půl sedmá, stojím na náměstí v Klatovech a v duchu si promítám svou krátkou cyklistickou kariéru. Když jsem loni v červnu stál na startu svého prvního závodu v rodných Sojovicích a někdo by se zmínil o Králi Šumavy, tak bych si myslel, že se baví o filmu s Radovanem Lukavským. Tenkrát jsem dojel beznadějně poslední, ale cyklistika mě uchvátila. V létě jsem na netu našel, že se na Šumavě jezdí Král, ale vzdálenost 150km a ještě k tomu v šumavských kopcích byla pro mě nepředstavitelná, a to už vůbec nemyslím na 250km. Loni v září, už na novém kole, jsem na závodech objevil oranžové dresy Vinohradských Šlapek, které mi hned padly do oka. V zimních trénincích v Polabí, už jako host Šlapek, jsem se jednou Maliny ptal, že nechápu, jak může dát 250km, a on mi odpověděl: „To taky nechápu“. Postupem času, čtením reportáží a nekončícími diskusemi v Polabí, potom v Kolodějích a s růstem najetých kilometrů, jsem se rozhodl pro stopadesátku. Po Rampušákovi, mém prvním maratonu, jsem už začal uvažovat o 250km a v srpnu jsem se zaregistroval na dlouhého.

Ubytování jsem sehnal na poslední chvíli, 20km od Klatov pro manželku, syna a sebe. V pátek navečer potkáváme na plzeňské dálnici Strejdu, paní Strejdovou a Kolíkáče, od nichž se dozvídám, že pokoj pro Gavoše přímo v Klatovech je volný. Hned se tedy rozhodujeme, že rezervaci v penzionu Bližanovy necháváme propadnout a hurá k Beránkům. Večerní poradu v Besedě nestíhám, tak aspoň doprovodím Kolíkáče, který mi předá pár rad ze svých nevyčerpatelných zážitků ze šumavských koutů.

V noci se často budím, od čtyř hodin jsem vzhůru a čekám na budík v pět. Můj největší problém je, co na sebe, nemám žádnou zkušenost oproti zkušeným maratónčům Kolíkáčovi, Strejdovi, Icemanovi... nakonec беру moiru s dlouhým rukávem ultralight, dres, návleky na ruce a dlouhé návleky na nohy. Takto vybaven jsem dojel až do cíle.

Start, dlouho očekávaná chvíle je tady, a tak plný elánu a odhodlání vyrazím. Ještě v Klatovech dojíždím a zdravím Léňu, potom Kolíkáče a vidím, že se začíná skládat skupina C. Jede se mi výborně, brzké vstávání mi nevádí, ale Kolík trochu pokašlává, na něj je moc brzy. Snažím se držet pěkně v balíku a dávám velký pozor na brzdící vlny, stále pomalu stoupáme, cítím se dobře a zdravím se a přijímám rady od Gira, známého z tréninků od Hvězdy (Stará Boleslav). Při stoupání na Velhartičák před sebou poznávám RiCe, který mě nezná, přijímám jeho tempo a přemýšlím, jak daleko za mnou je Kolíkáč a jaký náskok má Astral, kterého jsem ani nezahlédl. Stále jedu za RiCem, za mnou pár odpadlíků. Šlape se mi docela dobře,

ale protože jsem se dávno před startem rozhodl, že to objedu s Kolíkáčem a skupinou C, nechávám RiCe odjet, jedu na pohodu a doufám, že mě někde sjedou. V klesání se sjíždí pár borců, zdravím známé z UACu - Luboše Polana a Ivana Kavulu. S Lubošem chvíli kecáme a ve vlhku a po mokré silnici pokračujeme dále. V Děpolticích mě překvapuje první stojka, ale ne dlouhá, takže ji v pohodě pokořím a jede se dál. S blížícím se prvním bufetem jsem se rozhodl, že opustím Luboše a Ivana, a tak v Děšenících jako jediný zastavuji, nechám si doplnit pití, беру si šáteček a hledám místo, kde si odskočím. Než se stačím rozhlédnout, už je tu skupina C s početným balíkem, rychle nasedám a za jízdy do sebe cpu šáteček.

Konečně jsem v céčku - Kolíkáč, Léňa, Pedro a překvapivě Jura, se kterým se seznamuji, ale bohužel bez Mirka. Kolíkáč se shání po RiCovi, kterého chceme dojet. Stoupáme na Špičák, snažím se držet blízko čela balíku a zdá se mi, že jedeme v pohodovém tempu. Po super sjezdu sedmdesátkou do Železné Rudy začínáme stoupat na Gerlovu Huť, nikomu se nechce tahat balík, je protivítr, mrholí, už dlouho potřebuju na záchod a nevím, jak v tom počasí dojedu do Klatov. Velkou rychlostí najíždíme na slavné prášilské kostky, řídím se radou Kolíkáče – jet, co to dá, ale stejně se propadám na chvost balíku. Na asfaltu ztrátu doženu a za chvíli mám Prášily za sebou. Druhý úsek s kostkami mi už nepřipadá tak hrozný a začínáme se v „céčku“ domlouvat na zastávce v Srní, kde už si musím bezpodmínečně odskočit na malou.

V Srní se zdržujeme asi 2 minuty a tím se náš početný balík trhá – Jura nám ukazuje záda. V dalším krásném, ale mokrém sjezdu k Čenkově Pile, kde se opět sjel oranžový balíček, se do mě dává zimnice a docela se začínám těšit na Zhůří, abych se zahřál. Stoupáme asi v osmi lidech, nikam se neženeme, tepy daleko před maximálkou, pro mě ideální tempo a hlavně už mi není zima. Zhruba v půlce volám manželce, že to máme do cíle „jenom“ 140km. Kolíkáč stále kecá s ctihodným z Krkonoš, mě provokuje, proč jsem si koupil sedmadvacítku, když na ní ještě nejedu (taky na ni došlo a ne jednou). Z tohoto kopce jsem měl velký respekt, dívím se a jsem rád, že se mi tak krásně šlape, ale Léňa stále mlčí, je vidět, že se trápí, a najednou jsme nahoře, kde je psí počasí. Roztáčíme pěkné tempo, něco mi tady připomíná Koloděje. Je velká škoda, že mrholí, sprchujeme se navzájem a nemůžeme si naplno užívat krásný asfalt do Borové Lady. Domlouváme bufet ve Zdíkově, kde čeká překvapivě Honzis, doplňuji pití, banán, sním dva rohlíky a podruhé si odskočím. Po velkém přemlouvání, hlavně Kolíkáčem, ztrácíme Léňu, abych se potom na Javorníku od Kolíkáče dozvěděl, že si nás docvak a při stoupaní na Javorník s Pedrem bohužel zase opustil.

Javorník znám, před šesti lety jsme v Bošicích týden v zimě bydleli u kamaráda. Kolíkovi vypravuji jak jsem si tenkrát myslel, že se takový kopec nedá vyjet na kole a teď máme v nohách 160km a ještě přitom kecáme. Cítím se nádherně, zažívám cyklistickou slast a jsem rád, že mám vedle sebe Kolíkáče. V Bošicích prohodím pár slov s kamarádem, který nás fotí. Za chvíli jsme na vrcholu. V následném šíleném sjezdu se řadím za Kolíkáče, přijímám jeho rychlost a stopu a modlím se, aby to hlavně přežil můj author, dole mě pěkně bolí ruce a záda. Po nájedu na společnou část znovu rozjíždíme Kolodějský expres: Honzis, Kolíkáč a mlad'as se ctihodným, se kterými táhnem už 100km. Předjíždíme desítky borců z krátké a když vidím Kolíkáče, jak do sebe láduje gel, ihned se opičím, tuším, že se blíží Šimanov. O Šimanovu jsem toho slyšel hodně, také ze spousty reportáží. Začátek docela šel, držel jsem se Honzise, Kolíkáč za mnou a za chvíli už jedu na nejlehčí převod, Kolíkáč mě uklidňuje, že to nejlepší nás čeká až za vesnicí. V Šimanově najednou brzdí a ulevuje si Honzis, pokračuji dál a už je to tady, takovou stojku jsem ještě nezažil, většina z krátké jde po svých. Honzis mě předjíždí a já to rvu, jak se dá, najednou je zde zatáčka a obávaný Šimanov je zdolán. Nahoře lehce točím nohama, čekám, až se sjede naše skupinka a podruhé volám manželce.

Sjezd do Sušice si pěkně užívám, Kolíkáč aspoň po desáté opakuje, že musíme sjet RiCe. Konečně se zlepšilo počasí, dobře spolupracujeme a kilometry rychle přibývají. Kostky v Sušici jsou trochu nebezpečné, ale vše zvládáme a domlouváme bufet v Dlouhé Vsi. Tradičně

doplním banán a pití a jako bonus dostávám od Kolíkáče půlku piva, které náramně sedlo. Ještě čekáme, až si předseda uleví a jedeme do Hartmanic. Kolíkáč nadává, že tenhle kopec je o ničem, ale aspoň svítí slunce a já se konečně pořádně zahřeji. Před námi mladej se ctihodným, ale Honzis nikde, potom se dozvídám, že nás někde fotil. Přehoupli jsme se přes stojku na náměstí a hurá na Hlavňovice, kde poprvé vynechávám bufet. Zámýšl je hodně nepříjemná a je to podobné jako na Šimanově, to nejhorší je za vesnicí. Se šéfem Šlapek funíme jako o život, ale Honzis se kolem nás jen mihne a ztrácí se nám mezi turisty z krátké. Konečně jsme se přehoupli přes vrchol a Kolíkáč nás před sjezdem vybízí, dnes už po několikáté: „Chlapi, užijte si to!“, a tak znovu atakuji sedmdesátku a cítím se jako král.

Poslední stoupaní u Velhartic už není tak hrozné, ještě se k nám připojí borec z krátké a míříme do Klatov. Rozjíždíme parádní kolotoč, pěkně to fouká z boku, takže samotný Honzis nemá šanci a před Klatovama už se zapojuje do naší lajny, ale na RiCe to nestačilo. Konečně za zatáčkou vidím cíl, začínám spurtovat a v totální cyklistické euforii dotahuji naši značně okleštěnou skupinu C do cíle. Také jsme pomohli borci z Krkonoš k bramborové medaili nad padesát. Radost mi trochu kazí, že se s námi neudržel Léňa s Pedrem. Za chvíli se dozvídám, že RiC nám dal „pouhé“ dvě minuty a Astral šest a že bude stát na bedně.

Byl to nádherný závod, zatím nejlepší v mém krátkém cyklistickém životě. Krále Šumavy jsem si náramně užíval a velké díky patří Kolíkáčovi.

Gratulace patří všem Šlapkám, co dojely do cíle, zvláště těm na pódiu a na bedně.

Ať žije Král Šumavy 2009.

Léňa – Dal jsem dlouhého Krále!

Na silničním Králi jsem byl naposled v roce 2001 a to ještě na dětské 150km trati. Znal jsem jen kopce Děpoltice, Zámýšl a hlavně šumavské klima. Věděl jsem, že forma není, ale i tak jsem stále doufal, že se těch 250km ve společnosti skupiny C dá v pohodě dojet. Přípravu jsem sesnažil brát zodpovědně, ulehl jsem už po deváté večerní. Sotva jsem zabral, vzbudili mě Ice, Kolík, Kuře, Pebe se svým rozborem k čemu je dobrý gel třem chlapům na manželské posteli (dohadovali se kdo že má narozeniny apod)... Pak nastalo nafukování všech kol na pokoji, kluci hýřili dobrou náladou, Hanato stahoval aktualizace prostě super předstartovní noc.. Holt zkušený maratónci.

Od startu se jela pohoda, jen se často muselo brzdit a zase zrychlovat, ale to je už na těchto akcích standartem. Hlídal jsem si Kolíka, aby mi neujel. Po chvíli se k nám připojil také Míra ze Záluží, který do brdků jel dle mě dost rychle snažil jsem se ho držet a zároveň si hlídat Kolíka, spíš jsem jen tak točil nohama. Kopec do Velhartic jsem ani nezaznamenal proto mě překvapilo, že jsme ztratili Míru a v Kunkovicích nabrali Juru. Stále se jela pohoda, jel jsem hodně zadržene, Kolík stále očima vyhledával vepředu Rice, Jura nám vyprávěl, že mu seklo a byl by rád abychom ho někde nevytratili a pomohli mu. Což jsme zvyklí dělat tak no problem. Také jsme nabrali Pedra, který si to svými lehkými převody švihal jak Armstrong.

Děpoltice jsem znal, jeli se mi krásně, stále jsem jel tak abych Kolíkovi neodjížděl a zachoval naši již dost pozmeněnou skupinu C. První bufet projíždíme bez zastávky, jen místo jídla a pití nabíráme Kapra, který tam na nás čekal. Jede se ve skupině, je nás kolem 40 lidí, špici jezdí většinou jen šlapky a budoucí šlapka (Kapr). Kopce táhne všechny Kapr, stále se mi jede dost dobře. Výjezd na Špičák je v klidu, skupina se spíše přesypá než spolupracuje, ale tempo je pohodové. Držím se stále v top 5, točím si své, jen kontroluju zda-li jedeme stále všichni. Po pár nastoupaných metrech se už Jura začíná z krize dostávat, objevuje se více na špici a je jasné, že už je to zase on a za chvíli ho neuvídíme. Při nájezdu na kostky na začátku kopce Srní jedeme krásné tempo odhaduji kolem 40km/h (nefunguje mi tachometr), držím se spodních oblouků beranů a snažím se řídit Armstrongovým doporučením: Kostky se musí přeletět. Rvu to co to dá, Spešlík žehlí, ale i tak jsem po pár stovkách metrů pěkně vyklepanej, Kolík je v euforii, domlouváme se, že zastavíme na bufetu na Srní. Na vrcholu je mlha,

viditelnost tak 20metrů, mírný déšť a pořádná zima. Poprvé lituju, že nemám vestu. Od promočených tretér mi mrznou chodidla a začínají se objevovat křeče do obou lýtek. Ve sjezdu mrznu ještě víc, nemůžu ani přehmátnout na brzdy. Kolík začíná přebírat hlavní oteže tempa naší skupiny.

Je-li na špici nějaký závodník třeba Kapr je Kolíkáč s tempem spokojený, je-li tam nějaký turista např. já hned křičí jedeme chlapi! Začíná mě tedy pěkně strouhat. Při jednom mém odstřídání mi Kolíkáč říká: Užij si to takových úseku bude málo. Tak si užívám....

Na bufetu za Srním zastavujeme, Jura pokračuje s tím, že na nás počká na Zhůří (je jasné, že ho už nevidíme). Cpu do sebe výborné šátečky pak spatřuji teplý čaj, jdu si pro něj a najednou Kolíkáč zavelí :Jedeme za Ricem! Hodím do sebe aspoň dva loky tohoto teplého nápoje a jedu. Ve sjezdu mrznu, nohy tuhnou, snažím se šlapat, ale převod 50x12 je málo. Těším se na kopec. Zhůří začíná krásně tzn. Po pár stech metrech jsem zahřátý, je nás asi deset, jedeme jako lidi (Kolík si celou tu dobu vypráví s jedním dědou o minulém ročníku), po pár minutách si říkám, že už by to mohlo skončit, ale Kolíkáč mě uklidňuje, že Zhůří má přes 9km a zatím jsme neujeli ani 3. Tak asi tak. Cítím, že už jde na mě únava, nohy se přestávají točit a začínám do pedálů tlačit, šoupu do sebe Enduro na vrcholu Carbosnack, ale stále pocit nic moc, přestávám střídat, špice jen projíždím nebo odstřídávám ještě před špicí. Je mi fakt trapně ani se nikomu nedívám do tváře, jak se za sebe stydím. Když už se tempo trochu sníží (a mě se uleví) tak Kolík zavelí: Jedem musíme dojet Rice! Jde na špici a roztáčí pro mě peklo. Toto se opakuje snad co 1km. Přemýšlím, že to zabalím a počkám na skupinu B. V jednom brdku mě dokonce musí Kolík potlačit. Je mi jasné, je konec.

Naštěstí dojíždíme na bufet ve Zdíkově. Jsem rozhodnutý skupinu nechat odjet a počkat a další skupinku. Kolo odhazuju na silnici, cpu do sebe rohlíky se salámem, šátečky, pomeranče, teplý čaj. Kluci mě přesvědčují ať jedu s nimi. Dojím tedy ještě šáteček a vyrážím, bohužel kluci jsou už tak 300m daleko. Jedu tedy stíhačku a s pomocí jednoho kolegy ze Slovenska se do skupinky docvakuju. Vidím na čele Honzise, který si pochvaluje složení skupiny jako v Kolodějích.

Javorník, kopec není nijak hrozný znám ho sice spíše z druhé strany, ale tady mi definitivně Kolíkáč a spol odjíždí. Zůstává jen Pedro. S tím se doplácám na vrchol. Domlouváme se, že orazíme a pak to zase rozjedeme. Už sice nevěřím, že něco rozjedu, ale jsem rád za Pedrovu společnost. Sjezd je rozbitý, jedu tedy dost rychle abych díry přeletěl, někdy se skoro nevejdu do zatáčky, ale ten adrenalin je super a vlívá mi sílu do žil. Na konci sjezdu se poprvé ohlížím za Pedrem, ale on není nikde! Chvilí čekám, točím jen nohama už je za mnou docela dost velká díra a Pedro nikde. Říkám si pojedu tedy pohodu snad mě dojede.

Začínám dojíždět turisty z dětské trati a ikdyž jedu opravdu výletně nikdo se nechytá a Pedro stále v nedohlednu. Těším se na Šimanov. Cedule 2km do Šimanova mi dodává odvalu, že kopec bude mít max. 2km. Tak házím kašpárka a točím na pohodu. Už jsem v Šimanově, ale ještě se nejel kopec, začínám mít obavy co přijde. Při vjezdu do lesíka už poznávám proč je Šimanov tak obávaný, dost mi to připomíná Smrček z Beskyda, ale ten je horší. Většina lidí kolem mě ho jde pěšky. Nakonec ani moc nebolel. Ve sjezdu na bufet do sebe lámu další gel a energy tyčinku. Tělo začíná být v pohodě tak v bufetu si dávám jen čaj a pokračuju dál.

Hartmanice jsou takové schody do nebe, jedou se mi dobře, mijím stále jen turisty z dětské tratě a těším se na poslední kopec Zámýšl. Zámýšl znám vím, že ostré to je až na konci. Kašpárka zařazuji až v poslední zatáčce a zbytek kopce vyjíždím už na 36x19. Ve sjezdu mi nestačí 50x12 tak se jen vezu. Regulovčků se ptám kolik mi ještě zbývá do Klatov a jedu časovku v pěkném větru.

Cedule 12km Klatovy je příjemné povzbuzení. Už není třeba na nic šetřit síly a dávám do toho vše, nevím jak jedu rychle, ale podle převodu určitě kolem 40km/h. Široko daleko nikdo, užívám si tedy poslední km svého prvního dlouhého Krále.

V cíly po 90km samotky jsem za 8:49hod, ztráta 10min na Kolíkáče mě sice mrzí, ale dal jsem dlouhého Krále! Dnes jsem na lepší výsledek prostě neměl, bolí mě všechny klouby, svaly, chodím jak rozražený, ale dojel jsem to!

Ukončení v Družbě mi opět potvrdilo, že být součástí tak skvělého týmu jako jsou Vinohradské šlapky mě naplňuje hrdostí a je mi ctí. Gratuluju všem co dojeli.

PeBe – první a snad ne poslední Král

Asi se sluší abych taky něco napsal k mému prvnímu Králi. Všechno to začíná už v pátek večer, kdy se nějak nemůžu vejít k Beránku, na recepci prý mají plno, tak ani nevím kde budu spát. Naštěstí se Kolíkáč s Kuřetem na dvoulůžku smrskli a že prý se vejdem. Vrcholí to scénkou, kdy Kuře odhazuje Fastum gel doprostřed postele a odchází do koupelny. Nevíme co si myslet, padají hlášky, že má Kuře narozeniny, lehce se noci bojím. Nakonec ale teda usínám, raději se ale zády ke Kuřeti neotáčím, nikdy nevíš ;-)

Ráno se budíme v 5, venku celkem teplo a tak se debatuje co na sebe. Iceman pouze v krátkém, Léňa se nechal přesvědčit a natahuje návleky na kolena. I na startu je celkem teplo....to se ale změní

Start, koberec vytrvale píská a jedeme z Klatov. Po nějakém 15.kilometru musím na záchod, je zima a mrholí. Kolem projíždí kamarádi z Bikefora, Petr s Luckou. Tak naskakuju a stíhám je. Jedeme spolu jenom chvíli, někde jsme se rozdělili, ani nevím kde a jak. Pamatuju si první občerstvovačku, беру banán z ruky, pítí mám dost, tak nestavím. Kolem nádrže Nýrsko předjíždím Hanku Ebertovou, vypadá špatně, prý bolelo koleno a zkončila. Škoda. Stoupám na Špičák, nevybavuju se, že by to bylo nějak ošklivé stoupání, pokračuju dál ve dvojici s jedním 200kašem. Před Prášilama ho ztrácím, kostky jedu sám, myslel jsem že řidítka neudržím ve zmrzlých prstech a nohy taky celkem trpí. Naštěstí je konec, projíždím vesnicí a ony jsou ty kostky i za ní A do kopce, hrůza. Přetrpěl jsem to a jedu dál na Srní. Lehce prší, fouká hodně, nohy ruce promrzlý, brýle zamlžený a zacákaný,mám chuť to zabalit. Stavím na občerstvovače, doplnit jonťák, chleba se škvarkama a sádlem, čaj(díky za něj, moc to pomohlo), no láduju se a snažím se zahřát. Přijíždí Strejda s Ačkem, i Petr s Luckou. Domlouvám se a jedu s Ačkem. Sjezd ze Srní, podél Otavy až k rozdělení tratí a hurá na Zhůří. Cestou do kopce nás dojíždí Petr s Luckou, které jsme předjeli podél řeky, maj vepředu 3-placky tak se jim to švihá Chvilku s nima jedu, povídáme kolikrát ještě vyjet Řevničák než budeme nahoře. Pak je nechávám odjet a čekám na Áčko. Snažím se s nima jet, fakt si dávám záležet abych netrhal tempo, ale vždycky když jsem na špici, tak jedu moc rychle, zkrátka to neumím Ani se nemůžu držet tepů, ráno mi došla baterie v pásu a celou dobu mi to ukazuje kolem 40 tepů Lacovi se to nelíbí, dává mi to najevo a je na mě naštvanej. No je spíš nasranej a nemluví se mnou. Omlouvám se, vysvětluju, podávám ruku a je to snad dobrý. Jedeme dál až k občerstvovače ve Zdíkově. Jeden člen skupiny hlásí defekt, Strejda jde pomoci s opravou a já dál pokračuju zase s Petrem a Luckou. Strejda je asi rád,žl'e budou mít ode mě klid;-) Tuhle oblast celkem znám, jezdili jsme do Úbislavi kempovat s rodiči. Takže vím že do Vacova je do kopce, Peckov je krásnej sjezdík. Za Pecovem sundávám návleky v předtuše Javorníka a čekám na Petra s Luckou, byli si odskočit. Pokračujeme na Javorník a poprvé začínám vnímat kopec, do té doby to šlo tak nějak samo. Aspoň rozmrzám Dolů z Javorníka je to celkem rozbitý, ale i tak ujíždím Petrovi s Luckou, pod Šimanov je vyhlížím, ale nikde nejsou. Kolega funicí vedle mě informuje ve vesnici, že to nejhorší teprve přijde v lese. Abych se přiznal, čekal jsem to horší, nahoře si neodpustim poznámku k pořadatelům, jestli to je teda všechno. Dostane se mi odpovědi, že se mám ještě na co těšit, je to do Klatov kolem 70km. No tak frčím dál, lehce z kopce do Sušice a k občerstvovače. Klasicky doplnit pítí, chleba se škvarkama, rohlík se sýrem a banán do kapsy. Přijíždí Petr s Luckou, ta se zastavuje na chvíli a vyrážíme spolu bez Petra, však on si nás v pohodě do Hartmanic docvakne. A

taky že jo, do kopce mi lehce ujíždí, ale z kopce se tolik nebojím a docvakávám je. Míjíme odbočku na Kochánov a míříme k Zámýšli. Cestou mi volá kamarádka Martina, že čeká nahoře na kopci, říkám že do hodinky jsme tam. Poslední občerstvovačku Petr s Luckou projíždí, já si aspoň hltnu pití a беру rohlík do pusy. Vyrážím je stíhat, ale jedeme skoro stejně, odstup se nemění. Žvýkám rohlík, dávám dva gely, zapíjím a makám. Už z posledních sil. Nahoře pod stromem stojí Martina, máváme na sebe, vysvětluju situaci a makáme za Petrem s Luckou. Bohužel si timeout vybírá můj měchýř, ale podle profilu, který jsem si nechal na pokoji, by to mělo být z kopce a tak si věřím že je dojedeme. A taky že jo, zaléhám na kolo, bolí to snad ještě víc než do kopce a svištíme dolů, 74km/h, jelo to krásně. Potom už nadávám na každé brdce a když se vynoříme na silnici, kterou si pamatuju z rána, tak vim že je to už skoro hotovo. Makáme s Martinou vedle sebe, předjíždíme a najednou je za náma slušný balík. Nikdo ale nechce moc střídat, nevádí, to už do cíle došmrdlám. Ještě závěrečný motání v Klatovech, úplně jsem se ztratil a netuším kde už bude sakra ten cíl. A je to tu, přejíždím koberec, pípá to a je hotovo. Jsem lehce dojatý, ZVLÁDL JSEM TO!! A dokonce i pod těch 11hodin. Dokonce i pod 10 hodin jízdy, zevloval jsem 19 minut na občerstvovačkách a 2x na záchodě. Celkový čas 10:10 předčil moje očekávání. Děkuju Martině, čekáme 2 minuty na Petra s Luckou, vracím čipy a na etapy jdeme na jídlo. Bohužel během této chvíle mizí moje helma. Holt jsem královsky zaplatil svojí blbostí. Tak takhle to vypadalo v zadní části, jel jsem hodně sám, prakticky až do Srní, možná kdybych se líp vyčůral a zkusil hákovat Běčko tak jim uvisim, aspoň mám motivaci do příštího roku. Zajet to pod 10 hodin ;-)

Chtěl bych se omluvit Strojovi a Lacovi a dalším za mrvení tempa, poděkovat Petrovi a Luce za společnost od Zdíkova a hlavně Martině za společnost v těch posledních kilometrech, asi bych se k takové rychlosti sám už nedokopal a dojel to s Petrem a Luckou

RiC – Vábení Temné strany síly

Po roce opět zní na klatovském náměstí Manowar. Pro mě již po třetí. Díky loňskému umístění v první stovce stojím v první vlně a mám tak boj o čelo usnadněný :) Dlouho jsem zvažoval taktiku, ostatně jako každý rok. Buď jet na jistotu se skupinou C (Kolíkáč & spol.) nebo podlehnout našeptávání Jury, na nic nehledět a držet čelo co to půjde. Zdálo se mi to nesmyslné a riskantní, ale lákavé. Slíbil mi, že když vydržím pod Hojsovkou, pojede zbytek se mnou. Podlehl jsem tedy jeho vábení a psychicky se připravil na devítihodinový očistec. Zalepil jsem Polar páskou, aby mě neznervózňovala příliš vysoká TF a vyrazil na start.

Manowar skončili a ozval se výstřel. Nemůžu si ale vzpomenout, jestli jsme se vydali po Dálnici do pekla, nebo ne. Každopádně valíme Klatovama a já mám čelo na dohled. Lehce se propadám, ale stále v prvním balíku. S potěšením zjišťuji, že to zde skutečně necuká tak, jako na konci. Nicméně se nekompromisně prosévám až na konec, abych na velhartičáku odpadl. Na vrcholu počkám na plíce, kterým jsem někde poztrácel a ještě s několika dalšími se vydáme stíhat čelo. Ještě jednou se tak připojíme k prvnímu balíku, ale jen na chvíli. Za Zahálkou, ve stoupání na Chotěšov mi čelo definitivně odjíždí. K mému překvapení ale dojíždím a předjíždím Juru, který má nějakou krizi, (téměř bych to označil za existenciální protože existenčně je na tom lépe než já). Moc na něj nečekám a jedu dál. On si mě někde dojede. Ještě před Kunkovicemi se dává dohromady pěkná skupina, která slušně jede i spolupracuje.

Kopce

Do stoupání na Děpoltice najíždím první a postupně se cedím až na konec. Závěrečnou stojku jakž tak vylámu a zůstávám v kontaktu se skupinou. Je to už můj tradiční scénář v kopcích, který se bude opakovat i letos: na tenkém vlásku za skupinou a na vrcholu rychle docvaknout.

Jak kilometry přibývaly, vlások byl čím dál delší a tenčí a docvakávání šlo stále hůř a hůř. O tom, že bolelo ani nepíší.

První bufet v Dešenících projíždíme, ani se nesnažím něco chytit. Jen odhodím noviny, které jsem měl proti rannímu chladu. Na chlad byly dobrý, ale na vodu ne. Jsem už mokřý a teplo mi taky není.

Hojsovka naši skupinu natáhne, ale neroztrhá. Za ní se zase dáme dohromady a mažeme směr Špičák. Rychlost máme kolem 35km/h. Na Špičáku si oblékám vestu a zlostí ji málem rozervu. Zip nejde zapnout a když se mi to konečně podaří, rozjede se. Jsem vzteky bez sebe a v té zimě sjíždím s rozepnutou vestou. Záznam z Polaru ukazuje 8°C. Jediné, co mě trochu zahřívá je vzpomínka na letošní dovolenou, kterou jsem trávil právě zde na Špičáku. V srpnu zde bylo krásné teplíčko.

Takže profrčíme až do Žel.Rudy a začínáme stoupat na Gerlovu Huť. Trochu jsem se toho bál, táhlý kopce mi moc nejdou (vlastně žádné kopce mi nejdou) a měl jsem strach abych neodpadl. Nestalo se tak. Jsem mokřej, zmrzlej, ale ve skupině. Na Gerlově Huti nám hlásí ztrátu 10 min na čelo. Skupina jede a spolupracuje. Jsou tady prášilské kostky. Najíždí se do nich z kopce, moc nebrzdím, nechávám velkou a snažím se to přežít. S tím, kudy jet si hlavu moc nelámu. Je to zhruba všude stejný. Všechno drnčí, čekám, jestli něco neupadne. Neupadlo. Je tu asfalt, dáme se dohromady a jedeme dál, směr Srní. Tady musím zastavit, abych dobral zásoby. Bidony jsou už prázdný. Kromě mě, zastavili asi jen dva další. Krásná skupina je v tahu. Celá zastávka mi trvala 75vteřin, ale to stačilo, abych zůstal sám. Před sjezdem do Čenkovy pily zkouším znovu zapnout vestu a zas to nejde! Sjedou se ještě s jedním a pod Zhůří dojedeme ve dvou.

A je to tady, začíná stoupaní na Svojše, Zhůří, Horskou Kvildu. Různé názvy, ale jeden kopec. Z léta si pamatuji, že první část, zhruba kousek za Svojše je mírnější a za ní se to trochu utáhne. Moc to nehrotím a jedu si své. Za chvíli mě dojede Honzis, prohodí pár slov a mizí. No, a taky Jura, kterého jsem zrádně opustil před Chotěšovem. Hlásí mi, že Kolíkáč na mě uspořádal hon a chce můj skalp ke svému opasku. To mi lichotí a začínám se červenat.

Na horské prémii mám čas 37 minut. Oproti tréninku v létě čas horší o 4minuty. Dojíždí nás velká grupa do které se zapojujeme a slušným tempem valím furt pryč. Kolíkáč je mi zatím volnej, hlavně že se mi podařilo zapnout vestu. Všude je mokro, mlha. Nohy mám zmrzlé, ramena prochladlá, jsem celý mokřý a na teploměru 6°C.

O tempo skupiny se stará hlavně Jura. Sjezd do Borové Lady je pohodová, i když studená záležitost. Pro mě nastává klasický stereotyp. V kopcích propadám, před vrcholem docvakávám a ve sjezdu se vzpamatovávám. Je mi dost velká zima.

Zastavujeme ve Zdíkově na bufetě. Teplý čaj mi dělá dobře. Beru banán, plním bidony a jedem pryč. I tak jsme zde stáli 135s.

Zatím se mi jede dobře, byť v těch kopcích ztrácím. Kupodivu ale mám sílu a hlavně MORÁL si pod vrcholem skupinu docvaknut i přes nesnesitelnou bolest nohou. Jakmile se dostaneme na rovinu, nebo stačí i zvlněný terén, normálně funguju. To je oproti loňsku velká změna. Tehdy jsem už ani na rovinách nevisel v háku. Letos bez problému.

Před námi je Javorník, celkem se držím ve skupině (s obtížemi) a ve sjezdu začíná pravé dobrodružství. Rozbitý sjezd je o ústa. Při dobržd'ování před jednou zatáčkou se o tom sám přesvědčuji. Na mokřém asfaltu mi jde zadní kolo do smyku a lítá ze strany na stranu. Přední ale drží směr a nebezpečnou situaci se mi daří ustát bez ztráty kytičky.

Lámání klik

Šimanov. Co k tomu napsat. Oproti loňsku se zde trápím podstatně víc. Dojíždíme Honzu, který jede 150km trasu. Jura, čekající na mě, s ním prohodí pár slov. Já se zmůžu jen na "Ahoj". Na vršku lámu kliky kadencí 45-50, a občas zakličkuji jak zajíc. No, prostě Šimanov mě nezastihl v nejlepší formě. Utěšuji se, že to je letos poslední prasárna, ale hluboce jsem se mýlil. Krátká čurpauza na vrcholu a už se spěchá dál.

Bufet v Dlouhé Vsi projíždíme a míříme k Hartmanicím. Tady jsem vloni odpadl. I letos se trápím, ale na odpadnutí to zatím nevypadá. K mé škodě si ale skupinu v Hartmanicích nechám moc ujet a pak ji sjíždím až do Petrovic. Naštěstí jsme na to dva a podaří se to.

Zámýšl. Oproti loňsku novinka a důstojná náhrada za Kochánov. Nevím teda, co je horší! Opět lámu kliky a mám chuť slézt z kola. Jenže to by mě dojel Kolíkáč. Teď už na to nesmím zapomínat! Jura už je v tahu. Jeho Zámýšl nezastavila.

Poslední bufet jsem vynechal, abych se zbytečně nezdržoval.

Stíhačka do Klatov. Ve sjezdu na Zahálku se dáváme dohromady tři a slušně spolupracujeme. Postupně na sebe nabalujeme další. Asi z různých tras. Tempo je slušné a spolupráce taky. Někde při nájezdu na hlavní do Klatov (Běšiny?)dojíždíme Ježka s Andy. Připomenu jí list Filipanům 4,13, ale prej že síly je málo. Ve větru rozjíždíme slušné tempo a vcelku se spolupracuje. Na posledních cca 20km máme AVS 35km/h. Nějaký maník ve žluté větrovce nastoupí v okamžiku, kdy na něj přijde služba na špici. No, nic, necháváme ho odjet a vycukat na větru, abychom ho před Klatovama zase sjeli.

Finiš

Jsme v Klatovech. Zůstali jsem asi 4-5. Kličkovaná městem je perfektně zajištěna pořadatelem. Poslední zatáčka vpravo a je tu cílová rovinka. Začíná se spurtovat. Já se nechal trochu zavřít a i když stále zrychluji nemám moc místa. Spurt je to ale nádherný. Z výsledkové listiny se dodatečně dozvím, že jsme se vešli tři jezdci do 2 desetin vteřiny (skoro jak v plavání:) No není to nádhera!?

Závěr

Sotva popadám dech, ale jsem cíli. Jiřka mi chystá cílové bumbání. Chvilí po mě dojíždí Kolíkáč. Tak to bylo o fous. Zastavit se na posledním bufetu, mohlo to být všechno jinak. Chvilí bezradně přešlapuji na místě, kecám s ostatními. Je nás pěkný oranžový hlouček. Kolíkáč, Andy, Ježek, vidím sedět Malinu a další. Odcházím se najíst a pak na hotel kde usnu spánkem spravedlivých :)

Pořadatelům patří jednička s hvězdičkou za skvělou organizaci. Bufety perfektní, regulovčící v množství více než dostatečném.

Strejda – Kral z pohledu skupiny "A"

Par vet jmenem skupiny "A"

Na vecerni tiskovce se snazim zjistit, proc Laco se nam odbehl do B-cka. Nu jo, je to jenom nedorozumeni, jede s nami. Hlaseji se nam do skupinu dalsi zajemce, to je dobre, jsme cim dal silnejsi.

Po startu jedeme sice v klidu ale celkem svizne. Asi po 10 kilometrech zjistuji, ze jsem nechal na pokoji cip. Tak to se mi povedlo pretroufout samotneho Kolbabu s jeho opozdenym prijezdem na start v Tatrach :o)). Rychle zvazuji moznosti:

- 1.Odstoupit
- 2.Vratit se do Klatov, vzit cip a jet 150-ku
- 3.Vykaslat se na cip a jet. Ono to nejak dopadne.

Volim treti variantu.

Skupinka se formuje a je docela pocetna. S Lacem a Petrem Nekvindou kontrolujeme spici, snazime se drzet stale tempo. Nestihame ale kontrolovat deni na chvostu skupinky a pak uz jen pri stirdani zjistuji, ze v prvnim stoupani nam odpadli Kolbaba a Rajny, a pri stoupani na Spicak neuvisel Cancellara a Ales. Nic se neda delat, porad je nas dost.

Od Zelezne Rudy se zacina prave cyklisticke peklo. Milha, dest, protivitr, zima, krece. Tempo se nam zretelne klesa, jen tak tak se skrabeme do kopcu, po rovince se spise jen vezeme. Skupina je obrovskou vyhodou. V Srni na nas ceká PeBe, ze dal uz to pojede s nami. Ale docela se s nami trapi. Jsme na nej proste prilis pomali, a tak na spici nedokaze odhadnout

unosne pro nas tempo. A nakonec rozhodne, ze pojedete dopredu. Skupinka se nam postupne ridne, nekde pred tretim bufetem zustavame jen ve trech s Lacem a Petrem Nekvindou.

Porad se mi zda, ze jedeme neskutecne pomalu. Minimalny kopecek, a musim prehodit na nejlehci prevod a jen tak tak, dobre, pokud rychlosti 10 km/hod. Nastesti se otepluje, a uz je sucho, a tak povoluji krece. Vsak vyjet Simanov nedokazu. Musim to poprve v zivote potupne vytlacit. Nicmene uz zacina byt jasne, ze planovanych 11 hodin dosahneme. Prichazeji posledni 20 kilometru, nekolik prudkych sjezdu v bocnim protivitru. Petr se stezuje, ze mu zacina vibrovat zadni kolo a nemuze jet rychle. A tak nakonec rozjizdime s Lacem casovku dvojic. A hele, vyplatilo se to, dojizdime ruka v ruce v case 10:28:05. Pro Laco to je osobni rekord, pro mne velmi slusny cas. Petr dojizdi necele tri minuty za nami. Diky, chlapi, pekne jsme si vzajemne pomohli.

Halsim se poradatelum, ze jsem zapomnel cip, a zda se pres to muzou byt zarazen do vysledkove listiny. Nejak nejsou jednotni. Fristensky slibuje, ze vse zaridi, jeho kolega je ale zasadne proti. Tak uvidime.

Na vecernim vyhlaseni panuje euforicka nalada. Slapky jsou videt a i slyset. Proste je to svetovy klub. Je to cest pro mne do neho patrit.